SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 14 / Sayı: 162 / Haziran 1995 / 4,- DM

BÜYÜK YAZ HAMLEMİZ

TÜRKİYE CUMHURİYETİ'Nİ SARSIYOR

ZAFER Kürdistan'a uzanan yürüyüşte

"Almanya'nın çıkaracağı bir ders vardır bu 200 binlik yürüyüşten. "PKK'nin generallerini, yöneticilerini yakalıyoruz diyen Alman devlet yetkililerinin şimdi ne diyeceklerini merak etme gereğini duymuyoruz. Her Kürt bir generaldir, bir yöneticidir, bir militandır. Bonn'da bir araya gelen de 200 binlik generaller ordusuydu."

11. sayfada

TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİNİN

doğuşu, yükselişi ve çöküşü

ABDULLAH ÖCALAN

Türk milliyetçiliğinin kökeni Balkanlar'daki milliyetçilik cereyanlarından epey kaynak bulmaktadır. Buna yine ek olarak eski Sovyetlerde Türkçe aksanlarıyla konuşan bazı halkların da milliyetçilik mücadelesinden etkilenen ve çarlık baskılarından kaçıp gelenlerin de bunda etkisi büyüktür. Hiç şüphesiz Balkanlar da Fransız ihtilalinin burjuva milliyetçiliğinden etkilenmişlerdir. Türk uluslaşmasından önceki bir milliyetin halk olarak gelişimindeki tarihi özellikleri bilmekte büyük yarar vardır. Buna öncelikle açıklık getirmeyi de önemli görüyorum. Özellikle de günümüzde "Türk-İslam Sentezi" adı altında geliştirilmek istenen bir milliyetçilik türü vardır.

Türkler, Orta Asya steplerinden yayıldıklarında herhangi bir milli düşünceye sahip değillerdi. Aşiret boyları biçimindeydiler. Hala bizde yaşanan aşiret boylarına benzer bir sosyal gerçeklikleri söz konusuydu. Türklük bilinci 19. yüzyıl sonları ve 20. yüzyılda gelişir. Aslında Selçuklularda ve Osmanlılarda bir milli bilinç yoktur. Hatta milli bilinci idrak adı altında hor görme durumu vardır. Yani Türklük kelimesiyle dile getirilen her şeye bir tepki duyma söz konusudur. Nitekim, "ezelden beri hür yaşamış bir ulusuz" biçiminde bir demagoji de geliştirilir. Yani 19. yüzyılın ikinci yarısından önce bile böyle bir duygu yoktur. Bu, daha sonraki bir gelişmedir. Fakat Türk-İslam Sentezi veya İslamla Türk boylarının karşılaşmasının ortaya çıkardığı durumlar çok daha önemlidir.

Türkler bu dönemde çok ilkel bir Şaman dinine (doğal bir din) bağlı olarak yaşıyorlar. Milli yönden öyle herhangi bir gelişme belirtisi yoktur. Tümüyle aşiret kültürünün biraz gelişmiş biçimini veya adına "bar-

Devamı 12. sayfada

Kürdistan devrim sıcağını yaşıyor

Güçlü savaş stratejisi ve taktikleriyle Türk ordusuna ezici darbeler indirme, ulusal kurtuluş hadefine doğru büyük ilerlemeler kaydetme temelinde bahar hamlesini tamamalayan gerilla ordumuz, bu birikim üzerinde yaz atılımını başlatmıştır. Kürdistan, kurtuluş ordumuzun askeri zaferleriyle, bu anlamda devrimin sıcaklığıyla kaynıyor. Kontralaşan Türkiye cumhuriyeti ve onun ordusu PKK önderliğinde kökleşen devrimin ateşinde boğulmamak için çırpınıyor ve çılgınlaşıyor.

Bu yılın ilk yarısı, tartışma götürmeyecek bir açıklıkla ulusal kurtuluş mücadelemizin kazanımı temelinde geçti. Her savaş yılında olduğu gibi, bu yılda da bahar döneminde şiddetlenen savaşın sonuçları büyük oranda daha sonraki sürecin olası gelişmelerini belirliyor. 1995 yılında bu savaş pratiği daha şiddetli sergilendi ve yılın ikinci yarısı için daha keskin sonuçları şimdiden ortaya çıkardı. Güney Kürdistan'a yönelik büyük işgal hareketi bir dönüm noktası oldu. Türkiye tüm gücünü bu işgal hareketinde yoğunlaştırdı. Bütün umudu ve şansını da bu operasyona bağladı. Sonuçta PKK için düşündüğü büyük yenilgiyi kendisi almaktan kurtulamadı.

Bu sonuç, ulusal kurtuluş mücadelemiz için TC'nin taktik hatasının sunduğu avantajla zamanından daha erken ve güçlü bir askeri zafer oldu. Bu ulusal ve uluslararası alanda muazzam siyasal kazanımlara da yol açtı. Bununla askeri ve siyasi inisiyatifini güçlendiren Kurtuluş Ordumuza bağlı gerilla güçlerinin önü açıldı ve ardı arkası kesilmeyen büyük ve yaygın çatışmalar yaşandı. İlk defa çok az sayıda gerilla kaybına karşılık, Türk ordusu onlarca kayıp verdi. Kürdistan'ın her dağı, ABD askerleri için mezar olmakla ünlenen

Devamı 2. sayfada

Fuat (Ali Haydar Kaytan)

"PKK ortamında kabul edilişimi yaşama yeniden dönüş olarak değerlendiriyorum"

Bana vatan kavramını kavratan, ulusal kimliğimi gösteren Başkan'dı. Gözlerimi Başkan'la insanlığa açtım. Bu benim için yeniden doğuştu. Bu nedenle doğum tarihimin 1972 yılı olduğunu tekrarlamaktan hep gurur duydum ve bunun gerçeğin kendisi olduğuna içtenlikle inandım.

Yazısı 20. sayfada

ŞEHİTLERİMİZ

Komutan Erdal GEDİK ve Meral Sırma ADLIM yoldaşların anı yazıları

17-18-19. sayfalarda

KÜRDİSTAN
devrim sıcağını yaşıyor

Baştarafı 1. sayfada

Vietnam'ın **“875 rakamlı tepe”**sine dönüştü. ARGK Basın Bürosu'nun açıklamalarında da görüldüğü gibi Türk ordusunun günlük kaybı ortalama olarak 50-60'tan aşağı değildir.

Türk ordu güçleri Kürdistan'da en zor günlerini yaşıyorlar. Kırsal alanda günün ancak belli saatlerinde hareket edebiliyorlar. Birçok alanda karakollarını boşaltarak geri çekiliyorlar. Kendilerince güvenlikli buldukları ovalık alanlarda ve şehir merkezlerinde toplanıyorlar. Gerillanın zengin taktik hamleleri karşısında beklemedikleri zaman ve yerde saldırıya, baskına uğruyorlar. Gerilla saldırılarını püskürtecek, güvenlik savunmasını yapacak koşullara ve inisiyatife ulaşamıyorlar. Kendi güçlerine ve taktiklerine dayalı olarak hemen hiçbir başarılı saldırı geliştiremiyorlar. Varsa yer yer bazı başarıları, o da gerillanın kendi içindeki hatalarından yararlanma temelinde sağlıyorlar.

Bu, hem PKK açısından, hem de TC açısından yeni bir durumdur. Şiddetlenen bu savaşın ortaya çıkardığı yeni sürecin birikimleri, özelliğine uygun olarak çok büyük devrimsel gelişmelerin zeminini hazırlamıştır. Bu aynı zamanda Kürdistan devriminin zaferi zorlayan bir dönemi yakaladığını gösteriyor. Bundan sonraki gelişmelerde belirleyici olan da budur. Savaşlarda bu tür süreçler sonuca gidildiği, bir tarafın savaşamaz duruma geldiği ve diğer tarafın ise kazanmayı kesinleştirdiği dönemlerde ortaya çıkar.

Kürdistan'daki savaşın bu düzeyini hem savaşan taraflar, hem de ulusal ve uluslararası kamuoyu da görüyor. Buna göre yeni politikalar, yeni tavırlar ve yeni cepheleşmeler gelişiyor. Türkiye'nin şiddet ve imha taktiğiyle sonuç alamadığı gibi gerilemesini bile durduramadığı açık açık görülüyor. Türk ordusunun sadece silahları var, başka hiçbir avantajı ve hiçbir özelliği yoktur. Kürdistan halkı zaten sömürgeci devletten kopuşunu gerçekleştirmiş, Türk ordusundan duyduğu korkuyu yenmiştir. Bu anlamda Kürdistan cephesi netleşmiştir. Bunun etkileri Türkiye ortamını da hareketlendiriyor, sarsıyor ve uyandırıyor. Türkiye halkı adım adım gerçekleri görüyor ve bu özel savaşın kendi çıkarlarına olmadığına inanıyor. Yine bu kirli savaşın kendi evlatlarının başını yediğinin acısını yaşıyor. Nitekim hiçbir zaman olmadığı kadar sık aralıklarla Kürdistan'a sağ giden Türk gençlerinin, tabutlara konulmuş ölü cesetleriyle döndüğüne tanık oluyor. Bu patlamaya hazır bir öfke biriktiriyor. Cenaze törenlerinde bütün şoven propagandalara, tepkiyi saptırma çabalarına rağmen, kitleler hükümetin istifasını haykırıyorlar. Bu yönüyle de şovenizm artık kendi kendisini tüketen bir konumdan başka işlev görmüyor. Türk halkı gerçekleri daha fazla gördükçe, **“Kahrolsun PKK”** sloganları TC'yi vuran silahlara dönüşecektir.

> **“Bu dönemde politik uyanıklık her zamandan daha fazla gereklidir. Ne Avrupa, ne de ABD ve diğerleri dostluk politikasına sahip değildirler. Biz güçlendikçe onları kendi çözüm modelimize getireceğiz.”**

Bu sürecin daha da belirginleştirdiği bir gerçek olarak, Türk ordusu kazanma umudunu kaybetmiş, yılgınlığa kapılmıştır. ABD Türkiye'den her bakımdan daha güçlüydü; yine Vietnam'da savaşan askerlerinin önemli bir kısmı gönüllüydü. Vietnam'ın coğrafyası da Kürdistan'daki kadar gerillaya elverişli değildi. Buna rağmen ABD onbinlerce kayıp vererek geri dönmek zorunda kaldı. Bu örnek Türk ordusunun nasıl bir akibetle karşı karşıya olduğunu netleştiriyor. Türk askerleri görev anlayışı temelinde, ölüme hazır bir cesaretle savaşmıyorlar. Bu aynı zamanda gerillayla karşı karşıya olan bütün ordu komutanları için geçerli bir gerçektir. Onları yönlendiren korkudur. Bütün anlayışları ve çabaları ölmemek içindir. Her an ölüm histerisi içinde ağır bir stresi yaşıyorlar. Bu psikolojik ruh halini yaşadıkları Kürdistan'da sağlıklı düşünme koşullarını kaybetmişlerdir. Düşünemeden, gerilla karşısında kazanma taktikleri üzerinde yoğunlaşma gücünü gösteremeden savaşıyorlar. Karşı karşıya geldiklerinde ise ölmemek için öldürüyorlar. Bir an önce ölüme yakalanmadan Kürdistan batağından uzaklaşmayı arzuluyorlar. Bütün sorunları ve dertleri budur. Kimsenin **“PKK teröristlerinin kökünü kazıma”** diye bir inancı ve umudu yoktur. Onlar gerçek durumun kendi yöneticileri tarafından anlatıldığı gibi olmadığını yaşayarak görüyorlar.

Botan'da, Dersim'de, Garzan'da, Serhat'ta son dönemlerde meydana gelen büyük çatışma ve baskınlarda Türk ordusuna yüzlerce kayıplar verdirilidi. Bu Türk ordu güçlerinde büyük moral çöküntüsü yarattı. Bu nedenle Türkiye Cumhurbaşkanı Demirel, gerilla baskınına uğrayan karakolları ziyaret amacıyla Kürdistan'a gitti. Ancak başsağlığı dilemekten, yine her zamanki demagojik açıklamalar yapmaktan öte bir moral veremedi, veremezdi de. Öte yandan Genelkurmay Başkanı Karadayı da, yaşanan gelişmelerin zorlamasıyla yaptığı açıklamada **“Türkiye umutsuz olmasın”** sözlerine yer verdi. Bu sözler kontra basında manşete çıkarıldı. Adeta sağ dönmek için dua ederek çatışmalara giren Türk ordusuna moral için, Başbakan Çiller hemen her demecinde ikiyüzlü bir tutumla, **“İstiklal ruhu”, “Çanakkale ruhu”** söylemleriyle yaşadıkları yenilgiyi gizliyor; böylece hem Türk halkını ve hem de Türk askerini kandırmaya çalışıyor.

Gerçekte ise inandırıcı olamıyorlar. Terörün bitirildiği söylendikçe Kürdistan'dan daha fazla cenaze geliyor. Savaş daha çok büyüyor, yaygınlaşıyor ve uluslararası alanda yeni kapılar açıyor. Bir yanda “en önemli sorunları çözüyoruz” derken, diğer tarafta en basit sorunlarını bile çözme yeteneğinde olmadıkları görülüyor. Bir anayasa tartışmaları hemfikir olmalarına rağmen bir adım atamadıkları gibi, meclis küfürlere ve kavgalara sahne oluyor. Bakanlar istifa ediyor, hükümet ortakları maskelerini yüzlerinde tutamıyorlar. Her kafadan bir ses çıkabiliyor. Çünkü boşluklar büyüyor, birlik-bütünlük dağılıyor, devlet mafyalaşıyor. Buna temel teşkil eden Kürdistan sorunudur. Bütün sorunların anası bu sorundur. Bunu çözemedikleri için, buradan türeyen en basit sorunları bile çözemiyorlar. Buna bağlı olarak demokrasi ve özgürlük olmadığı için, meclis özel savaşın hizmetinde olduğu için, bütün partiler özel savaş yasaları dışına çıkmadığı için ve bu anlamda bütün iradeler ipotek altına alındığı için insan yeteneğinden yararlanıp çözüm gücü olamıyorlar. Bu, karanlığın özel savaş rejimi üzerine iyice çöktüğüne bir kanıttır.

> **“Türk ordusunun sadece silahları var, başka hiçbir avantajı ve hiçbir özelliği yoktur. Kürdistan halkı zaten sömürgeci devletten kopuşunu gerçekleştirmiş, Türk ordusundan duyduğu korkuyu yenmiştir. Bu anlamda Kürdistan cephesi netleşmiştir. Bunun etkileri Türkiye ortamını da hareketlendiriyor, sarsıyor ve uyandırıyor.”**

Bu ortam uzun süre götürülecek ya da taşınacak kadar hafif değildir. Müthiş ağırlık oluşturan, adım adım ezen bir durumu ifade ediyor. Kimsenin bu koşullarda bir çıkarı yoktur. Her kesim bu enkazın çöküş sınırları dahilinde bulunuyor; kirli savaşta ısrar eden egemen klik dışında. Bu nedenle biriken rahatsızlıklar kabına sığmıyor, her an taşmaya ve patlamaya aday görünüyor. Yeni oluşumların ortaya çıkması her zamankinden daha fazla olasıdır. Bunun koşulları bir hayli olgunlaşmış durumdadır. Dikkat edilirse önceki yıllarda yeni oluşumlar **“terörü bitireceğiz”** iddiasıyla tutunmaya çalışırken, son dönemlerde politika sahnesine çıkan yeni oluşumların iddiası **“sorunu çözeceğiz”** biçiminde gelişiyor. Bu bir anlamda ulusal kurtuluş mücadelemizin artık tasfiye edilemez boyutunu gösteriyor. Bugün yeni oluşumların ortaya çıkması, bunun paralelinde mevcut partilerin zayıflaması, aynı politikaları farklı söylemlerle dile getirmesi, birinin gerilemesi ve diğerinin öne çıkması vb. bütün konularda tek ölçü, Kürdistan sorunu karşısındaki tutumdur. Bu inkar edilemeyecek kadar belirginlik kazanmıştır.

Kürdistan ve Türkiye'deki gelişmelerin uluslararası sahaya yansımaları da atak halindedir. Ulusal kurtuluş mücadelemizin başarıları ve kazanımları dünya diplomasisini hareketlendiriyor. Kürdistan sorununun çözümü, Batılı devletlerin gündeminin değişmeyen konusudur. Uluslararası sahada da bir ayrışma ve politikada netleşme yaratıyor. Emperyalist devletler arasındaki çıkar çelişkilerini körüklüyor. Özellikle Avrupa ile ABD arasında Kürdistan sorununa ilişkin politikaları belirli çerçevede çatıştırma niteliğine ulaşıyor. Bir çeşit saflaşma, soruna el atmada öncelik ve avantaj sağlama yarışı gözle görülür düzeyde seyrediyor. Türkiye'nin bazı Batı ülkelerini **“kırmızı liste”**ye aldığını söylemesi, yine Almanya ve ABD'de elçiliklerini değiştirme ve düzenlemesi, uluslararası sahada politik atmosferin anılan bu gelişmesinin bir sonucudur.

Türkiye uluslararası sahada, kendisinin deyimiyle **“Nankör Batı”**da bir tercihle karşı karşıyadır. Ve tercihini ABD'den yana kullanarak, iplerini tamamen onun eline teslim etmiştir. ABD, siyonist lobinin de desteğiyle adeta Türkiye adına diplomatik çalışmalar yürütmekte ve Avrupa'ya kabul ettirmeye çalışmaktadır. Bu, ABD'nin satın aldığı bir Türkiye'yi yaşatmaya çalışması anlamına gelmektedir. ABD'nin ekonomik-politik nüfuzuna ve siyonizmin sermaye gücüne dayanan Türk özel savaş rejimi ayakta durmaya, yıkılma tehlikesini atlatmaya çalışmaktadır. Kaderini bu iki gücün eline bırakmıştır. Anayasanın göstermelik değişim çabaları, 8. maddenin kaldırılması ya da düzenlenmesi, yine bayatlanan **“Demokratikleşme paketi”**nin uygulanacağı yönündeki söylentiler, Batı'nın desteğini sağlamayı amaçlıyor. Bunun arkasında emperyalizm, özellikle ABD'nin akıl hocalığı vardır. İç ve dış kamuoyunu aldatmaya, Kürdistan halkının meşru mücadelesine olan ilgi ve desteğin artmasını önlemeye yöneliktir.

Bir yandan bu çabalar varken, ABD'nin dünya ve Ortadoğu üzerindeki etkisini sınırlandırmayı, daha fazla pay koparmayı hedefleyen Almanya, Fransa vb. ülkeler de alternatif politikalar geliştirmeye çabalıyorlar. Bunun bir yansıması olarak İtalya, Norveç, Danimarka, Avusturya, Finlandiya, Yunanistan gibi ülkelerde resmi ERNK temsilciliklerinin açılmasına izin verilmektedir. TC'nin aleyhinde olan bu tutum, Avrupa'nın başını çeken büyük ülkelerin Kürdistan politikasından bağımsız değildir. Yine Fransa'da yapılan BAB (Batı Avrupa Birliği) Asamblesi toplantısında, TC'nin ve ABD'nin çabalarına rağmen, Kürtlere siyasal ve kültürel halklarını güvenceye alacak bir statünün verilmesi yönünde karar alındı. Avrupa Birliği'nin her toplantısına Türkiye çağrılmamaktadır. Türkiye'nin Gümrük Birliği'ne, Avrupa Birliği'ne alınması, TC'nin kolay kolay yerine getirecek güçte olmadığı şartlara bağlanmaktadır. Bu gelişmeleri yaratan mücadelemizdir. Devamını yine savaşımızı başarı doğrultusunda ilerleterek getireceğiz. Bu dönemde politik uyanıklık her zamandan daha fazla gereklidir. Ne Avrupa, ne de ABD ve diğerleri dostluk politikasına sahip değildirler. Biz güçlendikçe onları kendi çözüm modelimize getireceğiz. Onların istediği, bizim çözüm modelimizi dıştalayan çözümlerdir. Ancak mevcut çelişkilerden ve bazı adımlardan yararlanmayı gözardı etmenin aleyhimize olacağını bilerek kazandırıcı taktikleri dayatacağız.

Bu, Kürdistan'daki sürecin uluslararası sahadaki devamıdır. Bu süreç Kürdistan'dan besleniyor ve hızla yükseliyor. Birçok ülke parlamentosunun Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'yla görüşmesi ve siyasal destek talebinde bulunması, Türkiye'nin diplomatik sahadaki manevra alanını hızla daraltıyor. Yine 17 Haziran 1995 tarihinde 200 bin Kürt kitlesinin Kürdistan'a özgürlük ve politik çözüm için yürümesi, bu sürece büyük güç kazandırdı, sorunla ilgili bütün devletlere, nasıl dikkate alınması gereken bir muhatap olduğu mesajını verdi.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz her sahada yaz hamlesiyle devrimin sıcaklığını yaşıyor. Gerek askeri savaş cephelerinde, gerekse de siyasal mücadele cephelerinde gelişmeler her dönemden daha fazla umut verici, kazanımlar vaat edicidir. Parti Genel Başkanımız Abdullah Öcalan yoldaşın her mücadele sahasına ilişkin günlük perspektifleriyle, savaş ve mücadele güçlerimiz daha fazla dönemsel taktiklere hükmetmekte, beklentilere cevap vermektedir. Zengin savaş taktikleri esasına göre büyük birlikler halinde yapılan saldırı ve baskınlarda muazzam sonuçlar alınmaktadır. Askeri savaş cephelerinde yaratılan bu gelişmeler Kürdistan halkının umutlarını ve inancını büyütmekte, örgütlülüğünü sağlamlaştırmakta ve daha fazla mücadele cephesine çekmektedir.

Bugün her mücadele cephemiz, bu birikim üzerinde koparıcı ve kazandırıcı atılımlar gerçekleştirmekle karşı karşıyadır. Bu atılımların başarılması, daha üst atılımlara temel teşkil etmesi ve böylece nihai zaferin yaratılması için eksik olan hiçbir şey yoktur. Bu nedenle bizim için en kolayı başarmak olmalıdır.

Halka ve kamuoyuna 8 nolu açıklama

YAZ HAMLEMİZİN DARBELERİ

faşist Türk ordusunu eziyor!

PKK 5. Kongresi'nin başlattığı 1995 büyük atılımının ikinci zafer hamlesi başarıyla başlamış bulunuyor. Newroz'da başlayan ve daha çok Güney Savaşı çevresinde yaşanan bahar hamlemizin ardından, şimdi büyük yaz hamlesi gelişiyor. Savaş sahalarımızın Kızıl Haziran olarak ifade ettiği savaşım süreci, gerilla birliklerimizin ezici vuruşları altında ilerliyor. Zağros'tan Dersim'e, Toroslar'dan Serhat'a kadar Kürdistan'ın her alanında kahraman birliklerimizin vurduğu kahredici darbeler, faşist Türk ordusunu her geçen gün daha fazla çözülüşe götürüyor. Kürdistan'da yaşanan savaş, yaz sıcağı bastırdıkça, her gün daha fazla şiddetleniyor ve yakıcı hale geliyor. Büyük yaz hamlemizin alevi, faşist TC birliklerini yakıyor.

Bu çöküş ve çözülüş süreci ilerledikçe, TC'nin hükümet ve ordu yetkilileri yalana dayalı propagandalarını daha da tırmandırıyorlar. Her türlü yalanı mübah sayarak, pervasız bir psikolojik savaş yürütüyorlar. Faşist TC sözcüleri, böyle bir propaganda savaşıyla yaşadıkları yenilgi ve çözülüşü örterek, gizlemeye çalışıyorlar. Her gün, **"şu kadar terörist öldürdük"** diyerek, kamuoyuna yanlış ve yalana dayalı bilgi veriyorlar. Kendi kayıplarını bize mal ederek, Türkiye halkını ve kamuoyunu aldatmaya çalışıyorlar.

Halbuki, TC'nin eski isyanları bastırma biçiminde yürüttüğü operasyonlar, gerilla birliklerimizin etkili vuruşları altında eziliyor. Geçmiştekinin tersine, TC ordusunun sınırlandırılması ve dağlık alanlardan kovulması yaşanmaktadır. Örneğin, savaşın en zirveye ulaştığı alanlardan biri olan Zağros Eyaletimizde TC'nin stratejik köy oluşturma çabaları hızlanarak sürüyor. Son haftalarda, dört taburu ve çok sayıda köyü bu nedenle boşaltarak, bazı noktalarda toplamak zorunda kaldı.

8-16 Haziran tarihleri arasında geçen süreç, Kürdistan'daki savaşın seyri bakımından öğreticidir. Bu süreçte, ikinci 19 Mayıs ruhuna karşı, **"Devrimci Operasyon"** adıyla Dersim'de yürütülen büyük devrimci hamle içinde 9 çarpışma yaşanmış, bu çarpışmalarda toplam 102 TC askeri öldürülmüş, Türk ordusundan 4 adet MG-3 orta otomatik tüfek, 27 adet piyade tüfeği, 1 adet havan topu, 2 adet roketatar ve çok sayıda cephane alınmıştır. Bu süreçte, birliklerimizin verdiği toplam şehit sayısı 15'tir. TC sözcülerinin her gün açıkladığı ve gittikçe büyüttüğü çok rakamlı bilançolar ise kof bir yalandan başka hiçbir anlam taşımamaktadır. TC'nin 2. ve 3. ordularının güçlerini tümden seferber ettiği saldırılar, ağır darbeler altında ezilmişlerdir.

Yine 8-16 Haziran tarihlerinde Botan'da 63, Amed'de ise 46 düşman askeri öldürülmüştür. Toroslar'da bir gerilla birliğimizin gerçekleştirdiği devrimci eylem sonucu, 6 TC subayı öldürülmüş, Ankara ve Kayseri'den gelen takviye birlikleri, sürdürülen aktif saldırılar sonucu boşa çıkarılmıştır.

Zağros Eyaletimizde 9 Haziran'dan itibaren yoğunlaşan çarpışmalar, faşist Türk ordusunun hezimeti ile sonuçlanmıştır. En son 15 Haziran gecesi gerilla birliklerimizin gerçekleştirdiği baskın sonucu, Şemdinli'nin Beysosen karakolu 45 dakika içerisinde toptan ele geçirilmiş, taşınabilen silah ve cephane alındıktan sonra, geriye kalan cephanelik ve karakol yakılmıştır. Bu çarpışma sonunda, 30 düşman cesedi bizzat gerilla birliklerimiz tarafından sayılmış, Türk ordu yöneticileri telsizlerinde 50 ölülerinin olduğunu söylemişlerdir. Gerçekte ise ölü ve yaralı sayıları daha fazladır. Yakılan karakoldan 21 adet piyade tüfeği, 3 adet otomatik tüfek, 2 adet top, 1 adet ağır otomatik tüfek, 1 adet roketatar ve çok sayıda cephane ve malzeme alınmıştır. Yine bu çarpışmada: Hakan Pusat (Ankara), Tuncay Kabaklıoğlu (İstanbul), Mehmet Sıkılgan (Kırşehir), Ramazan Çelik (Kayseri), İsmail Başaran (Çanakkale) adındaki TC askerileri esir alınmıştır.

8-16 Haziran tarihleri arasında bir haftalık süre içinde, TC ordusu ile gerilla birliklerimiz arasında Kürdistan'da yaşanan şiddetli savaşımın sonuçları şöyledir:

Bu sürede, 34'ü pusu, 10'u baskın, 18'i çatışma, 11'i taciz, 4'ü sızma, 18'i mayınlama ve 12'si suikast olmak üzere toplam 107 çatışma yaşanmıştır. Bu çatışmalardan 84'ü tarafımızdan kısmen veya tamamen bilinmektedir. 23'ünün sonuçları ise bilinememektedir. Sonuçları tarafımızdan bilinen 84 çarpışmada, 8'i subay, 2'si astsubay, 2'si uzmançavuş ve 22'si özel ordu mensubu olmak üzere, toplam 415 TC askeri ve 29 köy korucusu öldürülmüştür. Türk ordusunun verdiği yaralı sayısı, bundan daha fazladır. Ayrıca 1'i Dersim'de ve 5'i de Zağros'ta olmak üzere toplam 6 TC askeri esir alınmıştır ve hala elimizde bulunmaktadır.

Bir haftalık süre içerisinde, TC ordusundan alınan çok sayıda silah ve malzemenin bir kısmı şöyledir: 59 adet piyade tüfeği, 11 adet orta otomatik tüfek, 1 adet ağır otomatik tüfek, 3 adet top, 2 adet lav silahı, 14.200 adet çeşitli çapta mermi, 8 adet değişik dürbün, 4 adet el telsizi ve çok sayıda değişik çapta roket, el bombası, askeri mühimmat ele geçirilmiştir.

Bir haftalık yoğun çarpışmalar içinde, gerilla birliklerimiz toplam 50 şehit vermiş, 13 gerilla da yaralanmıştır. Bu kayıplara, Garzan Eyaleti'nde, ordu komutanlarımızdan Vedat yoldaşın da içinde bulunduğu ikinci toplu kayıp da dahildir.

Günlük olarak savaş cephelerinden aldığımız bilgilere dayanarak verdiğimiz bu bilanço bile, hem Kürdistan'da yaşanan savaşın yoğunluğunu göstermekte, hem de faşist TC ordusunun yaşadığı hezimeti ortaya koymaktadır. Aynı zamanda, TC sözcülerinin yalanlarını da göz önüne sermektedir. Çok açık ki, faşist Çiller-Çetin hükümetinin ikinci 19 Mayıs çıkarması ve 19 Mayıs ruhu adıyla geliştirmeye çalıştığı vahşi soykırım çabaları, ordumuzun ve halkımızın kahramanca direnişiyle karşılanmakta ve boşa çıkarılmaktadır. Halkımızın büyük ilgi ve desteğine sahip olan gerilla ordumuzun kahredici darbeleri altında ezilen faşist-sömürgeci TC ordusu olmaktadır.

1995 yaz hamlemiz, görkemli bir eylemlilikle başlamıştır ve devrimci operasyonlarımız yaz boyunca gelişerek sürecektir. Bu, şiddet ve katliamdan başka bir şey bilmeyen TC'ye verilen devrimci cevabımız olmaktadır. TC, soykırım amacında ve katliam yönteminde devam ettikçe, çözülen ve tükenen kendisi olacaktır. Ancak kendisiyle birlikte Türkiye halkının büyük değerlerini de tükenişe götürmektedir. Türkiye halkı için, bu gerçeği görme ve faşist katliamlara karşı durmanın ve değerlerine sahip çıkıp, bu biçimde heba olmasına izin vermemenin zamanı gelmiştir.

Faşist-sömürgeci TC, halkımızı tarihten silme amacını, ikinci 19 Mayıs çıkışı adını verdiği katliam hareketiyle gerçekleştirmek istemektedir. Bu vahşi amaca karşı gerilla birliklerimiz kahramanca direnmekte ve geliştirdiği devrimci savaşla, faşist-sömürgeci düşmanı çöküşe götürmektedir. Bu halkımızı yaşama kavuşturma, ona ruh, nefes, onur, haysiyet, bilinç verme savaşıdır. Bu savaşa katılındığı ve destek verildiği ölçüde, düşmanı geriletmenin ve çöküşe götürmenin, halkımız içinse yaşamı kazanmanın mümkün olduğu kanıtlanmıştır. Halkımızı, bu kanıtlanmış gerçeğe daha çok sahip çıkmaya, zafere doğru ilerlediğimiz bu kutsal savaşa daha çok güç katıp, daha fazla destek sunmaya çağırıyoruz.

17 Haziran 1995
ARGK Genel Karargah
Basın Bürosu

Mayıs ayı savaş bilançosu

ARGK Genel Karargah Basın Bürosu

Bir aylık sürede **94**'ü pusu, **41**'i baskın, **51**'i çatışma, **30**'u suikast, **18**'i sızma, **19**'u taciz, **6**'sı sabotaj, **17**'si yol kesme ve **30**'u mayınlama olmak üzere **303** çarpışma meydana gelmiştir. 171 çarpışmanın sonuçları ordu güçlerimiz tarafından kısmen ya da tamamen bilinmekte, **132** eylemin sonuçları ise bilinememektedir.

Sonuçları tarafımızdan bilinen **171** çatışmada **7**'si subay, **446**'sı er, **59**'u korucu ve **38**'i kontra olmak üzere **550** silahlı düşman gücü öldürülmüş ve **141**'i de yaralanmıştır. Sonuçları tarafımızdan bilinmeyen **132** eylemdeki toplam düşman kaybı da buna yakındır. Yine **1** düşman helikopteri düşürülmüş, **2** panzer, **19** askeri araç ve düşmana ait **16** adet değişik araç tahrip edilmiş, **1** tank, **2** panzer, **1** helikopter ve **7** askeri araçta darbelenmiştir. Ayrıca bu süreçte **23**'ü korucu yakını, **28**'i şüpheli, **4**'ü TC memuru, **1**'i ajan ve **1** muhabir olmak üzer **57** kişi gözaltına alımış, bunlardan soruşturması tamamlanan bir kısmı serbest bırakılırken, bir kısmının soruşturması hala devam etmektedir.

Ele geçirilen malzemeler ise şunlardır: **37** adet piyade tüfeği, **5** adet MG-3 orta otomatik tüfek, **40** adet el bombası, **5** adet lav silahı, **1** adet havan topu, **40** adet havan roketi, **3** adet B-7 roketi, **2** adet karnas silahı, **2** adet telsiz, **2** adet dedektör, **6** adet dürbün, **4933** adet çeşitli çapta mermi, **14** adet çadır, **20** adet çanta, çok sayıda yiyecek ve giyecek malzemesi ve savaşta ölen **1** asker cesedi de ele geçirildi.

Bu bir aylık sürede TC ordusu tarafından **49** operasyon ve **9** hava saldırısı yapılmış, **26** köy göç ettirilerek **27** köylü de katledilmiştir.

Mayıs ayı içinde yaşanan çatışmalarda, **32**'si Botan'da, **17**'si Zağroslarda, **4**'ü Mardin'de, **15**'i Amed'de, **6**'sı Garzan'da, **10**'u Dersim'de, **12**'si Erzurum'da ve **2**'si Serhat'ta olmak üzere toplam **99** ARGK savaşçısı şehit düşmüştür. Ayrıca **4** savaşçımız düşmana yaralı olarak esir düşmüş, **36** savaşçımızda yaralanmıştır. Bu bir aylık süre içerisinde ARGK saflarına **193** yeni savaşçı katılmıştır.

1995 bahar hamlemiz, önce Güney'de ve ardından da Kuzeyde büyük bir çıkış olarak gelişme göstermiştir. Partileşme ve savaş tarzımızın düzeltilmesinde büyük bir gelişme yaşanmıştır. Bu gelişmeler temelinde Haziran ayı çok daha büyük bir savaş ayı olacaktır. 1995 yaz hamlemiz çok daha görkemli geçecek ve Türk sömürgeci güçlerine tarihinin en büyük darbesini vuracak ve bizi zafer ilerletecektir.

Gerilla yaz atılımıyla Türk ordusunu devrim sıcağında boğacaktır!

26 Mayıs 1995

■ Botan-Baniboti taburuna suikast: **1** asker öldürüldü, **1** asker yaralandı.

■ Botan-Şikeri Şilo'da çatışma: **5** asker öldürüldü, **2** gerilla yaralandı.

27 Mayıs 1995

■ Başkale'de gerilla mayını: **1** asker öldü.

28 Mayıs 1995

■ Cudi-Kaniya Mir deresinde çatışma: **6** asker öldürüldü. **1** adet lav silahı, **1** adet dürbün gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Gercüş-Hasere'de gerilla baskını: **4** kontra yaralandı, **1** gerilla şehit düştü.

■ Mardin-Habızbına'da gerilla pususu: **13** asker öldürüldü, **12** asker yaralandı.

■ Kulp'da gerilla pususu: **1** asker öldürüldü.

■ Sason'da çatışma: **2**'si subay, **20** asker öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı.

■ Bingöl'de gerilla pususu: **1** asker öldürüldü.

■ Batman-Eruh'ta gerilladan yol kesme eylemi: **2** sivil faşist ve **1** polis öldürüldü, **1** polis yaralandı.

29 Mayıs 1995

■ Siirt-Pervari yolunda gerilla pususu: **12** asker öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı.

■ Cisê-Kıriya Reş'de çatışma: **1** subay, **15** özel tim öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı.

■ Şemdinli-Dure tepesine gerilla baskını: **17** asker öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü. **5** adet G-3, **1** adet MG-3 silahı gerillalar tarafından kamulaştırıldı.

■ Genç-Merge tepesinde gerilla suikasti: **2** asker öldürüldü.

■ Gerdi korucularına gerilla pususu: **3** korucu öldürüldü.

■ Lice-Kıte köyünde çatışma: **5** asker öldürüldü, **3** asker yaralandı, **1** gerilla şehit düştü.

■ Batman-Sason'da gerilla mayını: **4** asker yaralandı.

30 Mayıs 1995

■ Çukurca-Erbiş'de gerilla mayını: **3** asker öldü.

■ Gabar-Şerefe boğazında gerilla pususu: **8** asker öldürüldü.

■ Botan-Memira'da çatışma: **4** asker öldürüldü. **1** gerilla yaralandı.

■ Garzan-Gevereş'de gerilla pususu: **5** asker öldürüldü.

■ Amed-Derik köyünde gerilla pususu: **5** asker öldürüldü.

■ Hatay-Erzin'de faşistlere suikast: Osmaniye Refah Partisi İlçe Başkanı yardımcısı öldürüldü, **6** Refahlı yaralandı.

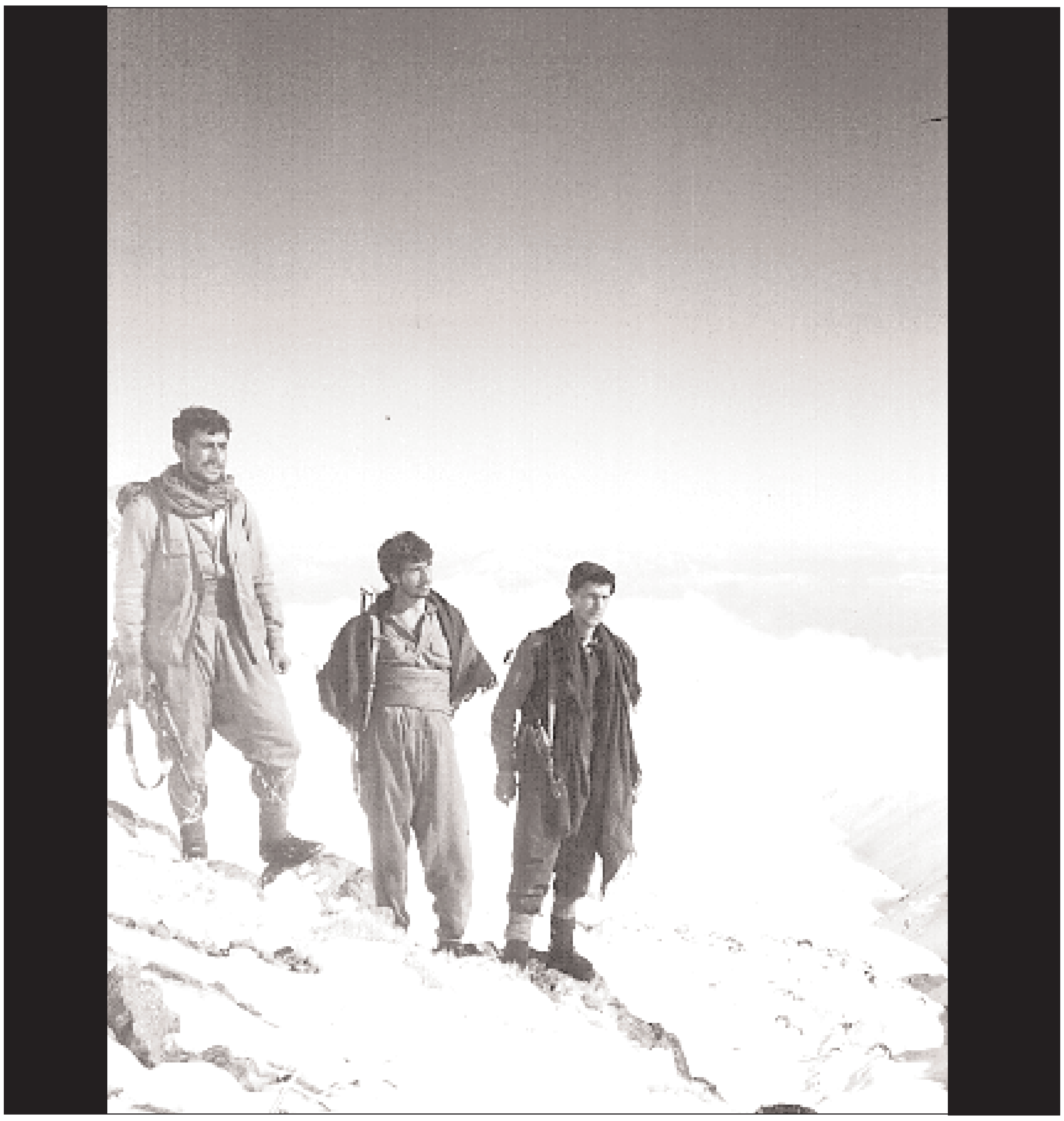

31 Mayıs 1995

■ Uludere-Beytüşşebap'ta gerilla pususu: **3** asker öldürüldü. **1** gerilla şehit düştü.

■ Hazro-Derbaş boğazında çatışma: **2** asker öldürüldü.

■ Erzurum-Yayladere'de gerilla pususu: **1** çavuş, **1** asker öldürüldü. **1** adet karnas silahı ve **6** adet şarjörü, **200** yedek mermi, **1** adet el bombası gerillalarca kamulaştırıldı.

1 Haziran 1995

■ Botan-Kaşura'da gerilla pususu: **1** subay ve **2** asker öldürüldü.

■ Erzurum, Çat-Yedisu'da gerilla pususu: **5** asker öldürüldü.

2 Haziran 1995

■ Kaşura-Elamun taburu tepecilerine gerilla saldırısı: **1** subay ve **2** asker öldürüldü.

3 Haziran 1995

■ Haftanin-Bali boğazında çatışma: **2** asker öldürüldü, **1** asker yaralandı.

■ Lice-Genç-Kulp üçgeninde çatışma: **10** asker öldürüldü.

■ Mardin-Habızbına'da gerilla pususu: **2** asker öldürüldü.

4 Haziran 1995

■ Cudi-Hesena'da gerilla mayını: **1** asker öldü, **1** asker yaralandı.

■ Botan-Atatürk burnunda gerilla suikasti: **2** asker öldürüldü.

■ Oramar-Şıtanzın'da çatışma: **1** asker öldürüldü.

■ Behdinan-Deriya Bızena'da gerilla pususu: **1**'i subay **8** asker öldürüldü.

■ Oramar-Sati köyünde gerilla pususu: **2** asker öldürüldü.

■ Bitlis-Diyarbakır yolunda gerilla pususu: **2**'si subay **21** asker ve **3** korucu öldürüldü.

5 Haziran 1995

■ Behdinan, Bezele-Bedau-Dıhale'de çatışma: **1**'i subay **16** asker öldürüldü.

■ Behdinan-Gırana'da gerilla pususu: **2** asker öldürüldü.

■ Midyat-Migre'de gerilla pususu: **7** korucu öldürüldü, **5** korucu yaralandı. **1** adet kalaşnikof, **5** adet şarjör, **170** adet mermi gerillalarca kamulaştırıldı.

6 Haziran 1995

■ Dersim merkezde gerilla sızması: **2** polis öldürüldü, **6** polis yaralandı.

7 Haziran 1995

■ Garısa'da gerilla mayını: **5** asker yaralandı.

■ Botan-Yekmal köyü taburuna gerilla saldırısı: **4** asker ve **1** korucu öldürüldü.

■ Habur taburuna gerilla saldırısı: **3** asker öldürüldü.

8 Haziran 1995

■ Garzan-Mereto'da çatışma: **15** asker yaralandı.

■ Genç-Awnik karakol tepesine gerilla baskını: **3** asker öldürüldü, **2** gerilla yaralandı.

9 Haziran 1995

■ Botan-Şehit Osman tepesine gerilla saldırısı: **1** asker öldürüldü, **4** asker yaralandı.

■ Yüksekova-Şaxe'de gerilla

ARGK Ana Karargah Komutanlığı

“Esirlere yaklaşımımız son derece insanidir”

14-15 Haziran 1995 gecesi Şemdinli'nin Ortaklar Karakolu'na yapılan kapsamlı saldırı eyleminde **Hakan Pusat** (Erzurum), **Tuncay Kapaklıoğlu** (İstanbul), **Mehmet Sıkılgan** (Kırşehir), **Ramazan Çelik** (Kayseri), **İsmail Başaran** (Çanakkale) ARGK kuvvetleri tarafından esir alındılar. Bu ARGK'nin ilk esir alma olayı değildir. Daha önceleri de çeşitli eylemlerde ARGK kuvvetlerine teslim olan asker ve subaylar olmuştur. Hepsine PKK'nin anlayışına uygun olarak her türlü insani muamele yapılmış ve tekrar ailelerine kavuşturulabilmeleri için tüm imkanlar seferber edilmiştir. Burada askerlerin bizzat komutanlığa yazdığı bir mektuptan kısa bir alıntı vermek istiyoruz.

“14-15 Haziran arasında çıkan çatışma sonucunda 5 asker olarak esir düştük. Sizlerin ve bizlerin de bildiği gibi TC ordusunda verilen eğitim devamlı olarak PKK'nin kötü ve acımasız olduğu hakkındadır. Esir olduğumuz günden bu yana geçen günler içerisinde bize anlatılanların tam tersini gördük. TC'nin dediği gibi işkence veya zulüm görmedik. İstediğimiz her şey neredeyse yapılıyor. Burada kötü söz, dayak ve işkence görmedik. Aksine hepimize çok iyi bakıyorlar. Herhangi bir sıkıntımız yoktur. İsteğimiz olarak, en kısa zamanda ailelerimize ulaşmak istiyoruz. TC hükümeti bizimle ilgilenmiyor. Kızılhaç ve gazetecilerle görüşmek istiyoruz.

Saygılarımla
İsmail Başaran (Çanakkale)”

Kendi mektuplarından da anlaşıldığı gibi, bizim parti olarak esirlere yaklaşımımız son derece insanidir. Ancak her esir olayı karşısında, TC, tam bir vurdumduymazlıkla olayın inkarına gitmiştir. Uluslararası alanda kendi esirlerine sahip çıkamayacak kadar insanlık dışı tutumu sürdürmekte ısrarlı olmuştur. Biz bu zayıf ve barbar rejimin insanlık dışı uygulamalarına karşı çıkmaya, savaşan taraflar arasındaki esir olayına karşı duyarlı olmaya, ilgili kurumları görevlerini yerine getirmeye çağırıyoruz.

23 Haziran 1995

mayını: **1**'i subay **7** asker öldü.

■ Mardin-Ömerli'de **1** ajan, gerillalarca cezalandırıldı.

10 Haziran 1995

■ Behdinan, Muşane-Wargenima'da çatışma: **25** asker öldürüldü, **2** gerilla şehit düştü.

■ Mardin-Sate'de gerilla mayını: **1** korucu öldürüldü, **1** korucu yaralandı.

■ Garzan-Metero'da çatışma: **1** subay öldürüldü, **15** asker yaralandı, **1** gerilla şehit düştü.

■ Garzan-Geliye Antelye'de çatışma: **20** asker öldürüldü, **6** gerilla şehit düştü.

■ Beşiri'de **1** asker intihar etti.

■ Erzurum-Yayladere'de gerilla pususu: **1** asker öldürüldü, **1** asker yaralandı.

11 Haziran 1995

■ Siirt-Pervari yolunda gerilla pususu: **8** korucu öldürüldü, **1** korucu yaralandı.

■ Siirt-Pervari yolunda gerilla mayını: **11** asker yaralandı.

■ Behdinan-Haruna tepesinde gerilla pususu: **2** asker öldürüldü. **1** adet MG-3, **1** adet G-3 silahı gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Behdinan-Bezele'de gerilla pususu: **2** asker öldürüldü.

■ Hani-Lice-Genç arasında çatışma: **8** asker öldürüldü.

■ Garzan-Mutki'de çatışma: **6** korucu öldürüldü.

12 Haziran 1995

■ Botan, Serbesta-Aruşa'da gerilla pususu: **30** asker öldürüldü.

■ Haftanin-Bıneh tepesinde gerilla pususu: **3** asker öldürüldü.

■ Haftanin-Bezelik tepesinde gerilla pususu: **6** asker öldürüldü.

■ Midyat-İdil arasında gerilla sızması: **1** asker öldürüldü.

■ Botan-Erbiş korucu köyüne gerilla suikasti: **2** korucu öldürüldü.

■ Amed-Terziak korucu köyüne gerilla pususu: **8** asker ve **4** korucu öldürüldü, **4** asker yaralandı.

■ Palu-Akdağ'da çatışma: **1**'i subay, **30** asker öldürüldü.

■ Batman-Kozluk'ta çatışma: **10** asker öldürüldü, **3** asker yaralandı.

13 Haziran 1995

■ Gabar-Seslice tugayına gerilla suikasti: **2** asker öldürüldü.

■ Cudi-Deriya Kere'de gerilla pususu: **1** asker öldürüldü, **1** asker yaralandı.

■ Namaz dağı, Deriye Seve-Meydan arasında gerilla pususu: **1**'i üsteğmen **20** asker öldürüldü.

■ Yüksekova-Esendere yolunda gerilla saldırısı: **4** asker öldürüldü.

■ Xumaro-Şehidan'da çatışma: **4** asker öldürüldü, **2** gerilla şehit düştü.

■ Bagok'ta çatışma: **2** asker öldürüldü.

■ Bingöl-Göl'de gerilla pususu: **2** asker öldürüldü.

■ Dersim-Gola Xıdır'da çatışma: **30** asker öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü. **2** adet G-3, **1** adet MG-3, **10** adet portatif G-3, **1** adet M-18 silahı gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Güneybatı-Zorkum yaylasında gerilla sızması: **6** asker öldürüldü.

14 Haziran 1995

■ Şehidan'da çatışma: **30** asker öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü.

■ Dersim-Haydaran'da gerilla sızması: **7** asker öldürüldü. **1** adet MG-3, **2** adet G-3 silahı gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Dersim, İlksor-Saxe vadisinde gerilla saldırısı: **60** asker öldürüldü. **1** adet MG-3, **1** adet M-27, **1** adet havan, **1** adet gece dürbünü, **1** adet M-18, **15** adet G-3, **2** adet B-7, **5** adet portatif G-3, **9** adet sis bombası, **11** adet el bombası, **2000** adet M-**16** mermisi, **1000** adet G-3 mermisi, **10** G-3 şarjörü, **4** adet 60'lık havan mermisi, **2** adet ışıldak, **2** adet el telsizi, **1** adet havan dürbünü, **1** adet B-7 dürbünü, **1** adet G-3 dürbünü, **2** normal dürbün gerillalarca kamulaştırıldı.

15 Haziran 1995

■ Nazmiye taburu tepesine gerilla sızması: **10** asker öldürüldü. **1** gerilla şehit düştü. **1** adet MG-3, **1** adet lav silahı, **1** adet MG-3 şeridi gerillalarca kamulaştırıldı.

16 Haziran 1995

■ Gabar'da çatışma: **15** asker ve **5** korucu öldürüldü.

■ Silopi'de **1** ajan, gerillalarca cezalandırıldı.

■ Başkale-Boşani'de gerilla pususu: **7** asker öldürüldü. **1** adet MG-3, **3** adet G-3, **400** adet MG-**3** mermisi gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Garzan-Mutki yolunda gerilla mayını: **7** korucu öldürüldü, **7** korucu yaralandı.

■ Dersim-Akbanoz'da çatışma: **5** asker öldürüldü. **130** adet G-3 mermisi, **90** adet M-16 mermisi, **2** adet G-3 şarjörü gerillalarca kamulaştırıldı.

17 Haziran 1995

■ Silopi'de gerilla mayını: **1** üsteğmen, **6** asker öldürüldü.

18 Haziran 1995

■ Cudi-Mıle Goriyan'da gerilla sızması: **10** asker öldürüldü. **1** adet A-6, **75** adet A-6 mermisi, **5** adet el bombası gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Çukurca-Ertuş'ta çatışma: **6** asker öldürüldü, **1** asker yaralandı.

■ Kerboran'da gerilla saldırısı: **2** asker öldürüldü, **1** gerilla yaralandı.

■ Tatvan-Gevaş'ta gerilla mayını: **1** korucu öldü, **3** korucu yaralandı.

19 Haziran 1995

■ Yüksekova'da gerilla mayını: **3** asker öldü.

■ Şırnak-Deriye Sevo'da gerilla saldırısı: **8** asker öldürüldü. **1** gerilla şehit düştü. **1** adet MG-3, **5** adet G-3, **1** bomba atar, **1** adet lav silahı, **2** adet gece dürbünü, **1** adet el telsizi, **1** adet MG-3 yedek namlusu gerillalarca kamulaştırıldı. Çatışmada ölen **2** askerin kimlikleri şöyledir:

Salih Tanık (uzmançavuş, Eskişehir)

Numan Demir (er, Konya)

■ Şemdinli-Demena'da çatışma: **3** asker öldü, **2** asker yaralandı. **1** adet G-3 silahı, 1 adet gece dürbünü, **2** adet G-3 şarjörü, **300** adet G-3 mermisi, **1** adet MG-**3** şeridi gerillalarca kamulaştırıldı.

20 Haziran 1995

■ Sason-Zingi korucu köyüne gerilla saldırısı: **4** korucu öldürüldü, **2** korucu yaralandı.

21 Haziran 1995

■ Behdinan-Ertuş karakoluna gerilla baskını: **24** asker öldürüldü, **2** gerilla şehit düştü, 3 gerilla yaralandı. **2** adet BKC, **1** adet MG-3, **4** adet G-3, **1** adet büyük top gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Şemdinli-Katuna'da gerilla pususu: **2** korucu öldürüldü. **1** adet kalaşnikof, **1** adet BKC gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Behdinan-Sise'de çatışma: **10** asker öldürüldü.

■ Bitlis-Mutki'de özel timlere gerilla saldırısı: **5** tim, **1** korucu öldürüldü, **5** tim yaralandı. **1** adet kalaşnikof, **4** adet şarjör, **1** adet el bombası gerillalarca kamulaştırıldı.

22 Haziran 1995

■ Pülümür-Erzincan yolunda gerilla denetimi: **2** asker yaralandı.

23 Haziran 1995

■ Cudi-Zerinker tepesinde çatışma: **10** asker öldürüldü. **2** gerilla yaralandı.

■ Palu-Sere Çur korucu köyüne gerilla saldırısı: **4** korucu öldürüldü.

■ Mutki-Şeyh Habit Dağı çevresinde çatışma: **3** özel tim öldürüldü.

■ Batman şehir merkezinde bombalama eylemi: **1** polis otosu imha edildi, **1** polis öldürüldü, **2** polis yaralandı.

■ Dersim-Kovancılar'da çatışma: **1** asker öldürüldü, çok sayıda asker yaralandı, **1** gerilla şehit düştü.

■ Kiğı-Pülümür arasında gerilla sızması: **2** asker öldürüldü. **1** adet G-3 gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Tekman şehir merkezinde polis karakolu bombalandı: **1** polis yaralandı.

24 Haziran 1995

■ Habur'da gerilla pususu: **10** asker öldürüldü.

■ Dersim, Hozat-Kırmızıdağ'da çatışma: **1** subay ve **4** asker öldürüldü.

25 Haziran 1995

■ Cudi-Deri Kera'da gerilla saldırısı: **4** asker öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı. **1** adet MG-3, **1** adet G-3, **1** adet gece dürbünü, **1** adet fotoğraf makinesi, **170** adet G-3 mermisi gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Botan-Mavan'da çatışma: **1**'i astsubay **15** asker öldürüldü. **4** gerilla şehit düştü, **3** gerilla yaralandı.

■ Çiyaye Bızına-Teresa karakolu yakınlarında çatışma: **10** asker öldürüldü.

■ Gwester-Çiyaye Bızına'da gerilla pususu: **20** asker öldürüldü, **1** gerilla yaralandı.

■ Yüksekova'da gerilla mayını: **1** asker öldü.

Behdinan'da düşmana büyük darbe

Behdinan-Beysosen karakoluna gerilla saldırısı: **50** asker öldürüldü, **5** asker esir alındı. **19** adet G-3, **2** adet kalaşnikof, **2** adet BKC, **1** adet A-6, **1** adet B-7, 3 adet MG-3, **1** adet 81'lik havan, **1** adet 60'lık havan, **5000** adet G-3 mermisi, **300** adet A-6 mermisi, **300** adet şarjör, **300** adet BKC mermisi, **1** adet 82'lik havan dürbünü, **1** adet 81-'lik havan roketi, **2** adet telsiz, **2** adet gece dürbünü, **1** adet televizyon, **1** adet video, **38** milyon TL, **1200** DM para gerillalarca kamulaştırıldı.

Esir alınan askerlerin künyeleri şöyledir:

Hakan Pusat, Cemal ve Nursan'dan olma, 7.7.1974, Ankara doğumlu. (Aslen Erzurum'lu)

Tuncay Kabaklıoğlu, Evlivan ve Gülsüm'den olma, Sutanbeyli-İstanbul 15.12.1964 doğumlu.

İsmail Başaran, Kadir ve Hüsniye'den olma, 23.5.1974 Çanakkale doğumlu.

Ramazan Çelik, Ali ve Keziban'dan olma, 3.4.1974 Kayseri doğumlu.

Mehmet Sıkılgan, Abuzer ve İmran'dan olma 5.1.1974, Kırşehir doğumlu.

Ölen bazı askerlerin kimlikleri şöyledir: Arif Meydan (1974- Artvin), Mehmet Demir (1974-Çankırı), Erol Tinoğlu (1974-Niğde), İrfan Önceli (1974-Ordu), Halit Tatlı (1974-Hakkari), Mehmet Özkan (1974-Konya), Ali Akyol (1974-Denizli), Ekrem Kayar (1971-Konya-astsubay), Emin Duran (1963-İzmir-uzmançavuş), Kemal Güney (1963-Amasya-uzmançavuş), Vedat Özayar (1972-Ankara-astsubay), Veysel Gündoğdu (1974-Kırıkkale), Sabit Kıran(1974-Uşak-uçaksavarcı), Puluse...(1974-Yozgat), Yaşar Laçinok(1974-Kırıkkale)

KİŞİLİKLERDE BİRLİĞİ VE ÖRGÜTLÜLÜĞÜ YARATALIM!

M. CAN YÜCE

> En önemli parçalanmışlık, kişiliklerde yaratılan parçalanmışlıktır. Sadece ülke, kaba anlamıyla dörde bölünmemiştir. Onun ruha yansıyan, kişiliklere yansıyan boyutları var. Aşiretçilik, bölgecilik, feodal çitler, ailecilik, bireycilik, bütün bunların kişiliklerde yarattığı parçalanmışlık, yarattığı bölünmüşlük, bunun sonuçları sanılanın çok ötesinde tehlikeli ve derin boyutlardadır.

Bu yazımızda, parçalanmış ve çelişkili kişilikleri aşma; kişiliklerde birliği ve örgütlülüğü yaratma konusunu; örgütsel birliği, ulusal birliği, toplumsal birliği öncelikle kişiliklerde gerçekleştirme konusunu işleyeceğiz. Son derece önemli bir konu. Çünkü işlenen birçok konuda gelişememe, yoğunlaşamama ve verilen sözleri yerine getirememe sorunuyla bu parçalanmış kişilik arasında doğrudan bir ilişki var. Başka bir deyişle, parçalanmış kişilik bütün bu sorunlarımızın önemli bir nedeni olarak karşımızda durmaktadır.

Şunu hep sık sık tekrarlarız: Ülkemiz dörde parçalanmış; birden fazla devletin egemenliği altında olan bir sömürge. Bu parçalanmışlık, sadece ülkemizin dört parçaya bölünmesiyle sınırlı değildir. Feodal-aşiretçilik, ailecilik, bireycilik, particilik, bölgecilik; bütün bunlar, bizim toplumumuzu parçalamıştır. Bu parçalanmışlık, toplumsallaşmamız önünde çok ciddi bir engeldir. Bunlar aşılmadan ülkemizin birliğini sağlamak mümkün değildir.

Aslında unutulan bir nokta var: En önemli parçalanmışlık, kişiliklerde yaratılan parçalanmışlıktır. Sadece ülke, kaba anlamıyla dörde bölünmemiştir. Onun ruha yansıyan, kişiliklere yansıyan boyutları var. Aşiretçilik, bölgecilik, feodal çitler, ailecilik, bireycilik, bütün bunların kişiliklerde yarattığı parçalanmışlık, yarattığı bölünmüşlük, bunun sonuçları sanılanın çok ötesinde önemli ve derin boyutlardadır.

Parti, önüne ulusal birliği, toplumsal birliği koymuş. Bunun da öncelikle partide, parti birliği şahsında gerçekleşebileceğini vurguluyoruz. Partide birlik olmadan, ulusal ve toplumsal birliğin gerçekleşemeyeceğini biliyoruz. O nedenle parti, öncelikle ulusal birliği, toplumsal birliği, ideolojik-politik birliği kendi kişiliğinde, kendi şahsında gerçekleştiriyor. Bu anlamda bir partili, ulusal birliği, toplumsal birliği, parti birliğini öncelikle kendi kişiliğinde yaratmalı ve temsil edebilmelidir. Kişilikte var olan parçalar ayrı ayrı duruyorsa; öyle parçalanmış, darbe almış biçimde her bir parçası bir yana gitmiş, hiçbir bağlantısı kalmamış ve çelişkili bir şekilde duruyorsa, böyle bir yapıda partileşmeyi yakalamak mümkün değildir. Dolayısıyla ulusal birliği yaşamak, güçlü bir yurtseverleşmeyi ve toplumsallaşmayı yaratmak da mümkün değildir. Bu temelde kişilikleri bütünleştirmek, örgütlemek çok önemli; yaşamsal önemde. Şöyle de ifade edilebilir. Kişiliklerde ulusal, toplumsal ve partisel birliği gerçekleştirmek, kişilikleri bu temelde bütünlüğe kavuşturmak çok önemlidir. Militanlaşmanın, özgürleşmenin, hatta insanlaşmanın; sağlıklı bir ruh, sağlıklı bir kişilik ve sağlıklı sosyolojik bir varlık haline gelmenin en temel yolu, kişiliklerin bütünleştirilmesinden geçer.

Bu neden önemlidir? Bazı yaşanan pratiklere bakılabilir. Hep söz veriliyor. Verilen her özeleştiride şu deniliyor: "Bu süreçte önüme koyduğum hedeflere varamadım." Böyle bir pratikte ortaya çıkan nedir? Sözle pratik arasındaki uçurum! Söz verilmiş; söz bir yerde duruyor. Bu kendini kandırmaktır. Sürekli söz veriliyor, ama yapılmıyor. Kandırmak sadece bununla sınırlı değil. Çok kapsamlı bir konudur. Önderliğin çözümlemelerine bakıldığında görülecektir; kendi kendini kandırma, partiyi kandırma, çevresini kandırma, toplumu kandırma en çok işlenen, eleştirisi yapılan konudur. Burada şu ortaya çıkıyor: Tutarlı olmak!

Devrimci kişilik, tutarlıdır; ilkelidir; kendi iç uyumu ve bütünlüğü olan kişiliktir. Söz vermişsin, yerine getirmemişsin. Çevreni kandırmışsın. Düşünce başka bir yerde duyguların başka bir yerde kafan başka bir yerde, hayallerin başka bir yerde. Yani böyle dağılmış, parçalanmış bir durumdasın. Bu durumda kişiliğin kendisine özgüveni sarsılır; özsaygısı zedelenir. Dolayısıyla burada sağlıklı bir kişilikten söz etmemiz mümkün değildir.

Kişiye bakıyorsunuz, bazen coşkulu, bazen üzgün, bazen çıkışlı, bazen de zikzaklı! Başka bir deyişle, bugünü yarına, yarını öbürgüne, bir saati öteki saatine, bir davranışı öteki davranışına uymuyor. Önderlik bunu nasıl değerlendiriyor? **"ucube kişilik!"** Şekilsiz, tanımsız, bir şeye benzemeyen, ölçüye gelmeyen, yani bir benzeri olmayan kişilik! Bu olgu parçalanmış kişilikle, dağıtılmış kişilikle yakından ilintilidir. Neden böyle zikzaklıdır, inişli çıkışlıdır, neden değişken bir ruh haline sahiptir? Bazen duygusal, bazen başka türlü, bazen despot, bazen de ağlamaklıdır. Yeri geldiğinde çevresine despot kesilir, yeri geldiğinde de bir yerlere kapanıp ağlamadığı kalır. Bu kadar ters, bu kadar birbirine çelişkili davranışlar aynı kişilikte ortaya çıkıyorsa, bunun üzerinde durmak gerekiyor. Sadece davranışta değil, düşüncede de böyle bir durum söz konusudur. Böyle kişilikler şunu hep dile getirir. **"Sistemli bir düşünceye sahip olamadım!"** Tabii aldığı bilgiler veya düşünceler parça parçadır. Bir sistem ve bir bakış açısına göre bütünlüğü, iç tutarlılığı, iç uyumu yoktur.

Bu durumu şuna benzetebiliriz. Kırılıp parçalanmış bir aynaya bakıldığında ne görülür? O aynada görüntü parçalanmış aynadaki kırık görüntüler gibidir. Yine bu parçalı kişilikte güven ve güvensizlik, kendine inançla inançsızlık, irade ve iradesizlik, zorluklara katlanmakla zorluklar karşısında pes etme iç içedir.

Diğer bir özelliği de kuşkucu olmasıdır. Bu önemli bir zaaftır. Özellikle bunun üzerinde biraz daha vurgulu durmak gerekir. Söz konusu kişilikte kuşkuculuk, belli davranışları kendine göre yorumlama olayı epey gelişkindir. Örneğin karşıdaki biri bir şey anlatır; o bunu yeterince anlamaz, yeterince kavramaz, ama kafasında bazı rahatsızlıklar, bazı olumsuzluklar vardır. O davranışı kafasındakilere göre yorumlar. Kuşkuculuk ve kurgu, tüm yorumuna hakim olur. Örneğin bir olay yaşanmıştır. Kendisiyle konuşulur, tartışılır, anlatılır. Ama bu kişilik kafasında öyle bir dünya kurmuştur ki, öyle kurgu yaratmıştır ki, akıllara durgunluk verir. Bu kurguları nasıl yaratır. Bu, başlı başına bir sorundur. Bu durum, biraz rahat olmamakla; sağlıklı bir bakış açısına sahip olmamakla yakından ilintilidir. Yine zaaflı kişilikle yakından ilintilidir.

Zaaflı bir kişilik olayları kendine yapılmış gibi değerlendirir. Bu nokta çok önemlidir. Gerçekten üzerinde durmak ve açmak gerekiyor. Kurgular yapmaya, belli kuşku tablolarını çizmeye, halkın deyimiyle **"buluttan nem kapmaya"** gerçekten gerek var mıdır? Belli olaylara eleştirel bir kuşkuyla yaklaşmak farklı bir şeydir. Ama bunu hastalık düzeyinde bir kuşkuyla değerlendirmek ise başka bir şeydir. Kişi **"burada olup bitenlerin hepsi bana yöneliktir"** biçiminde bir yaklaşımın sahibiyse, bu kendini bütün gelişmelerin odağında görmeyle açıklanabilir. Belki, o kuşku duyduğu durum karşısındakinin hiç de aklından geçmemiştir. Öylese neden kendini olayların merkezinde görüyor? Kişi kendini olayların merkezinde gördüğü zaman, her şeyi, bütün okları kendine yönelik algılar. Buna göre varacağı sonuçta **"herkes işini gücünü bırakmış benim peşimdedir. Benim kuyumu kazıyor veya benim ayağımı kaydırıyor"** biçimindeki saplantıdan başkası olmaz! Bu çok önemli bir rahatsızlıktır ve mutlaka aşılması gerekir.

Şunu da vurgulamak gerekir: Görüntüde fazla sorunumuz yok ama, gerçekliğimize baktığımızda, bunun biraz derinine gittiğimizde dünya kadar sorunlarımız olduğunu rahatlıkla görebiliyoruz. Bunu, yine parçalanmış kişilikle açıklamamız gerekir. Yoğunlaşamama sorunu da buradan kaynaklanıyor. Çünkü senin düşüncen farklı yerde, duyguların başka bir yerde, özlemlerin farklı bir noktada, dikkatin başka bir yerde, ilgin başka bir yerde, başka her şeye takılıyorsun vb. Bu kadar dağınık, bu kadar parçalı, bir türlü kendini toparlamayan ve kendini yeniden yaratamayan kişilik yoğunlaşır mı? Dikkat ve ilgisini toparlayabilir mi? Konuyla bütünleşebilir mi? Bütünleşemez. Hedefle kilitlenebilir mi? Kilitlenemez. Yine, bu kişiliğin gerekli duyarlılığa sahip olması beklenmemelidir. Çünkü dağılmış bir kişiliktir, parçalı bir kişiliktir.

Diyalektikte, zıtların mücadelesi, zıtların birliği var. İşte bu kişilik onu yansıtıyor. Bu bizim diyalektiğimizdir. Ama, sağlıklı, normal işleyen bir yapının diyalektiği değildir. Hasta bir yapının, hasta bir kişiliğin diyalektiğidir. Hasta bir kişiliğin diyalektiği de vardır. O da nedir? Parçalıdır, bir bütünlükten yoksundur. Bir, **"birlik"** vardır. Fakat bu birlikte, birbiriyle uyuşmayan, birbiriyle çatışan ve birbirine üstünlük de sağlayamayan parçalar var. Onun için bazen bakıyorsun ki, yüzümüzde güller açıyor; bir bakıyorsun ki, mahkeme duvarına dönmüş yüzümüz. Bu tabii ki, ruhsal anlamda da çözümlenmesi gereken bir olgudur.

Diğer bir sorun da şu: Keskin bir irade oluşturulamıyor! Bu en önemli sorunlardandır. İrade gücü bir nokta üzerinde yoğunlaştırılıp onu sonuna kadar götürebilmektir. Amacı gerçekleştirme azmi, kararı, kararlılığıdır. Eğer bu noktada sorun varsa, bunun yine söz konusu parçalanmış kişilikle bağlantısı var.

Değerlendirmelerimiz sistemsizdir. İç huzura sahip değiliz. Her türlü etkiye açıklık var. Basit bir olay karşısında dünyamız kararır. Ciddi sorunlara karşı ise duyarsızız. Çok tanık olunmuştur. Çok ciddi ülke sorunları oluyor, çok ciddi örgüt sorunları oluyor, çok ciddi siyasal sorunlar oluyor, bakıyorsun arkadaşın kılı kıpırdamıyor. Ama bir arkadaş küçük bir söz söylemiştir kendisine, dünyası yıkılır. Aslında bu, geleneksel Kürdün kişiliğidir. Çarpıtılmış, sakat namus anlayışıyla donatılmış, eski Kürdün kişiliğidir. Ülkesi işgal altındadır, sesini çıkarmaz. Bunu bir namus sorunu olarak algılamaz. Ama bahçesine komşusunun bir koyunu girer, namus olarak algılar ve kan davası yapar. Sayısız insan öldürür ve ölür. Bunda gözü karadır, gözünü kırpmaz. İşte bu dar, parçalanmış kişiliğin diğer tipik bir özelliğidir.

Özellikle bu, vurguladığımız "**resmi görüş**", yani çok yüzlülük, çifte kişilik durumu, eski trajik Kürdü anlatıyor. Birine karşı rol yapma, uygun bir davranış değildir. Örneğin devlet memuru karşısında olmadık kılıklara girer, olmadık tavırlara girer, çok değişik şeyler sergiler. Ama gerçekliği farklıdır. İşte Kürdün kendi kendini kandırması budur. Burada sergilenen "**resmi görüş**" kendini kandırma, bir tür savunma mekanizmasıdır. Neye karşı kendini savunma mekanizması? O parçalanmış kişiliği biraz daha sürdürebilmek, biraz koruyabilmek için sürdürülen bir tür savunma mekanizmasıdır. Bütün bunları birlikte toparladığımız zaman, bu kişiliğin sağlıklı bir kişilik olmadığını; bu sayılanların, bu kişiliğin belli başlı özellikleri olduğunu belirtebiliriz.

Şu soru sorulabilir; peki bu nasıl bir kişiliktir? Yanıtımız şudur: Parçalanmış bir kişiliktir, çelişkili bir kişiliktir, iç tutarlılıktan, iç bütünlükten istikrar ve kararlılıktan yoksun bir kişiliktir. Dolayısıyla çarpıktır. İşte bu kişilik, eski tutarlılıktan, bütünlükten, istikrar ve kararlılıktan yoksundur. Dolayısıyla ruhu da yaralıdır. Buna, ruhsuzlaştırılmış kişilik de denilebilir.

Duygular ve düşünceler arasında bir bütünlük yoktur. İrade ve inanç arasında da öyle. İnançlıyız, inanıyoruz. Ama keskin bir irade gösteremiyoruz. Bu bir çelişkidir. Coşkumuz, atılganlığımız var, ama aynı zamanda bunu harekete geçirmede atılız, tembeliz. İnanıyoruz, ama bunu ne kadar istediğimiz konusunda emin değiliz. Gelişmek, dönüşmek istiyoruz. Devrimcileşmek istiyoruz. Ama bu konuda ne kadar iradeliyiz. Bunu ne kadar istediğimiz konusunda da tam bir fikir açıklığına, düşünce açıklığına sahip değiliz.

Böyle bir kişilik, yani parçalanmış kişilik, psikyatride, psikolojide ruh hastası olarak değerlendirilir. O zaman şunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Eski Kürt, ruhsal dengesi bozulmuş bir tiptir. Başkan, "**ucube**" derken, "**tanınmaz**" derken, "**düşürülmüş**" derken aslında bir kişilik tipini anlatır. Ruh hastası tip, psikiyatride ya nevrotiktir, ya da psikozdur. Yani kişiliği parçalanmıştır. Dağıtılmıştır. İç tutarlılıktan, davranış bütünlüğünden söz etmek mümkün değildir. Siyasette bu tip kişiliklere ne denilir? En hafif deyimle tutarsız denir. İstikrarsız denir. Günü gününe uymayan denir. Biraz daha bilimselliğe ulaştırıldığında buna oportünist denilir. Ortayolcu kişilik de diyebiliriz.

Böyle bir kişiliğin ahlaksal ifadesi nedir? Güvenilmez deniliyor, iki yüzlü deniliyor veya çift karakterli, çift kişilikli olarak tanımlanıyor. Sosyolojik tanımlama ise kişiliksizlik veya kimliksizlik olarak karşımıza çıkar.

Elbette bütün bu kişilik yapısının, sömürgeciliğin, feodal-komprador düzenin, aşiretçi yapının ürünü olduğunu vurgulamamız gerekir. Çünkü sömürgecilik, zihinleri parçalar, onuru ayaklar altına alır, ruhu yaralar. Bireyin kendi ulusal kültürü, kimliği, kişiliği temelinde yetişme olanaklarını ve koşullarını ortadan kaldırır. Kişiliğin kültürel beslenme kanallarını tıkatır. Ve kendi o çarpıtılmış anlayışını verir. Bunu yaparken, kişilikleri parçalar sömürgeci, siyasal bakımdan yönetilmeye açık hale getirir. Ruhsal ve onur alanlarında da, kültürel alanlarında onu hasta, dağıtılmış, ucube, tanınmaz, kadavraya dönüşmüş bir kişilik haline getirir. Bunun için, bu kişiliklerin birleşmesini, kimlik sahibi olmasını ortadan kaldırıyor.

Toplum olarak insanlığımız ayaklar altına alınmış, onurumuz ezilmiş ürkütülmüşüz, boyun eğmişliğe alıştırılmışız. İnsanımız iki yüzlü değil, çok yüzlü insanlar haline getirilmiş. Kendini kandıran, kendi içinde tutarlı olmayan verdiği söze inanmayan, kendine özsaygısını, özgüvenini yitirmiş kişilikler haline getirilmiştir. Bunun için küçük sorunları büyütür, ama esas sorunlarını görmez! Bütün bunlar parçalanmış kişiliği anlatıyor. Bu kişilik kendi içinde bütünlüğü yaratmadığı sürece sağlıklı bir yapıya kavuşmadığı sürece sorunlarını çözmesi mümkün değildir.

Buradan çözüme geliyoruz. Bu kadar dağıtılmış, bu kadar parçalanmış, bu kadar çelişkili kişiliğin, bu parçalarını yan yana getirip birleştirmekle bir tutarlı kişilik yaratılabilir mi? Eski parçaları bir araya getirerek, resmi görüşle gerçek görüşü yan yana getirerek, kandırmakla dürüstlüğü, samimiyetle avunmayı, aldatmayı yan yana getirerek sorun çözülebilir mi? Hayır, bu bir çözüm değildir. Demek ki, eski parçaları, eski parçalanmış öğeleri bir araya getirmekle çözümü bulamayız. Eski parçaları toplamakla, ulusal ve toplumsal birliği, örgütsel birliği, kişiliksel bütünlüğü, kimlik sahibi, onur sahibi bir kişiliği ortaya çıkarmak mümkün değildir.

"Bu kadar parçalanmış bir kişiliğe şok tedavisi yapmak gerekir.
Ağır ruh hastalarına şok tedavisi uygulanıyor.
Biz de, şok tedavisi nedir? İdeolojik şoku, ideolojik şiddeti
anlatmaya çalışıyoruz. İdeolojik şiddet; bu eski kişilikleri
paramparça eder, yerle bir eder, un-ufak eder."

O zaman ne yapmak gerekir? Bu kadar parçalanmış bir kişiliğe şok tedavisi yapmak gerekir. Ağır ruh hastalarına şok tedavisi uygulanıyor. Biz de, şok tedavisi nedir? İdeolojik şoku, ideolojik şiddeti anlatmaya çalışıyoruz. İdeolojik şiddet; bu eski kişilikleri paramparça eder, yerle bir eder, un-ufak eder. Onların içinde işe yarayan parçaları toplayacağız, birleştireceğiz ve yeni bir sentez, yeni bir kimlik, yeni bir kişilik yaratacağız. İşte kişilik çözümlemesi denilen olay budur. Bu, ideolojik şiddetin uygulanması oluyor. Her şiddet gibi ideolojik şiddet de uygulanıyor. Öyleyse bu sonucu yadırgamamak gerekir. İdeolojik şiddet uygulaması nedir, kişiliği ameliyata almaktır; insan ameliyata alındığı zaman acı çekmez mi? Tabii ki, çeker. Peki bizim ideolojik şiddet uygulamamızdan acı çekiliyor mu? Çözümleme yapılıyor, eleştirisel değerlendirme yapılıyor? Sonuçta ortaya çıkan bir şey yok. Sonuç parçalanmış kişilik devam ediyor. O zaman ideolojik şiddeti hangi ölçü temelinde yapmalı? Elbette ki parti ölçüleriyle! Bir operatör hastasını ameliyata alırken, tıp biliminin bütün bilgi, teknik ve yasalarını kullanır. İdeolojik şiddet uygulanırken, kişilik operasyonları gerçekleştirilirken, temel alınacak yasalar devrim yasalarıdır. Ölçü devrimin ölçüsüdür, taktiğidir ve çizgisidir. Buna göre kişilikleri operasyona alıp, yeniden yaratmak gerekir.

Demek ki, parçalanmış, çelişkili, parçalı iç bütünlükten yoksun kişiliklerin bilincinde olmak gerekir. Tabii bu, her kişide farklı boyutlarda olabilir. Kiminde kalıntı düzeyinde, kiminde bir özellik biçiminde olabilir. Yani farklılıklar gösterebilir. Ama böyle bir toplumsal gerçekliğin, böyle bir ruhsal gerçekliğin içinden gelindiği, böylesi bir toplumun çocukları olunduğu kesinlikle unutulmamalıdır. Dolayısıyla bu bilinç, bu kişilik üzerinde ideolojik şiddeti etkince ve yetkince uygulamak gerekir. Bu, ideolojik şiddet uygulandıktan sonra o işe yaramayan yanlar atılır. Sonuçta partinin değerleriyle bütünleşmiş, devrimin değerleriyle bütünleşmiş, yeni bir senteze, yeni bir kişiliğe ulaşır. Hedef budur. Dünkü A kişiliğiyle, bugün yaratılan A kişiliği niteliksel olarak birbirinden farklı olmalıdır. Bu artık yeni bir sentez, yeni bir kimliktir. Bu yaratılmalıdır. Bunu yaratmak için ideolojik şiddet kavramını çok iyi özümsemek gerekir. Bu noktada kişi kendini kandırmamalıdır. Yüzeysel yaklaşımların, basit yaklaşımların, sıradan çabaların, öyle fiskeyle yapılacak vuruşların çok anlamlı olmadığı bilinmektedir. Yani kendini aldatmanın da, o "**resmi görüş**" denilen iki yüzlü tavrın da hastalıklı, parçalanmış bir kişilik için bir savunma mekanizması olduğu iyi bilinmelidir. Dolayısıyla savunma mekanizmalarına sapma yerine doğrudan ideolojik şiddet mutlaka uygulamak, geliştirmek gereklidir. Eğer bu yapılırsa gelişme, güçlenme ve aşama kaydetme görülebilir. İşte düşünmek, yoğunlaşmak, hedefe kilitlenmek, geçmişi aşmak için gerekli çalışmayı yapabilmek için, parçalanmış kişiliğin parçalanması, öldürülmesi gerekir. Kişiliklerde ancak bu yöntemle yeni bir sentez yaratılabilir. Bunun da öyle çok basit, yüzeysel bir çalışmayla başarılacak koparılacak bir şey olmadığını bilmek gerekiyor.

Sözün özü, özgürleşmek ancak parçalı ve çelişkili kişiliği aşmakla mümkündür! Özgürleşmenin de devrimci savaştan geçtiğini bilmeyenimiz yok gibidir.

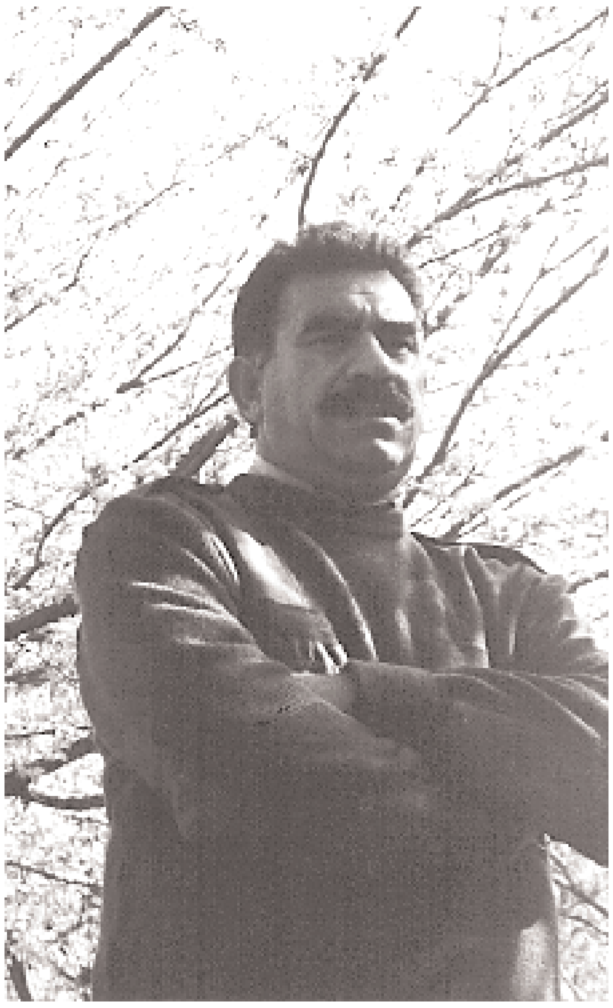

Başkan APO değerlendiriyor

DEVRİM *vatan ve özgürlüğü* KAZANMA RUHUDUR

Sizleri tekdüze, fazla ilgi gücü, hırsı ve azmi olmayan sıradan bir yaşamın içinde görüyorum. Yüksek yaratıcı değeri olmayan yaşamı aşmak gerekir en başta. Siz çok açık ki, pratikte yaratıcı olamıyorsunuz. Bunu çözmek gerekiyor. Bu düzeyle yaşamda yenilenmek, fethetmek pek olası değil de ondan. Biz bunu çözmek istiyoruz. Bu kişilikle vatan kazanılmaz, özgürlük kazanılmaz, zafer kazanılmaz. Siz buna razı olursanız, sanırım kendinize en büyük kötülüğü yapmış sayılırsınız. Neden büyük başarmadığınızı sorgulamalısınız. İster sizden, ister örgüt yapısından kaynaklansın, bunun nedenlerini bulabilmeliyiz. Devrim okulundan sağlam geçmediğiniz halde, kendinizi tatminkar, beğenir gibi görüyorsunuz. Halbuki boyunuzun ölçüsünü pratikte aldınız. Ben bunun üzerinde düşünme gereğini duyuyorum: Neden bunların ilgi düzeyi, yaratma düzeyi bu kadar yetersiz oluyor, başarıya yetmiyor. Bu kişilikler neden böyle sıradan kalıyor? Siyasetin, askerliğin gerektirdiği başarı ölçülerine neden ulaşılmıyor?

> **Siz sorunlardan kaçarak partiye geliyorsunuz. Sorunları çözmeye değil de, yaşamın size dayattığı ağır sorunların etkisinden bunalarak, buna çözüm gücü bulamayarak partiye kapak atıyorsunuz. Adeta 'parti bizi halletsin' mantığıyla hareket etmişsiniz. Bu çok kötü. Bu bir sığıntı, bir kaçış anlayışıdır.**

Gerçeklerden kaçmakla kurtulamazsınız

Tamamen bu temelde kendinizi anlamanız ve tanımanız gerekir. Bu sıkça eleştirdiğimiz bir husustur. Mevcut kişilik, bırakalım büyük bir bir devrim yapmayı, kendini bile ayakta tutmayı beceremiyor. Nedenleri ne olursa olsun, bundan biz sorumluyuz. Yaşamınızda, çevrenizde, sorumluluğunuzun olması gereken her yerde; o kadar sorun, o kadar çözümsüzlük, o kadar olumsuzluk var ki, farkında bile olamıyorsunuz. O zaman sizi ne yapacağız? Siz, nasıl böyle kendinizi beğenebiliyorsunuz, kabul edebiliyorsunuz? Ben bu çözüm gücüme rağmen, yine de sizin kadar kendimi rahat hissedemiyorum. Gerçekten siz mi çok akıllısınız, ben mi çok akılsızım? Ama şu çok açık ki, siz mevcut yaşamda fazla çözümleyici olamıyorsunuz. Bırakalım devrimi ve siyaseti, normal ekonomik-sosyal yaşamda bile başarılı olamıyorsunuz. Öyle anlaşılıyor ki, siz sorunlardan kaçarak partiye geliyorsunuz. Sorunları çözmeye değil de, yaşamın size dayattığı ağır sorunların etkisinden bunalarak, buna çözüm gücü bulamayarak partiye kapak atıyorsunuz. Adeta “parti bizi halletsin” mantığıyla hareket etmişsiniz. Bu çok kötü. Bu bir sığıntı, bir kaçış anlayışıdır. Bu kesinlikle sorumluluk düzeyini ortaya çıkarmaz. Tersine sorumluluktan kaçmayı beraberinde getirir.

Benim, kişiliklerinizde yaygın olarak gördüğüm; çözümü hep partiden bekleme, yine hem kendini gizleme, hem de kendini gerekirse ölüme terk etme tutumudur. Bu da bir kaçış biçimidir.

Şimdi biz bunu aşmak zorundayız. Bu zihniyetle, bu tutumla kendinizi bile kurtaramazsınız. Bu, derin bir gafleti de ifade eder. Neden bu kadar zavallıca duruyorsunuz? Birçok alanda ve birçok görevler içinde başarılı bir çıkış gösteremiyorsunuz. Şüphesiz bu, yönetimden ve örgüt yapısından kaynaklanabilir. Ama bir devrimci, statükoları veya devrilmesi gerekenleri devirmeyi önüne koyan ve bunda engel tanımayan bir kişiliğin ifadesidir. Nerede, ne kadar sorun varsa hepsini görüp, çözebilmeyi meslek edinen kişiliktir. Biz devrimciliği böyle tanımlıyoruz. Bakıyorum da ne inceleme tarzınız, ne sorgulama tarzınız, ne de yürüme tarzınız pek bir devrimciye benzemiyor. Laf kalabalığı, dırdır, dedikodu, ahbap-çavuşluk, neme lazımcılık, ilgisizlik, yüzeysellik var. Yine iddiası fazla olmayan, çözüme kafayı yatırmayan, ciddi temel meseleleri esas almayan bir yaşamınız sürüp gidiyor. Yaşamın yüksek ilgisi, yaşamın yüksek değerini ifade etme, buna ulaşmayı öngörme, örgütü ve eylemi dayatma pek mesele edinilmiyor. Ondan sonra da ortada rahat rahat duruyorsunuz.

Ben açık söyleyeyim, gerçek ölçülerle kıyaslıyorum; sizi oldukça yetersiz buluyorum. Bırakalım başarıya ulaşmayı, sizi, bir engel olmaktan bile kendini kurtaramayacak kişilikler olarak görüyorum. Hayret ediyorum: Nasıl kendinizden razı olabiliyorsunuz? Yaşamın çok az ifadesi olabiliyorsunuz. Sizin ifadesi olduğunuz yaşam da ağırlıklı olarak anlamsız, başarısız, çok bön ve kölece bir yaşamdır. En kötüsü de, bunu kabullenmiş durumda olmanızdır. Çok hırsla aşma çabası içinde olsaydınız, kesin saygı duyulurdu. Böylece sonuca da gidebilirdik.

Çaresizliğinizi kadere bağlıyorsunuz

Fazla bir sanat eleştirmeni değiliz. Ama bazen okuyor ve dinliyoruz. Bu seneki Oscar Ödülü'nü alan filmin kahramanı, çok standart bir Amerikalıymış güya. Ana özelliği şuymuş; çok vasat olmasına rağmen, çok didinmek ve çok çabalamakmış. Çok basit bir kişiliği olmasına rağmen sürekli didinmeyi, çaba harcamayı, uğraş vermeyi bilerek Amerikan rüyasına ulaşmış, kazanmış. Böyle bir kişiliği ifade ediyormuş. Yani sizin durumunuzla kıyaslarsak; uğraş yok, her türlü zorlukla boğuşmak yok. Onda varmış ve işte ödül aldı.

Demek istediğim ne kadar basit, ne kadar vasat olursak olalım, yoğun uğraş, sonuca götürebilir. Hayattan anlamayı, dinlemeyi beceremiyorsunuz. Şu anda en temel sorunumuz insanımızın bu düzeyini nasıl kırabileceğimizdir. İnsan sizi ortalığa bıraksa, çok az iş elinizden gelir. Bu kişiliğin nasıl kullanılacağı bile kestirilemez. Bol bol başkalarının işine koşturulur. Başkalarının emekçisi, başkalarının askeri, başkalarının uşağı, hizmetçisi olur. Neredeyse en iyisinin varacağı yer burası. Tabii bunun doğuracağı sonuçlar var; ağlarsınız, sızlarsınız, kahrolursunuz, üzülürsünüz. Dikkat edilirse, bütün bunlar kaybedilmiş yaşam temelinde olur. Belki de bol bol dövünürsünüz, ağlarsınız, “kader niye başıma bu kadar ağlarını ördü” dersiniz. Halbuki bu ağları kendi kendinize ören sizsiniz. Ama kendinizi sorgulamaktan aciz olduğunuz için sorunları hep kadere bağlarsınız. Önderliği, bu yönüyle de anlamaya çalışmıyorsunuz. Halbuki PKK'deki önderlik gerçeğinin çok yoğun bir uğraşla ilişkisi vardır. Gönüllülüğü, azmi ve her koşul altında çok yüksek bir uğraş düzeyini ifade eder. Başarısının sırrı burada saklıdır. Sizin yaşamınıza baktığımızda, fırsatlar ele geçtiğinde üzerinde yatmak, en dev gibi sorunlar karşınıza çıktığında hiç görmemek, oralı bile olmamak, çabalı bir kişilik pratiğini sergilememek esastır.

Şimdi bu kişilik yaşamda kendini kurtarmayı bile sağlayamaz. Hayat felsefenizi değiştirmeniz, yaşam alışkanlıkarınızı kırmanız gerekir. PKK'yi de bir aşiret, bir dergah gibi görmekten kaçının. Böyle değerlendirmekten vazgeçmeniz gerekir.

Sizin PKK'yi, yine önderlik olayını nasıl ele aldığınızı sorgulamak gerekiyor. Eğer gerçekten bir öğrenci olmak istiyorsanız (tabii kendi kendinizi kandırdığınız gibi değil), parti yaşamını, önderlik gerçeğini doğru anlamak istiyorsanız, mevcut düzeyinizi kırmanız lazım. Herkesin kendisinde bir devrimi yürütmesi gerekiyor. Başka çareniz yok. Unutmayalım, kocaman dağlarımız olanaklarla doluyken, doğru dürüst bir gerilla düzenlenmiyor; hatalarla dolu, her an düşman oyununa gelmeye hazır olan tutumlar gelişiyor. Evet, bazen ilkel yaratıkların yaşam düzeyini bile geride bırakan çarpıklıklara veya zırdeliliklere tanık oluyoruz. Yaşama, çok doğal gerçeklere bile aykırı yaklaşımlar var. Aslında bu, insanda büyük bir çelişkiyi ifade ediyor. Biz bazı örnekler verdik. Bir karınca bile, kış hazırlığını yazın yapar. Bizim gerillamız ise kış gelir, burnunun dibine dayanır; ama “bu kış başıma neler gelebilir” diye düşündüğü yok. Buradan çıkarılacak tek sonuç şudur; insan bazen en tehlikeli, en aciz karıncadan bile daha aciz bir varlıktır. Ama diğer yandan aya çıkar insan. Bu anlamda da en gelişkin varlıktır. Bir yandan en aciz, en zavallı bir durum, diğer yandan ise evrenin en yetkin varlığı olma durumu vardır.

Görüyorsunuz ki, kendimizde öncelikle kırmamız, aşmamız gereken yanlarımızı tespit etmeliyiz. Anladık, düşmanın ağır baskısı, ağır imhası altında kişiliğinizi bulmamış ve başkalaşıma uğratılmışsınız. Ama tercih ettiğiniz devrim de buna karşı koyma eylemidir. Madem devrimi esas alıyorsunuz, o zaman çıkış yapmayı da bilmelisiniz. Her şeyden önce kendinizi bunun gereğine inandırmalısınız. Kendimi düşünüyorum da, sizin bu geriliklerinize neden bu kadar alet olduk? Neden gelir gelmez size doğru, sert bir çıkışı yaptıramadık? Neden sözden anlamıyor ve kendi yaramaz, yetmez alışkanlıklarınızı bunca süredir dayatıyorsunuz? Ne hakla? Örgüt olduk diye, bizi koruyacak güç oluştu diye, kendimizi herhalde böyle yere atamayız. Savaş örgütü böyle ele alınamaz. Bizim ağır yaşam sorunlarımız var. Çok ağır hem de. Yaşam bizim için çirkinliklerle, maddi ve manevi yoksunluklarla dolu. Hazır olan, tam olan hiçbir şeyimiz yok. Sağlama bağlanmış bir günümüz bile yok.

Durum böyle ise, o zaman yaşam savaşımını nasıl vermeliyiz? Yaşamın kabul edilebilir düzeyi nasıl olmalı? Bırakalım bu soruların cevabını, soruların kendisini bile akla getirmeye yanaşmıyoruz. O zaman biz sizi ne yapacağız? Değil sağlam bir araba olmak, bu halinizle yedek bir parça bile olamazsınız. Evet bunun yedek bir lastiği bile olunamaz. İşlevsel olmak, fonksiyonel olmak çok önemli, ama bu kavramı bile aklınıza getirmiyorsunuz. Bir işte nasıl yer edinilir? Cevabınız "parti beni ne yaparsa yapsın" biçimindedir. Bu, tıpkı bir köylünün, "ağam beni nasıl kullanırsa kullansın" demesine benziyor. Bu anlamda da parti içindeki tavrınız, sıradan köle bir halkın bir milim bile ilerisinde değildir. Sizin parti anlayışınız, parti içindeki konumunuz, işleyişiniz, mevcut kölelik düzeyinin açık bir ifadesidir. Mevcut düzeyiniz ilkede, onun pratiğe geçirilişinden başka bir anlama gelmez.

Uğraşsız kalmak yaşamı durdurmaktır

Şimdi bundan sorumlu olan kimdir? En başta sizsiniz. Örgütün yönetiminde, hatta kurallarında yanlışlıkları bile olsa, bununla savaşmayı bilmediğiniz için başta kendiniz sorumlusunuz. Dolayısıyla düşünce ve uğraşıyı sürekli kendi gündeminden eksik etmeyen bir tip haline gelmeyi becermelisiniz. Başka türlü hiçbiriniz için kurtuluş yolu yok. Ben kendimi de hep böyle ele alıyorum. Beni yaşatan, uğraştır. Günlük çaba olmazsa, ben bir ölüyüm. Yaşam eşittir uğraş, çaba. Her türlü çaba, hem de hiçbir ayrım yapmadan. Uğraşsız kalmak, benim için hayatın durması demektir. Ama sizin durumunuza bakıyorum; uğraş vermek, çaba sergilemek canınızı sıkıyor. Halbuki tersi doğru olmalıydı.

PKK'nin evden kaçanların, sorumsuzların, zırdelilerin, toplumda dökülmüşlerin yeri olduğunu kim size söyledi? Her örgüt öyle olabilir ama PKK öyle değildir? Hayır bunun tam tersidir. PKK en derli toplu olanların, en sorumlu olanların, en ileriye çıkış yapmak isteyenlerin yoğunlaştığı bir kurumdur.

Neden böylesiniz? Onun için diyorum ya kendinizi sorgulayın. Eğer, örgüte ille bir yardımcı olmayı istiyorsanız, örgütün mevcut zemini buna cevap veriyor. Gücümüz var. Yoksa neden bu kadar yüksek tartışıp, en temel sorunlara bile çözüm getiremediniz. Yine kitleler içindeydiniz, hatta parti eğitim sahalarındaydınız. Neden yüksek bir gelişmeyi yaşamadınız? Tersine siz, sorunları artıra artıra altından çıkılamaz hale getirdiniz. Ondan sonra da "parti beni idare etsin" diyorsunuz. Aslında şuna benziyor; ailenin yaramaz, tembel çocuğu, babasının elinden tutup yürüsün. Bu anlamda aileciliği de bir arpa boyu aşmamışsınız. Çok hoşunuza gidiyor; tembel ailenin, tembel parti çocuğu gibi olmak. Halbuki öyle değil.

Biz aile ölçüleriyle savaş içinde ortaya çıkan bir önderliğiz. Her türlü ailecilik ve kabilecilikle, geri toplumsallık konusunda ne kadar biçim varsa hepsiyle savaş içinde kendimizi oluşturduk. Önderlik budur. Şu açık ki, PKK'yi PKK yapan da bu önderlik tarzıdır. Neden bunu anlamak istemiyorsunuz? Sizin yaptığınız ise önderlik sayesinde, bir devrim hevesini yaşamak, bir devrim türküsünü tutturmak. Halbuki önderlik bu değildir. Birçok yönüyle en yüksek çaba sahibi olmayı ifade eder. Devrim yoluna girdikten sonra devrim için gerekli olan neyse o; ideolojisi, siyaseti, pratiği ve önderliği yerine getirilmelidir. Bu, inanılmaz koşullarda çok küçük bir fırsat olduğunda dahi, iğneyle kuyu kazarcasına çaba içinde olmayı ifade eder. Ama biz sizin önünüze değil iğne ucu kadar, kapı kadar açık versek yine de değerlendirmesini bilmiyorsunuz. Değil iğneyle kuyu kazmak, su fışkıran hazır kaynak versek, yine de yanında susuz kalırsınız.

Bu kişilik hiç kazandırabilir mi? Ama böylesiniz. Hazır örgüt ortamı, hazır örgüt ilişkileriyle devrimi ve örgütü geliştirmek bir yana, görmek bile istemiyorsunuz. Hatta sıkılıyorsunuz, devrimin imkan ve fırsatlarından. Yine bu anlamda da sıradan köylüye benziyorsunuz. Köylülüğün yüksek üretici değeri yoktur. Bizim halkın yoksulluğu, bu felsefenin bir sonucudur. Devrimde üretici olmayışınız bu felsefe ile ilgilidir. O açıdan diyorum ki, kendinizi fazla beğenecek bir haliniz olamaz. Vatanı kazanmanın, özgürlüğü kazanmanın çok uzağındasınız. Çoğunlukla da kaybettiriyorsunuz. Neden bu konuları gerçekçi bir biçimde kendinize soramadınız? Bu temelde kendinize soruları sormalı ve cevaplandırmalısınız. Başka hiçbir tutum sizi kurtaramaz. Ve bu şekilde yaşamak da mümkün değildir.

Hiç kendinizi yanıltmaya gerek yok. Ancak benden bile daha fazla uğraşla siz bazı ileri adımları atabilirsiniz. Ailelerin yetiştirme tarzı iflastır. Size söyleyeyim; ben bu babaları, anaları iyi tanıyorum, birer zavallıdırlar. Çok ciddi yanılgılar görüyorum sizin yetişmenizde, hatta yaşama savaşınızda. Fethetme değeri şurada kalsın, kendini egemenlere yutturmaktan kurtaramazsınız. Yaratıcı da olamazsınız; yani egemenler olmasa bile yine de yaşamı ilerletebileceğinizi sanmıyorum. Bunun için çaba yoğunluğu diyorum; her gün kendimizi rahat bırakamayız. Biz yaşamın neresindeyiz? Herhalde dünyanın en gerisinde. Bunu neden görmeyeceğiz? Sizin tarzınız; sorunların ağır etkisinden kurtulmak için, görmemek oluyor. Sizde yöntem budur. Sorunu ne ruhunuz kavrar, ne de beyniniz: Kaç! Hiç oralı olma! Son derece subjektif niyetlerle sorunu anlamaya çalış, teğet geç, es geç! İşte sonuç: Cüce kişilikler, başarısız kişilikler, kendini kandıran kişilikler.

Devrim çıplak zordan daha zor ilişki ve çelişki çözümüdür

Ben bunu olağan göremiyorum. Kendi devrimci çalışma ölçülerimizle kıyasladığımızda, bunlar başaramaz diyorum. Her gün, her saat, eğer gerçekten sorun eğitimse, işte eğitim. Sorun pratikse, praktik de var. Biz bütün bunları kusursuz sunmuşuz. Seçmesini, tercihini doğru yapmalısınız. Ama şu açık; ben kendinize yakıştırdığınız gibi bir örgütlenmeyi, bir yaşamı kaldıramam. Bunun sorumluluğunu paylaşamam; böyle çalışamam. Devrimci çalışma farklı bir tarzdadır. Birçoklarına kalsa; "gel idare et, dünyamızı yaşayıp gidelim" der. Yani benim kendimi disipline etme tarzım, böyle hiç olmaz, diyor. Bu duygu olmazsa, çoktan her şey yitip gidebilirdi. Burada kasıtlısınız, bilmem çok kötü niyetlisiniz, demiyorum. Burada, bir devrimcinin nasıl olması gerektiğine açıklık kazandırıyoruz. Devrim, sadece düşmanın çıplak zoruna karşı çıkmak değildir. Devrim daha farklı bir şeydir. Bir defa çıplak zordan defalarca daha zor karşı çıkılması gereken ilişkiler ve çelişkiler vardır. Yine düz yol değil, son derece girintili-çıkıntılı yolda yürüyüşler vardır. Evet devrimci yaşamda sizin en iyi becerdiğiniz şudur; "düşman karşıdadır, yol da dümdüzdür!" Git karşı çık! Böyle bir tanımla hiçbir hedefe varılmaz. Düşmanın çıplak zoru da aşılmaz.

Bizim ağır yaşam sorunlarımız var. Çok ağır hem de. Yaşam bizim için çirkinliklerle, maddi ve manevi yoksunluklarla dolu. Hazır olan, tam olan hiçbir şeyimiz yok. Sağlama bağlanmış bir günümüz bile yok.

Demek ki önce bu basit mantığı kırmanız; bunun anlayış ve yöntemini aşmanız gerekiyor. Tabii ki bunu kendi içinizde iç savaşla başarmanız gerekiyor. Bu basit kişiliğinizin ortaya çıkışına veya yaşayıp gitmesine neden olan ne varsa, ancak böyle açığa çıkarılabilir ve hesaplayabilirsiniz. Böylece yüksek çabalı ve dolayısıyla başarılı kişiliğe dönüş sağlayabilirsiniz.

Bilmiyorum ben mi anlatamıyorum, siz mi anlamıyorsunuz? Olağanüstü yoğunlukla ders vermeye çalıştık, ama gerçekten çok sınırlı anlıyorsunuz. Öz anlaşılamıyor. Demek ki onun da önünde engel olan bir ruhsal, bir zihinsel durumunuz var. Bundan ötürü yüksek öğrenme tutkularınız gelişmiyor. İhtiyaç duymuyorsunuz. Dediğim gibi, bunun nedeni de, kendinize yakıştırdığınız köleliktir; vasat olmak ve bunu kabul etmektir. En büyük engel budur. Bir yaşam düzeyi var; kırk yerinden eleştirilmesi ve yerle bir edilmesi gerekiyor. Siz belki ona tapıyorsunuz. Yerle bir edilmesi gereken bir yaşam biçimine tapmak demek, o kişinin bitmesi demektir.

Sanırım çoğunuz bu nedenler sonucu gelişmiyorsunuz. Doğru, kimse sizi yetiştirememiş. Anladık. Size doğru yaşam yolu, yöntemi diye hiçbir ders verilmedi. Tersine küfür yaşamı, tükeniş yaşamı, pislik yaşamı gerektiren ne varsa o verildi. Ama bir devrimcinin de bunlarla savaşma görevi vardır. Ben hala hatırlıyorum; daha yedi yaşındayken razı olmadığım yaşam biçimleri vardı. Tabii razı olmazken, sadece ağlamakla yetinmedim. Neden benim çocuk gönlümün gerekleri yerine getirilmiyor diye biraz ağladım; fakat sonra baktım ki ağlamak çare değil. Kendimce yolunu bulup çare olmaya çalıştım. O gün bu gündür, büyüklerim bana bir şeyler veremiyorsa kendim bir şeyler oluşturabilmeliyim dedim. Çok basit, sade de olsa bu yöntemi denedim ve bugüne kadar geldim. O Amerikalının da kişiliği herhalde böyleymiş. Çok basit olandan, çok basit yöntemler sonucu olsa da yoğun bir uğraşla Amerikan rüyasına erişmiş işte!

Zenginlik ise zenginlik, büyüklük ise büyüklük; ona ulaşmak biraz böyle oluyor. Ama dönüp size baktığımızda, belki tamamen ağlamışsınız, hemen elinizi bir yere atmış veya birisine sığınmışsınız. Çare diye onu bellemişsiniz. Daha sonra da devlet içinde, toplum içinde, her yerde böyle kaybolup gittiniz.

Şimdi karşımıza çıkan bu kişilikler ortada. Şaşkın, başarısız kişilikler yığını. Şimdi sizden dönüşüm istemek imkansız mıdır? Veya çok mu zorunuza gider? Evet, bazı hastalıklar vardı, neşteri vurursun acı verir, ama sağlığa kavuşması için bu şarttır. Sizin de ağır bir toplumsal hastalığı, siyasal ve örgütsel geriliği yaşadığınız açıktır. Komalık durumdasınız. Vurulan neşter de bu temeldedir. Yetişme tarzınız tehlikelidir. Bu kaderini birilerinin eline terk eden, beklentili olan, başkalarının yalanına-dolanına kendini inandırmaya hazır bulunan, kimin için nasıl yaşadığı belli olmayan bir tipin yaşam anlayışıdır. Kader düşüncesi budur. En somutuyla, böyle kişiliklerin ağzındaki kelimedir. "Biz şöyle bilimsel felsefeye inanıyoruz" demeyin. Çünkü öyle değil. Biraz üzeri kazınırsa birer kader düşkünü olduğunuz anlaşılır.

Devrim kaybedilmiş yaşamı kazanma sanatıdır

Eylem adamı bu tip yaşam anlayışlarını yerle bir etmeyi bilen adamdır. Keşke bu anlamda benim tecrübelerimi inceleyebilseydiniz. Ona da üşeniyorsunuz. Kendinize çok sevdalısınız. Tarihi örnekleri de anlamıyorsunuz. Bu açıdan da kahramanlaşamıyorsunuz. Bunu kırmak lazım. Bu kişiliğin başka bir özelliği yoktur. Düşünemez, kendisi için yapmayı beceremez. Yapmaya kalkışırsa da ağzına-gözüne bulaştırır. Etrafı kavga-gürültü ile altüst eder. "Nasıl bir yaşam" sorusunu ortaya attığımızda, hala kimse buna yanaşmıyor. Yaşamın "A, B, C"sini bilemiyorsunuz, diyorum. Devrim kendini öldürme sanatı değil, kaybedilmiş yaşamı kazanma sanatıdır. Çok çirkince olan yaşamı güzelleştirme; çok yoksullaştırılmış yaşamı zenginleştirme sanatıdır. Devrim bunun aracıdır. Bizimkiler şöyle kabul ediyor; din yolunda ölüm neyse, devrim yolundaki ölüm de en iyisidir. Din yolunda ölmeyi esas alan derviş-mürit anlayışı, devrim yolunda ölmeye dönüşmüştür. Bir kez daha saptırmayla karşı karşıyayız. Ben, şu tutumu ne bir kader olarak değerlendiririm, ne de boyun eğerim. Hiç kimse "herkesin hakkıdır; biraz da öyle kalabilir ve yaşayabilir insan" diyemez. Hayır, benim felsefemde, uğraşımda, yaşam anlayışımda, örgüt anlayışımda böyle kişiliklerle uyuşmak yok. Nitekim nasıl uğraştırdığımı görüyorsunuz.

Önderlik, partiyle birlikte, bütün gücüyle büyük insan kitlesini çalıştırma hareketidir. Aslında size rağmen çalıştırma hareketidir. Önderlik olmazsa böyle çalışır mısınız? Çoktan her birinizin bir uyku hali, bir kader hali sürüp gider. Çelişkinin de özü burada. Siz başka bir yaşam diyorsunuz, önderlik başka bir yaşam diyor. Çelişki şiddetlidir içimizde.

Görülüyor ki bazı temel hususları mutlaka kavramak zorundasınız. Bunu kavramadan, hakkı verilmeden bir adım ilerlemeniz mümkün değil. Gücünüz varsa, sözünüz varsa, bunu sağlayabilmelisiniz. Kendinize doğru bir devrimci tanımı egemen kılmalısınız. Siz, bunun büyük çabasını amansız sergilemelisiniz. Benim kendime uyguladığım yöntem bu olduğu gibi parti içindeki herkese de önereceğim budur. Bunun yerine ben kişiliklere alet olmam, uzlaşmam. Bunu da bilmeniz gerekir. İçinizde bu ölçüleri yakalayan varsa, sorarım o zaman başarı nerede? Nerede, ne yaptınız? Bu tanıma göre işleyen bir kişilik kesin yol alır. Bahanelere sığınmaz, her şeyi deler geçer. Engel tanımaz. Devrimcilik budur. Ben, neden sizler gibi çok yüzeysel, çok sıradan kendinize yakıştırdığınız bir tutumla yaklaşacağım?

Dikkat edin, tanım yapıyoruz. Devrimci kimdir, nasıl olmalıdır sorusuna cevap veriyoruz. Ana hatlarıyla budur. Amaç halindeki insan, yanındakiyle ne yapacağını kestirebilir. Bir işe nasıl yaklaşım göstermesi gerektiğini bilir. Biz de, başlangıçtan günümüze, bu sürece girdikten sonra, nasıl yaklaşacağımızı bildik. Hiç de, öyle başlangıçta ne teori vardı, ne de olanak vardı. Hiçbir şey yoktu. Ama girdiğimiz işe göre nasıl adım atacağımızı hep bildiğimiz için, güne göre, duruma göre, ortama göre nasıl soruların, nasıl cevapların, nasıl uğraşların farkında olduğumuz için bugüne kadar geldik. Kendini yanıltmayan, doğruca anlam veren bir kişilik her zaman çare olur. Bunu gösterdik. Bilemiyorum, başkalarının okullarında gerektiğinde sopa, gerektiğinde yıllarca bir eğitim vardır. Bunun çeşitli olanakları, teknik yöntemleri vardır. Şimdi bizde böyle değildir, ama bu okulumuzun temel gerçeği belirttiğimiz gibidir. Bizim devrim okulumuzun en özlü tanımı budur. Anlamazsanız suç sizdedir, bende değil. Parti için gerekli olan dersleri, biz kesin veriyoruz. Dersleri yıllardır öğrenemiyorsanız, ben ne yapayım! Kendinizi suçlamalısınız. Siz, bu son derece affedilmez, kabul edilmez kişiliklerinizle zorluyorsunuz.

Dediğim gibi kendinizi tanımaya yanaşmıyorsunuz. Bu sakat halinizle, bu binbir çürümüş yanlarınızla ben ne diye size onay vereceğim. Unutmayınız ki, iki sözü bir araya getirmeyi, çok rahat bir ortamda yol almayı bile becermezseniz, bu, kendinize soracağınız çok şey var demektir. Yok "Allah'a sığınırım, kadere terk ederim kendimi, suçlarımı başkalarına yükler, işin içinden sıyrılırım" demek mümkün mü? Şimdiye kadar bununla bir arpa boyu kadar yol aldınız mı? Hayat zordur tabii; devrimin kendisine has yolu, zorlukları vardır. Kim size söyledi devrimin yolu kolaydır, diye. Kim söyledi devrim yolunun düz olduğunu? Nereden öğrendiniz, kimin okulundan? Kim size bu yaşamı belletti? İçinde ne var bu yaşamın? Hiç sorguladınız mı? Kim dedi böyle yaşanabilir? Bu en katlanılmaz bir yaşamdır. İçinde hiçbir şey yoktur. Siz, daha bu halinize rağmen benden daha fazla kendinizi beğeniyorsunuz. Böyle bir yaşama bayılıyorsunuz. Çok yanlış ve tehlikelerle dolu olan çok hafifçe bir yaşamın üzerine yatıp duruyorsunuz.

PKK yaşamın büyük eylemi olanların hareketidir

Demek ki, önce kendinizi böyle tanımlayıp terbiye edeceksiniz. "Biz bilmiyorduk böyle olduğunu" diyemezsiniz. PKK'nin evden kaçanların, sorumsuzların, zırdelilerin, toplumda dökülmüşlerin yeri olduğunu kim size söyledi? Her örgüt öyle olabilir ama PKK öyle değildir? Hayır, bunun tam tersidir. PKK en derli toplu olanların, en sorumlu olanların, en ileriye çıkış yapmak isteyenlerin yoğunlaştığı bir kurumdur. Bir organizmadır adeta. Biraz tedbir almazsak neredeyse toplumun bütün hastaları gelip PKK'de yoğunlaşacak, birikecek. Yani düşman toplumu iflas ettirmiş, iflas ettirdiği bütün kişilikler de gelip PKK'de doluşacak! Bu bir tuzaktır. Kabul edemeyiz. Böyle niyeti olanlar kendini gözden geçirmeli. Zaten size yapabileceğimiz en büyük iyilik de, PKK'nin böyle doğru bir tanımını verebilmektir. Eğer bu tanımı anladıysanız, o zaman partiye göre başlayın yaşamaya. Tekrar vurguluyorum; burası sizin gibi böyle sakat, bilmem sallapati, zorbela yaşamaktan acizlerin toplandığı bir yer değil. Yaşamı fethetmek isteyenlerin, yaşamın büyük sözü, büyük eylemi, büyük çekim gücü olmak isteyenlerin yoğunlaştığı bir hareket olarak saflarımızı geliştiriyor ve düzenliyoruz. Bu yetenek varsa, bu istek varsa, bu güç varsa sizde, örgütleşme ve partileşme hakkınız vardır. Aksi halde yoktur. Biz şu kötülüğü kendimize yakıştıramayız: "Zaten bir hastalıklı toplumuz ve olur ağam, paşam!" Bu bize yapılabilecek en büyük kötülüktür. Sizin kurduğunuz bütün topluluklar, kurumlar biraz böyle. Kendi kendilerini idare etmek, aileyi tekrarlamaktır. Önderlik, bunun baştan bir inkarı demektir. PKK önderliğinin nemenem bir devrimcilik olduğunu bilmeden, siz bu PKK'lileşmeyi başaramazsınız. İmkansız mı? Hayır. Bana göre çok basit, fakat basit gibi görünen sürekli bir çabadır. Ama görüyoruz ki, bu çaba çoğunuzun ilgisine bile gelmez. Sorunlara anlam vermeye bazılarınız tenezzül bile etmez. Belli ki, sadelikle her çabayı sergileyen, bunun sonsuz halkaları biçiminde an be an yaşayanlar ve bunu becerenler, bugün dünyayı yönetiyorlar. Eskiden atadan kalma bu mevcut ağalık, sıradan işe tenezzül etmez. Sıradan çalışma, ayrıntıya girme konusunda hiç oralı bile olmaz. Bu ağaların da bizi nereye götürdüğü ortadadır. Doğru yaşam üzerine çok soru sorduk, çok çözümleme yaptık. İlginize değmiyorsa, bunun sizde gelişen ağalıkla ilişkisi var. Atadan kalma bir ideolojiniz var. Ama tenezzül etmeye etmeye, bugün Avrupa'nın kapılarında çöpçü bile olamıyorsunuz. Çünkü Avrupalılık da sorgulamadır, amansız çabadır. Ve buna da bugün yenik, esir düşen sizsiniz. Kürt ağalığı neyi kurtardı? Dünyada en berbat, hiçbir şeyi kurtarmayan bir ağalık türü varsa o da bizdedir. En iflas etmiş de demeyeceğim, en alçakça da demeyeceğim, çünkü başka örneğini bulamıyorum.

Bizim yaşam anlayışımıza kendini dayatan bu tarzı nasıl esef edip aşmıyorsunuz, şaşıyorum. Tekrar vurgulayayım; yine aşamazsanız, bırakalım devrimsel başarmayı, el kapılarında ne halde olduğunuz ortada. Yine kendi ülkenizde ne halde olduğunuz, kendi kendinize ne olduğunuz ortada. Neden gizleyeceğiz kendimizi? Buna verdiğiniz bir yanıt da, bunalım. Alçaklıktır bunalım, yani kaçıştır. Sanırım bunu fazla kanıtlamaya da gerek yok. Zaten partideki gelişme, yine önderlik ifadesi yolu göstermiş. Kendinize bile sıradan saygınız varsa, bunu anlayın diyorum. Az mı açtık, az mı gösterdik bazı temel hususları? Önce kendimize gereken hürmeti göstermeliyiz. Kapkara kişilikler görüyorum. Hiç kendini tanımayan, yaşamayan; hakkını da, görevini de, layık olanı da hiç kendine yakıştırmayan kişilikleri görüyorum.

Kendinize göre, bana inanıp ve güvenip de ölümüne bağlanmayın

Biz insanları kötü kullanmak istemeyiz; yine insanları çok ağır kölelik temelinde çalıştırmak istemeyiz. Bizim çabalarımız özgürlük çabalarıdır. Bilinçle aydınlatılan çabalardır. Öyleyseniz katılın bu ortak çabalarımıza. Tüm bu konularda gerçekten büyük yanılgılarınız ve birbirlerinize yanlış dayatmalarınız var. Bunu mutlaka aşmanız gerekiyor. Bazı hususları artık kulağınıza küpe mi yaparsınız, muska yapıp bir yerinize mi koyarsınız, ne yaparsanız yapın. Artık öyle bir noktaya gelindi ki, kendinizi çözmenin, doğru katmayı bilmenin zamanıdır. Eğer bizi biraz tanımak istiyorsanız, değil önderliğe bağlı kalmak, bazı doğru sözler söyleyen birisi gibi bile değerlendirmek istiyorsanız, bunlar bellidir. Ben eskiden beri kabadayıları bilirim, lafazanları bilirim, kendini çok büyük sananları bilirim. Bütün yaşamım bunlarla geçti. Ama hayat şunu da gösterdi ki, öyle sandıkları gibi ne akıllılar, ne de kazanmayı biliyorlar. Onlarla, büyük bir akıl ve akılsızlık savaşını yürüttük. Sonuçta, biz yalnız kendimiz için değil, bir toplum için bazı doğru şeyler söyleyip yapabileceğimizi gösterdik. Diğerlerinden kim göstermiştir? Bireyciliğinden, kendine savdalılığından başka neye yol açmıştır bunlar? Sonuç ortada.

Tekrar vurguluyorum, bana inanıp da, bana güvenip de ölümüne bağlanmayın. Kesinlikle ben böyle bağlılıkları istemem. Bağlılıklar çok eşit, özgür ve çok iş yapabilen tarzda olursa anlamlıdır. Aksi halde yanlıştır, yanılgıdır ve olan da o kişiye olur. Sandığınız gibi bir büyüklüğü, ben ne esas alırım, ne de uygularım. Yine sandığınız gibi bir yaşamı, ben ne kabul ederim, ne de yaşatırım. Bizim kabul edişimizin, yol alışımızın, birlikte yaşamamızın bazı temel özellikleri var. Tartışalım, tartışma özgürlüğü herkes için var. Yaşama özgürlüğü de var. Asla adım gereğidir, ilke gereğidir deyip de oynamam. Fakat bu iradeyi göstereceksiniz. İradesiz olanın, tartışma gücü olmayanın, kavrama gücü olamayanın bizimle fazla yol alması doğru değildir. Ama pratiğinize bakın; yanınıza doldurduğunuz kişilerin kavramasına fırsat bile vermiyorsunuz, tartışmasını engelliyorsunuz. Kendinizi bir köle gibi dayatıyorsunuz. Başkalarına da öyle dayatıyorsunuz, hem de sahibi olmayan köleler gibi. Yanıltmışsınız kendinizi ve herkesi de yanıltmaya zorluyorsunuz. Yok! İşlerde bilinç, aydınlatma yerine kördöğüş gibi herkesi buna teşvik ediyorsunuz. Öncülük adına tabii.

Vicdanınız nasıl bunları kaldırıyor? Bir defa vicdan sorgulamasını yapmalısınız. Yiğitlik nedir? Vicdan muhasebesini iyi yapandır, ağlamayandır, çaresiz kalmayandır. Şu büyük utançla biz yaşamı geçiremeyiz. En temel insani, ulusal, toplumsal konularda kendilerini anlayamadılar, kendilerini tartışamadılar, kendilerini çizgi sahibi yapamadılar. Köle gelip, köle gittiler. Biz kendimize bunu yakıştıramayız. İşimizi bilmek zorundayız. Başkaları binlerce yıldır yaşamı bizim için ne kadar anlamsız hale getirmiş olsalar da, biz yine de bunu çözmek zorundayız.

Önderlik budur, öncülük budur. Zaten bunu kabul ederseniz, başlangıç adımı sağlam atılır. Ve ısrarla takip ederseniz, ölürseniz de bir anlamı olur, yaşarsanız da. Bu temelde, bu başlangıçta atılan her adım hedefe götürür. Büyük ısrar, büyük tedbir zafere götürür. Doğrusu budur. Diğer yollar, diğer alışkanlıklar, bizde kimi nereye götürdü? Bu kocaman toplum içinde, yüzyıllardan beri hiç kimse sağlam bir adımın sahibi, bir adın sahibi, bir işin sahibi olabildi mi? Hepsi dünyanın en gerisinde kalmadı mı? En benim diyen bile, bir işbirlikçi olmaktan öteye gidebildi mi? Açıktır ki bizim tarzımız, bizi bugün dünyayla da olsa hesaplaşmaya götürüyor. Bizi inkar edenlerin düzeniyle çarpıştırıyor ve bu ısrar başarıya da götürebilir. Başka yolu yok ki. Tek gelişme budur. O zaman buna inanacaksınız. Varsa kendinize bir sözünüz, bir yakıştırmanız, bir şeref sözünüz, bir iradeniz, bir inadınız ve ısrarınız, bu temelde olmalı. Eminim ki, yanıbaşınızdakiler nasıl değerlendirirlerse değerlendirsinler, bu temelde ısrarlı olursanız er geç engelleri söküp atarsınız ve hedefe ulaşırsınız. Ama sabırlı ve yüksek çabalı olmak gerekir. Başka da hiç kimse yaşamda kabul edilebilirlik sınırlarını yakalayacağını sanmasın. O çok özlediği özgürlüğü, şerefli ve onurlu yaşamı sağlayabileceğini düşünmesin.

Felsefenizde kaybolan ülke vardır

Bazı hususlar var ki, doğru anlaşılmak zorunda. En temel olanı da dediğim gibi bu yaşam sorununa ilişkindir. Yaşamı doğru tanımayanlar boşuna yaşar. Yaşamın esasını belirlemeyenler başkaları için yaşar. Hatta bir sokak serserisi kadar bile yaşayamaz. Bizim halkın yaşamı nedir? Onu anlamalısınız. İşte bunları neden bu kadar dile getiriyorum? Çünkü sorumluluk düzeyinize baktığımda bütün bunlar bir çırpıda aklıma geliyor. İşlere yaklaşım tarzınız, en temel ve en hayati işlere ilgi düzeyiniz, ciddiyet düzeyiniz hemen aklıma "sokak serserisinden daha kötü tip kimdir" sorusunu getiriyor. En temel olana cevap veremediği, kaçış kişiliğinde ısrar edildiği için bön ve avanaklar aramızda dolu dolu.

Ben böyle durmam, bunu açık söylüyorum. Yani size gücüm yetmese de, kendime gücüm yeter. Siz beni saptıramazsınız. Ben kendimi az-çok örgütlemiş durumdayım. Kendime göre bir savaşımım var. Ya sizi dönüştürürüm, ya da savaşırım. Dönüştürdüğüm oranda, kabilim oranında paylaşırım yaşamı. Bu herkes için geçerli.

Yaşam sizin için, çocukların ağlayıp yalvarması, yakarması gibi geçiyor. Bir devrimcinin yaşamı böyle mi geçmeli? Veya "varsın yaşamayayım ne olacak, varsın bir sigarayla da idare edeyim bu dünyayı" diyemezsin. Baksana ülke gitti, her şey gitti elinden. Bu felsefenin sonucudur. Bu felsefede, kaybolan ülke vardır. Köylü kurnazlığı, kendini dünyanın en akıllısı sanır. Ama herhalde bizim köylülerden daha zavallı olan kimse yoktur bu dünyada.

Demek ki, artık bir şeyler anlamanın zamanıdır. Şimdiye kadar sandığınız gibi değil, benim biraz tanıtmaya çalıştığım gibi. Bazı hususları artık anlamaya çalışınız. Kandırmaca değil; bu konuda müthişsiniz. "Uydururuz, inceltiriz, yine de kendimizi yaşatırız" gibi eski tarz üzerine olmaz, olmaz, olmaz. Devrimci yaşamın, devrimci savaşçının dili birdir. Sizinkiyle olmuyor. Şimdiye kadar buna boyun eğseydik, bu yaklaşımlarınızla bizi nereye götüreceğiniz belli. Her türlü kaybedişe, ölüme, yaşamın kenarından geçmemeye kendiniz hazırsınız. Ama benim kendime şeref sözüm var. Nasıl kabul edebilirim? Aslında çok anlatmak istiyorum. Yani o kadar sığ yaklaşımlarınız var ki söylüyorum; çünkü insan bir yaşamı ele alırken ne kadar vatan, ne kadar özgürlük, ne kadar örgüt, ne kadar eylem, ne kadar savaş, ne kadar ideoloji gerekliyse onu, yine çabanın her türlüsünü düşünebilmelidir. Hiç kimse bu konuda hiçbir yeterlilik veya hiçbir gereksinimi aklına getirmiyor. Yine de "yaşamalıyız" diyorsunuz. Ben, buna sigara dumanına bağlanmış yaşam, adeta pamuk ipliğine bağlanmış yaşam diyorum. Ciddi bir ilkesi, sağlam bir hayatı olmayan yaşam.

Ben tüm gücümü nereden alıyorum? Yaşam kanatlarımı sağlam kazıklara bağlamaktan. Bunlar ilkedir, bunlar örgüttür, bunlar eylem tarzıdır. Sağlam bağladığım için, bugün biraz yaşam gücüyüm. En azından, düşmana da rahat yaşama imkanını vermiyorum. Bu da küçümsenemez; birileri seni yaşatmıyorsa, sen de onu yaşatmamaya çalışmakla doğrusunu yapmış olursun. Bu iyi bir çarpışmacı yaşamdır. Sizinki böyle midir? Yok. Adamlar hiç yaşatmıyorlar, ama siz yaşadığınızı sanıyorsunuz. Adam seni hiç yaşatmıyor, sana yaşanılacak bir karış yer bile bırakmıyor. Gidip görüyorsunuz işte, Avrupa'nın güzelliklerinde, hayalimizdeki güzel yaşama hiç yer var mı? Ama yakıştırıp gidiyorsunuz. Eğer yaşama alışkanlıklarınızda bu tip ucuz hayaller yoksa, yalancı ben olayım. Ama ben öyle değilim. Bu konularda tamamen ölçü sahibiyim. Başkalarının memleketinde herkesten daha fazla benim yerim olabilir. Ama bakıyorum ki, mümkün değil. Gerçeklerimizi göz önüne getirdiğimde, buralarda yaşanılır sorusu benim için nettir. Bıraksak sizi, sırtüstü uzanıp yatarsınız, belki de onlarca yıl. Ama duyarlılığınız, sorumluluk düzeyiniz, hepimize "sen burada yaşayamazsın" diyebilmeli. Ben anı anına hissederim ve öyle yaşarım. İşte gafilce olmayan yaşam buna denilir.

Sanıyorum ki, devrimci tarzda partimize göre, savaşa göre bir yaşamın nasıl olması gerektiğini az-çok anlıyorsunuz veya anlayacaksınız. Bakın ben sert yönelmek istemiyorum, ama hala anlamazlıktan gelirseniz, kendini kıvırtarak ve incelterek pek de tanım gereği olmayan bir yaşamı sürdürüp götürürseniz, zorlanırsınız. Çıkışınız olmaz. Bu yaşam sahiplerinin sonunun nereye varacağını, parti tarihimiz yeterince gösteriyor.

Biz, devrimci okulumuzun değerine inanıyoruz. Devrimci okulumuzun, bize devrimci ölçüleri kazandıracağına da inanıyoruz. Madem öğrencisiniz, bu konuda bir talebiniz var, o zaman öğrenin. Burjuva okullarına tıpış tıpış gidersiniz, her gün size belletilen yalan yanlışı ezberlersiniz. Ebced okuluna gidersiniz, hiç anlamadığınız mertekleri, temel direkler gibi beyninize çakarsınız. Biz ise hayat okulumuzun en temel derslerini size veriyoruz ama öğrenmeye yanaşmıyorsunuz. Öğrenmemekte ısrar ederseniz, sizi başka yöntemlerle ıslah etmek gerekecek. Hayat okulunun en temel derslerini neden öğrenmeyeceksiniz? Hayat okulu diyorum; öyle herhangi bir siyasi okul, parti okulu da demiyorum.

İşte biz bu tanım temelinde başlangıç yaparsak, geçmişte ne kadar kaybetseniz de, ne kadar yalan yanlışla kendinizi aldatsanız da, hızla doğruya gelebilir ve belki de içinizde yaşamın en güçlü sahipleri, yaşamın en savaşkan ve en kazanan tipleri çıkabilir. Bunlardan daha değerlisi olabilir mi? Bir insana gösterebileceğimiz en yüce değer, onu böyle bir yaşamın sahibi kılmaktır. Bunu da size veriyoruz.

29 Mart 1995

ZAFER

"Büyük özgürlük yürüyüşü, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesini kabullenemeyenlere, tasfiye ve imha etmek isteyenlere müthiş bir şamardı. Adeta muhatapları acı içinde bağırtan bir sert tokattı."

17 Haziran 1995 günü, tarihe yeni bir sayfa eklendi.

Dünyanın tarihsiz halkı olarak tanınan Kürtler, şimdi bu dünyanın en çok tarih yapan halkı ünvanına sahiptir. Şimdiye kadar onun tarihini yazan sömürgeci tarihçilerin elinden kalemi almıştır. Onların tarih kitaplarını okumaz kılmıştır. Şimdi halkımız kendi bağımsız düşüncesiyle, kendi özgür eylemiyle tarihin nasıl yazılacağından örnekler sunuyor.

Kürdün özgücüyle yükselttiği ve yeryüzünde yaşayan halklarla paylaştığı büyük kurtuluş devriminin dünyayı sarsan etkisinden bahsederken, onun yeni tarihle olan sıkı sıkıya bağını bütün yönleriyle irdelemek, gelişmelere katkı sunmanın bir gereği oluyor. Bir halk yeniden uluslaşmanın ötesinde uluslararasılaşıyor. Bu anlamda yürütülen devrim, Kürdistan dışında dünya halklarına zorla kabul ettirilen tarihin çarpıklığını düzeltme görevini ortaya çıkarmıştır. Kürdistan tarihi yazıldıkça, dünya egemenleri tarafından yazılan tarih sorgulanıyor. Dünya tarihi sorgulandıkça da Kürdistan tarihi daha sağlam temellere oturuyor.

Burada insanın büyük yeteneği, büyük yenilmez gücü kutsanıyor. Her şeyin insanla başladığı ve ancak insanla ilerleyebileceği ispatlanıyor. Kat kat karanlık perdeleriyle örtülmüş gerçeklerin gün yüzüne çıkarılması, kapitalist emperyalizmin en etkili atom bombasından daha fazla sarsıntı yaratıyor. Bir çarpık dünya tarihi, boşluklara oturtulan dengeler vardır. Bu çarpık tarihin, onun en masum kurbanı olan Kürtler tarafından güçlü bir müdahaleyle düzeltilmesi bir kader değildir. Bunu başaran; PKK ideolojisinin, PKK yaşamının yarattığı yeni insandır. Bu insan tek bir yerde, burada veya şurada değil, her yerdedir. Her yerdedir, çünkü; Kürt halkı öylesine parçalanıp dağıtıldı ki, dünyanın dört bir köşesine birer parça düştü. PKK ruhu ve PKK bilinci dünyanın dört bir köşesindeki Kürt parçalarını birleştirme mucizesini gerçekleştirdi. Dünyanın dört bir köşesinden kendi vatanını fethetmenin akınlarını başlattı.

Bu akınlar, tarihteki sömürgeci ve köleleştirici akınların aksine egemen tarihin kirlerini temizleye temizleye insanlığın yüceldiği vatana uzanıyor. Bu akınlar, yeni insanın yeni yaşam ve yeni eylemiyle gerçekleşiyor. Bu akınlarda yer alan her bir insan; bir komutandır. Hep yabancı komutanların peşinde ölüme yürüyenler, şimdi birer komutan olarak yan yana ve omuz omuza ilerliyorlar.

Dünya egemenleri, 40 milyona yakın Kürt halkına kendi topraklarını çok gördüler. Onu vatansızlaştırmaya layık gördüler. Kürtler bu noktada da duygusal ve intikamcı davranmıyorlar. Onlar sadece Kürdün değil, insanlığın yücelmesi için savaşıyorlar. Bu dünyada insanca yaşama imkanını bulacak bir parça vatan için yürüyüşe geçiyorlar. Bu parça vatan onların doğdukları topraklardır. Burada bir insanlık cumhuriyetini kurmak istiyorlar. Bu vatana bütün dünya halklarını davet ediyorlar.

Bütün Kürtler bunun bilincinde olarak, bu sorunun çözümünü gerçekleştirecek politik düzeyi yakalamışlardır.

Bu nedenle Almanya'nın başkenti Bonn'da toplanan kitleye aynı zamanda 200 bin politikacının bir araya gelmesi demek, bu yürüyüşün değerlendirmesinde daha ileri sonuçlara götürür. Evet, büyük miting meydanında 200 bin politikacı Kürdistan'daki kirli özel savaşın durdurulmasını, ardından sorunun politik çözümünü istedi. Bu büyük bir güçtü. Kürdistan'a ilgi duyan tüm güçlerin böyle bir iradeyi dikkate almaları kendilerinin çıkarına olacaktır.

Ne Ortadoğu, ne de Avrupa ve diğer kıtalar böyle politik nitelikli halk gücü ve iradesine tanık oldu. İddia ediyoruz ki, hiçbir devletin böyle bir politik kapasitesi yoktur. Bu 200 bin insan PKK'nin politik ve mücadele gerçeğinin ifadesidir. Kürdistan halkının özgürlük ve kurtuluş gerçeğini ısrarla görmezden gelen, "terörist" olarak nitlendiren güçleri yanılgılarını ve zavallılıklarını bu aynada görmeye davet ediyoruz.

Bonn'da Kürdistan için haykıran, ülkedeki kurtuluş mücadelemizin yürütücülerine selam gönderen, buradan ülkey'e köprü kuran yüzbinlerin içinde her tabakadan ve sınıftan insan vardı. Kundaktaki bebekten yaşlılıktan ancak yürüyebilen ihtiyara kadar herkes bir temsile sahipti. Bu militan kitle, gazete ve TV muhabirlerinin sorularına müthiş cevaplar veriyordu. Savaş, barış, çözüm ve kurtuluşun ne anlama geldiğini siyasal tanımlamalarla izah ediyordu. Bu yönüyle mitingin yapıldığı meydanda adeta 200 bin kişilik bir meclis kurulmuştu. Türk meclisinde veya parlamentosunda sıradan bir düzenlemenin görüşülmesi kavgalara, küfürlere, bağırıp çağırmalara yol açarken, Kürt halkının iradesinin temsil edildiği miting alanında 200 bin insan sorunun çözümü için aynı şeyleri söylüyordu. Ne konuştuğunu, neden konuştuğunu çok iyi bilen yüzbinler, bu büyük eylemin tarihe geçeceğini biliyorlardı.

Büyük özgürlük yürüyüşü, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesini kabullenemeyenlere, tasfiye ve imha etmek isteyenlere müthiş bir şamardı. Adeta muhatapları acı içinde bağırtan bir sert tokattı. Onların iddialarının kendilerinin maskesinden başka bir şey olmadığını ya da PKK'ye yakıştırılan sıfatların kendileri için geçerli olduğunu fazlasıyla gösteren dev bir aynaydı. Dünya siyasetinde kurumlar, kişiler ve devletler arası çoğu zaman suçlamalar geliştirilir; bu kavgada üstün gelmek için bazen gözleri kapalı olarak ağızlarını açarlar. Bunun için alttan alta kampanya yürütürler, entrika-komplo benzeri yöntemlere başvururlar. Kısacası siyasetin binbir türlü hilesini geliştirmekten çekinmezler. PKK, siyasetin bu çirkin yüzünü yıkamış, çirkin oyununu bozmuştur. Savunmanın sözle yeterli olmadığını, en iyi savunmanın pratik gerçeklik olduğunu siyasetin beynine kaydetmiştir.

Artık bütün dünya görüyor ki, tarih boyunca ezilenlerin temsilcilerine yapılan suçlamalar, yakıştırılan "teröristlik" gibi sıfatlar PKK gerçeğinde, sahiplerine doğrulan silahlara dönüşmüştür. Bu anlamda PKK önderliğinde yaratılan militan halk gerçeği somutunda birçok tarihsel çarpıtma, tarihsel ikiyüzlülük, tarihsel haksızlık aynı tarihin çöplüğüne atılmıştır. Böylece 20. yüzyılın kapanmasına çok az bir zaman kalırken, insanlık tarihsel doğrultusunu yakalıyor. Dünyayı egemenliklerinde tutsak duruma getiren emperyalist güçler bu nedenle korkuyorlar; korktukça eski tarihlerini tekerrür ediyorlar PKK karşısında.

Ama başaramıyorlar, başaramayacaklar. Ne vatan topraklarında, ne de vatan dışı topraklarda. İnanmayana istemediği kadar bu gerçeğin örnekleri vardır. Dünyanın neresinde bir Kürt varsa orada izah etmeye çalıştığımız gerçeğin örneği gözler önündedir. Onun için saldırıyorlar; onun için görmezden geliyorlar. Ama bunların hepsi boşunadır.

Çünkü:

Bütün baskılara, bütün tutuklamalara, bütün yasaklamalara, bütün komplo ve provokasyonlara rağmen, Kürt halkı tek yürek, tek yumruk ve tek irade olarak bir ara-

Devamı 27. sayfada

KÜRDİSTAN'A UZANAN YÜRÜYÜŞTE

TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİNİN doğuşu, yükselişi ve çöküşü

“Türkler Ortadoğu'ya geldiğinde, hiç şüphesiz Orta Asya'nın çok ilkelkabile kültürlerinin ötesine pek fazla gidememiş bir yapıları vardır. Bütünüyle yıkıcı, talancı tutumlarından başka bir özelliği olmayan bu boylar, söz konusu uygarlıklarla karşılaştıklarında altüst olacaklardı ve nitekim öyle oldu.”

barlık dönemi” denilen bir aşamayı yaşıyorlar. İran içlerine doğru yayıldıklarında atlıdırlar. Biraz savaşçı özellikleri var. Yerleşik olma durumları yok, göçebedirler. Bu onlara muazzam bir hareketlilik fırsatı veriyor.

O bilinen Orta Asya kuraklığı ve bazı diğer doğal olumsuzluklar, Türk boylarını batıya, İran'a doğru bir saldırıya itiyor. Buna hiç şüphesiz İran'daki, Ortadoğu'daki güçlü uygarlıkların iştah çekici özelliklerini de eklemek gerekiyor. Hatta tarihten bir örnek vermek gerekirse; bunu meşhur Roma'nın ve hatta Yunan uygarlığının durumuyla karşılaştırmakta büyük yarar vardır. Çok iyi bildiğimiz gibi Roma, kuzeyde önce Rumların, daha sonra Germenlerin istilası altında yüzyıllarca kalarak darbelene darbelene yıkıldı. Aynı şey Yunan uygarlığı için de geçerlidir. Onlar da Trakya'dan gelen çeşitli Balkan boylarının saldırıları altında güç kaybettiler. Yani tarihte şöyle bir gerçeklik vardır: Yerleşik kent uygarlığına ulaşmış toplumlar; göçebelikle, at sırtında talancılıkla, yağmalamakla geçinen toplulukların iştahını çekerler. Yerleşik toplum bilindiği gibi gelişmiş bir uygarlığı ve yaşam tarzını ifade eder. Zengindir, gelişmiş bir yaşamın alt ve üstyapısına sahiptir. Fakat barbar saldırılara karşı koyacak güçten de yoksundur. İşte o bin yıllık muazzam bir Roma İmparatorluğu böyle saldırılar sonucu yıkıldı. Germenlerin, Rumların ve buna benzer barbar boyların Roma'yı yıkma süreci ardından gelen büyük karanlık dönem, aynı zamanda bin yıllık geriliktir. Daha sonra Roma imparatorluğu kalıntıları arasından bir feodalizm doğar. Bir feodal uygarlık da gelişir ama bu hiçbir zaman Roma uygarlığının seviyesine ulaşamaz. Yine Yunan uygarlığının seviyesine de ulaşamaz.

> “Kürdistan'da birçok Türk boyunun, Kürt milli gerçekliği içinde eridiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Karacadağ'ın eteklerinde Karakeçili diye bir aşiret vardır. Tarih bu aşiretin Kürtlerle kaynaşmış Türk aşireti olduğunu söyler. Böyle örnekler daha da çoğaltılabilir.”

Roma ve Yunan uygarlığının da benzer özellikleri vardır. Hala şimdi bile harabelerinin kalıntılarını gördüğümüzde büyük bir hayranlık duyduğumuz bu uygarlıkların yıkılışını, Ortadoğu uygarlıkları açısından da değerlendirmekte büyük yarar var. Özellikle de Türk boylarının Ortadoğu uygarlıklarına saldırılarıyla kıyaslamakta büyük yarar vardır. Nasıl barbarlık, bu büyük uygarlık üzerine böyle bin yıla yakın bir tarihi süreç boyunca çullanıp, nefes alınamaz karanlık bir sürece yol açtı? Gerçekten bu nasıl muazzam bir yıkıcı rol oynadı; nasıl üretim güçlerinin gelişmesini durdurdu? Avrupa (ancak biraz feodal diyeceğim, tam değil) esas itibariyle kapitalist bir toplum biçimiyle bunu aşarken, Ortadoğu hala bu barbar saldırıların etkisini yaşamaktadır. Türk boylarının saldırıları, o tarihte birçok barbar saldırılardan daha yıkıcı bir anlama sahiptir. Germen saldırıları her ne kadar Roma'yı yıkılışa götürüp geriletse de, çok sonraları bir feodal uygarlığın şekillenmesine yol açtı. Türklerinki bunun kadar da değil. Şimdi bile hala Germenler ile Türkler birbirlerine çok benzetilir. Zaten Türk-Alman dostluğu adı altında bu benzerlik göklere çıkarılmak istenir. İyi tanımak gerekiyor; uygarlıkları yıkmada, talan etmede benzer özellikleri var ve buna benzer özellikler daha da sıralanabilir. Yine faşizme yatkınlıkları açısından da benzerlikleri söz konusu. Belki bunlar pek konuyu ilgilendirmez ama Ortadoğu uygarlıklarının bu kıyaslamadan alacağı çok şey var.

Türkler, İran içlerine doğru geldiklerinde muazzam bir Fars, hatta Kürt kökenli bir uygarlıkla karşı karşıya kalırlar. Yine Arabistan'da çıkış yapan İslamiyet Şam'da, Bağdat'ta büyük bir uygarlık geliştirir. Bu uygarlık aşağı-yukarı beşyüz yıla yakın bir tarihi süreci yaşar. Ve oldukça da görkemlidir. Dolayısıyla en az bir Roma İmparatorluğu kadar, Ortadoğu imparatorluklarının görkemliliği var. Zaten Pers-Sasani imparatorluğu da en az bin-iki bin yıla sahip olan bir uygarlıktır. Gerek Anadolu'daki, gerek Suriye ve Irak'taki uygarlıkların (Mezopotamya'nın uygarlığın beşiği olduğunu düşünürsek) üzerinde Roma'nın, Yunan'ın kendini nasıl inşa ettiğini göz önüne getirirsek, bunda üç-dört bin yıllık bir uygarlığın temeli söz konusudur. Türkler Ortadoğu'ya geldiğinde, hiç şüphesiz Orta Asya'nın çok ilkel kabile kültürlerinin ötesine pek fazla gidememiş bir yapıları vardır. Bütünüyle yıkıcı, talancı tutumlarından başka bir özelliği olmayan bu boylar, söz konusu uygarlıklarla karşılaştıklarında altüst olacaklardı ve nitekim öyle oldu.

Tabii kapsamlı araştırmalarla bu karşılaşmalar ortaya dökülebiliyor. Ama ana hatlarıyla savaşan bir güç oldukları için, bu Türk boylarının ileri gelenleri Arap saraylarında uzun bir süre köle olarak kullanılıyor. Kölelikten başlayıp general olmaya kadar yükseliyorlar. Daha sonra bunlar devletten, imparatorluktan aldıkları güçle etkinlik kuruyorlar. Bu etkinlik öyle bir duruma geliyor ki (bu hem Bağdat saraylarında, hem de Bizans saraylarında böyledir), artık bir ordu komutanı olacak, halifeyi kontrol altına alabilecek kadar güçleniyorlar. Sultan Selçuk, Bağdat'a doğru geldiğinde gerçekten halife oyuncak gibidir. Ona her dediğini yaptırabiliyor. Tabii bunu yaparken de, özellikle bu sarayların bir ordulaşma geleneği var. Hep yabancılardan, barbar boylardan asker devşiriyorlar. (Osmanlılarda da bu Yeniçeri biçimindeydi.) Kendi boylarından asker almıyorlar. Kendi boylarından, Arap sülalelerinden, aşiretlerinden derleyecekleri güç çatışmaya yol açıyor. Araplarda asabiyet, aşiretçilik çok güçlü olduğundan güvenemiyorlar; dışarıdan alıyorlar. Ama dışarıdan orduları böyle derleye derleye, bu tip askeri kurumlaşmaları büyüte büyüte bunlara karşı yenik düşüyorlar. İmparatorlukların doğuş ve batış süreci biraz böyledir. Diğer bir deyişle imparatorlukların doğuş ve batışında bu tip askere almanın, kurumlaşmanın payı son derece büyüktür.

İşte böyle bir askeri kurumlaşma içinde yetişen Türk ileri gelenleri daha sonra yavaş yavaş İran'da, Irak'ta iktidar erkini ele geçiriyorlar. Geçirdikçe boylar daha büyük yığınlar halinde İran'ın içlerine, Anadolu'ya, Kürdistan'a, Suriye'ye kadar yayılıyorlar. Bu arada birçok ittifak ve çatışmalar da oluyor. Habire Orta Asya'dan birkaç yüzyıl boyunca ard arda göçmen akınları başlıyor. Birçok alanı işgal ediyorlar. Sonuçta birçok yeni beylikler oluşarak, devletçikler kuruyorlar. Daha sonra Selçukluların dağılmasıyla Atabeyler ve Anadolu'da birçok beylik ortaya çıkar. Yine tekrar Anadolu Selçuklu beyliği ortaya çıkar. Anadolu beylikleri en son bildiğimiz gibi Osmanlı beyliğiyle büyük imparatorluğa dönüşür.

Hiç şüphesiz bu süreçte Türklerin milli yönden sağlayacakları değişmeye de iyi bakmak gerekiyor. Gerçekten feodal dönemden bile daha önceki bu ilk barbarlık döneminde herhangi bir halk bile diyemeyeceğimiz geri bir milli durum söz konusudur. Bir Türk halkından bahsetmek mümkün değil, ancak Türk boylarından bahsedilebilir. Ama diğer taraftan Arapların, Farsların, Kürtlerin, Ermenilerin milli gelişmesi çok güçlüdür ve Türklerin çok ilerisindedir.

Kürtler o dönemde ulusal özellikler, milli kültür, ekonomik olarak ve hatta din yönüyle bile Türkleri rahatlıkla içlerinde eritebilecek durumdadırlar. Bugün de Kürdistan'da birçok Türk boyunun Kürt milli gerçekliği içinde eridiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Karacadağ'ın eteklerinde Karakeçili diye bir aşiret vardır. Tarih bu aşiretin, Kürtlerle kaynaşmış Türk aşireti olduğunu söyler. Sanırım böyle örnekler daha da çoğaltılabilir.

19. yüzyıla kadar geldiğimizde, Kürdistan'da erime Kürtlerin içindedir. Yani esas olarak eriten güç Kürtlerdir, eriyen güç ise Türklerdir. Neden? Çünkü, Kürtlerin milli gelişme yönleri çok daha güçlü; Türk dili, Türk kültürü çok dar, öyle eritecek fazla bir özelliği yok, gelişmiş değildir. Bunun altını iyi çizmek gerekir. Aslında Kürtlerin erime sürecine girmeleri son 50 yılda gerçekleşmiştir. Yani daha önceleri süreç tersine işliyordu. Fakat Türklerin işgal, istila, talanda büyük bir gücü vardı. Çünkü at sırtındaydılar. Ayrıca çok da yoksul oldukları için o büyük zenginliklere göz dikip sürekli saldırıyorlardı. Bir şehri almak demek; büyük bir ganimet demekti. Bir ovayı almak, büyük bir ürüne el koymaktı. Ve onların da işi gücü buydu. Zaten Kürtlerin yoğun yaşadığı yerlerde, özellikle ovalık kesimlerde büyük saldırılar var. Buralarda bir sürü Türk beyi (aslında adı Türk beyliğidir), Kürt beyinin yerine geçmiştir; ama ulusal gelişme yine Kürt özelliklidir. Kürdistan diye tabir ettiğimiz coğrafyada eriyen yine Türk boylarıdır. Kısaca, Kürtlük ve Türklük açısından bu dönemde anlaşılması gereken şudur: Milli gelişmesi güçlü olan Kürtlerdir, milli erime sürecinde olan ise Türklerdir.

Peki, Türkler bunu nasıl önlediler? İşte burada tarihin bir paradoksu var. Türkler, Ortadoğu'da gelişmek için İslamiyeti seçiyorlar. Zaten İslamiyeti seçmeden İran'ın içlerine girmek bile mümkün değildir. Neden Türkler Müslüman oldular? Son derece basittir; maddi çıkar için. Yani öyle Allah mefkuresinin anlamını çok iyi bildikleri için, yine İslamiyetin yüceliğini çok iyi kavradıkları için değil; kesinlikle değil. Sadece eğer bu büyük uygarlıklara ulaşmak istiyorsan; talan etmek veya sahiplenmek istiyorsan İslamiyeti seçeceksin. O dönemde İslamiyet, devlet olmanın; hatta ganimet koparmanın adıdır. Yine İslamiyet, güç olmanın ve toprak edinmenin de adıdır. İşte Türkler de tamamen bu nedenle Müslümanlığı seçmişlerdir. Kesinlikle Allah'la filan alakaları yok. Fakat kendileri için bir semboldür. “Ya Allah” demek; “ya devlet” demektir, “ya toprak” demektir, "ya çıkar" demektir. Türk olayında bunu çok iyi görmek gerekir. Hiç şüphesiz dini buna indirgemek, tümüyle bu temeldedir demek istemiyorum; ama sultanların İslamiyeti böyledir. Devlet İslamiyeti veya Türklerin İslamiyet ile karşılaşmasının ağır basan yönü budur. Böylelikle İslamiyete girmekle kendilerine devlet kapısı açılıyor. Belirttiğimiz gibi, saraylarda iyi bir Müslüman haline gelmeden, devşirilmeden zaten herhangi bir komutanlık elde etmeleri mümkün değil. Bunun kapısı açık; sultanlar açık tutuyorlar. Bundan dolayı Türk boylarının ileri gelenleri iyi terbiye alıyorlar. Başkalarının elinde iyi terbiye görmek Türklerin bir özelliğidir. Bunu Almanlar da iyi bilir. Hitler de, "Türklerin en önemli özelliği taklitçi olmalarıdır" der. Doğru bir söz aslında. Egemenler açısından söylüyorum tabii. Egemenlerin bugün de Amerika'yı müthiş taklit ederek nasıl politika yaptıklarını çok iyi biliyoruz.

İslamiyetle karşılaşma Türklerde bir altüst oluşa yol açtı. Boy beylerinde aşiret topluluklarının ileri kesimleri devletleşme yoluna girerken, diğerleri Türkmenleşme biçiminde bir süreci yaşadılar. Yani Türkmen denilen tabir de burada karşımıza çıkıyor. Bu bir sınıflaşma olayını ifade ediyor. Üst kesim devletleşip sultanlığa, beyliğe kadar tırmanırken (atabeyliğe kadar böyle bir sürü olay var, onu anlamak açısından tekrarlamaya gerek yok), alt kesim ise Türkmenleşiyor. Yani "-Türk manı" demek, zaten Türk adamı olmak demektir. İşte Türk halkının oluşumu, Türkmen adı altında söz konusu. Türkmenle kastedilen Türk halklaşmasıdır. Ve bu da daha çok beyliklere, devletleşen kesime isyan biçimindedir. Sınıflaşmaya karşıtlık temelinde bir Türk halkının gelişmesi söz konusudur. Özellikle o da dağlık alanlarda, Toroslarda, Karadeniz dağlarında, yine Ege, İç Anadolu dağlarında böyle bir gelişme ortaya çıkıyor. Şimdi de Türkmen topluluklarının anti-Osmanlıcılığını görmemek, anti-beyliğini görmemek mümkün değildir. Demek ki, bir Türk halklaşmasını incelemek istiyorsak, onu böyle bir sınıflaşma temelinde görmek gerekiyor.

Tabii o dönemin hakim İslam biçimi Sünnilikti. Yani devletin resmi mezhebi Sünnilikti. Muhalif olan İslamın mezhebi de İran'da Şialıktı, Anadolu'da ise Alevilikti. Daha önceki tarih temeli de zaten böyledir. Dolayısıyla halk Aleviliğe yönelirken, devletleşen boybeyler, beylikler ise Sünniliğe yöneliyorlar. Ve aynı zamanda tarihte böyle bir sınıfsal çatışma, Alevi-Sünni çatışması biçiminde de karşımıza çıkıyor. Şimdi daha iyi görülüyor ki, dine yaklaşım, dinin semboller veya dini mezhepler biçimindeki çatışma aslında bir milli gelişme, bir milli çatışma oluyor. Yine sosyal gelişme, bir sosyal çatışma oluyor. Üst boyların üst kesimleri, beylikler biçiminde feodal bir kast oluştururken, alttaki halk, muhalif bir mezhebe veya halklaşmaya doğru bir milli, bir sosyal, sınıfsal niteliğe doğru dönüşüm geçiriyor.

Türk boylarının bütün ortaçağ boyunca yaşadıkları gerçeklik budur. Türkmenlerde bir halklaşma, milliyet haline gelme dağınık bir biçimde de olsa, bölük-pörçük de olsa ve çelişkili bir temelde de olsa böyledir. Üstte ise, tamamen Türklükten kopuş yaşanırken, Arapça ve Arap ağırlıklı İslamiyette esas olduğu için böyle bir Müslümanlaşma, Araplaşma, hatta Farslaşma da çok etkiliydi. Başlangıçta, özellikle Farslaşma Selçuklularda çok güçlüydü. Anadolu Selçukluları Farsça konuşurlardı. Mevlana, o bilinen büyük mesnevisini Farsça yazar. Böylelikle kendi halkından kopuş süreci gelişir, gayri-milli bir kesime dönüşüm olur. Bu çok önemli bir gelişmedir.

Türk milli gerçekliğini, yine Türk sosyal gerçekliğini anlamak istiyorsak, 19. yüzyıla kadar geldiğimizde aşağı-yukarı sürecin hakim özellikleri böyleydi. Şimdi 19. yüzyıla doğru gelmeye çalıştığımızda aslında önemli olan ve giderek belirleyici bir nitelik kazanan Avrupa'da yükselen kapitalizmdir.

Yükselen kapitalizmi biliyoruz: Feodal uygarlığın yerine kapitalist uygarlığın gelişimidir. O çok bilinen nedenlerle feodal ortaçağ Avrupası'nda, üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasında çelişki vardır. Yine o merkantilizmden, ticaret kapitalizminden giderek sanayi devrimine yol açması ve sanayi kapitalizminin bir milli pazara doğru götürmesi, milli pazar ihtiyacının karşılanması, bir ulusal devrime, ulusal devrimin de ulusal devletlere yol açması söz konusudur. Özellikle Fransız ihtilalinin bu konuda uluslararası çapta büyük bir devrim olarak patlak vermesi bu sürecin belli başlı özellikleridir, gelişme duraklarıdır.

Kapitalizm, feodal çitlemeyi ortadan kaldırır. Özellikle toplumsal örgüleri kaldırarak, yerine milli pazar etrafında ulusal bağlara yol açar. Bunlar ulusal dildir, ulusal kültürdür, ulusal pazardır, ulusal coğrafyadır ve en son olarak da ulusal devlettir. Ulusal devlet bu anlamda uluslaşmanın bütün faktörlerinin bir araya gelmesiyle ortaya çıkan bir oluşumdur. Çok üst düzeyde bir kurumdur. Bir milliyetin kaba taslak içinde yaşadığı coğrafyada önce bir milli pazar, bu milli pazarda bir milli dile, bir milli kültüre, bir ulusal ruhi şekillenmeye yol açar. Ardından ulusal partiler, ulusal hareketler, ulusal devrimler ortaya çıkar. Bu devrimlerle de giderek bir feodalizmin, krallığın aşılması, yıkılması söz konusudur. Bu gelişmeler kanlı ve kansız olur. Yani her ulusun tarihi özelliklerine göre bir şekil altında gelişir. Bu en çarpıcı ifadesini Fransız devriminde bulur. Ve böylece bir burjuva cumhuriyeti gelişir; burjuva tarzı devlet ortaya çıkar, ardından milliyetçilik dalga dalga bütün Avrupa'ya yayılır.

18. yüzyıl bir milliyetçilik çağıdır aynı zamanda. Öncelikle Batı Avrupa'da yayılma imkanını bulur. Almanya 19. yüzyılda bu sürece girer. İngiltere'nin bu sürece girmesi daha erken olur. Yine İspanya yarımadası daha sonra ve daha öncesinde bu süreci yaşar. İtalya'da 19. yüzyılda gelişir. Aslında 19. yüzyılın ilk yarısında Fransız Devrimi'nin etkileri aşağı-yukarı bütün Batı Avrupa'ya ve hatta Akdeniz kıyılarına vurmuştur. Doğuya doğru ise yüzyılın ikinci yarısında yayılmaya başlar. Yine Avusturya-Macaristan İmparatorluğu (ki sanırım birleşik türler) sarsılır. Öte yandan Rus çarlığı vardır. Onun da eteklerinden içeri girerek, çarlığı sarsmaya başlar.

Bu bir milliyetçilik dönemidir. Giderek Balkanlara doğru gelir. 19. yüzyılın sonlarında gerçekten muazzam milli çekişmeler dönemi başlar. Burada bu dönemde egemen olan güç Osmanlı İmparatorluğudur. Öncelikle gelişkin bir kültür, milliyet olarak Yunanlılar vardır. Onların yüzyılın başlangıcında bir isyanı vardır. Bu isyan, 1820'lerde bir Yunan özerkliğinin ortaya çıkmasına yol açar. Ardından Polonya'dan başlamak kaydıyla giderek birçok beylik Osmanlılardan ayrışır. Bunlar yarı-feodal, yarı-kapitalist oluşumlardır. En son 19. yüzyılın sonlarına doğru geldiğimizde, bu, Makedonya'da, Bulgaristan'da, bugünkü Bosna, Sırbistan, Karadağ alanlarında büyük bir çekişmeye yol açar. Osmanlıların buna verdikleri karşılık, ayaklanmaları sert bir biçimde bastırmaktır. Tabii Osmanlı ordusu ve bu arada subayları bu ayaklanmaları bastırırken, milliyetçiliği çok iyi öğrenirler.

"Türkler, Ortadoğu'da gelişmek için İslamiyeti seçiyorlar. Zaten İslamiyeti seçmeden İran'ın içlerine girmek bile mümkün değildir. Neden Türkler Müslüman oldular? Maddi çıkar için. Yani öyle Allah mefkuresinin anlamını çok iyi bildikleri için, yine İslamiyetin yüceliğini çok iyi kavradıkları için değil."

Türk milliyetçiliğinin okulu Balkanlardır. Onlar milliyetçiliği esas itibariyle bu ayaklanan halkların gerçeğinden öğrenirler. Özellikle İttihat ve Terakki, bir Türk milli akımı olarak geliştiğinde, Balkan komitacılarıyla yürütülen savaşta şekillenir. Yine Namık Kemal, Şinasi gibi ilk Türk milliyetçileri de Balkan kökenlidir ve oradan ideolojik gıdalarını alırlar. Biraz Fransa'dan alırlar ama daha çok da pratikleri Balkanlar'da geçtiği için Jöntürk, Genç Osmanlılar olarak gelişimlerini bu altüst oluşlarda sağlarlar.

Görülüyor ki, kapitalizmin etkileri, özellikle milliyetçilik cereyanları Balkanlara vurduğunda, Osmanlılarda bir Genç Osmanlılar, giderek Jön-Türkler biçiminde şekillenme, gelişme söz konusu. Bu, milliyetçi bir şekillenmedir. Fakat devletten gücünü alan bir şekillenmedir. Öyle feodal devlete karşı değildir. Fransa'daki

"Türk halkının bu milliyetçilikte hiçbir çıkarı ve bağı yok. Bunlar devlet çıkarları kümesidir. İşlerine gelirse İslamcı, işlerine gelirse Hıristiyan, işlerine gelirse mason olurlar, yine işlerine gelirse aşılmış Nakşibendi tarikatından olurlar. Yeter ki çıkarlarına el versin. Yarın hepsinin Kürtçü olması da söz konusu olabilir."

> “Türk milliyetçiliğinin okulu Balkanlardır. Onlar milliyetçiliği esas itibariyle bu ayaklanan halkların gerçeğinden öğrenirler. Özellikle İttihat ve Terakki, bir Türk milli akımı olarak geliştiğinde, Balkan komitacılarıyla yürütülen savaşta şekillenir.”

monarşiye karşı bir burjuva hareketi değil, tam tersine devletin fideliğinde ortaya çıkar. Devletin özellikle Balkan halklarının isyanlarını ezmede kullandığı bir karşıt ideoloji olarak Türk milliyetçiliği gelişiyor. Yani şoven bir milliyetçiliğin gelişmesi ortaya çıkar. Ezilen bir ulusun milliyetçiliği veya kendi feodalizmine, sultanlarına karşı bir milliyetçilik değil. Tam tersine ezilen halkların milliyetçiliğine karşı hakim devletin, feodal monarşinin emrinde bir milliyetçiliktir. Böyle tersine bir durum gelişiyor Türklerde. Yani İttihat Terakki, Genç Osmanlılar, Jön Türkler milliyetçiliği kesinlikle bu çizgide gelişir. İttihat Terakki milliyetçiliği ezilen Türk halkının milliyetçiliği değildir, devlet milliyetçiliğidir. Devletin halklara (kendi halkı da dahil) karşı koymanın bir tarzı oluyor.

Bu arada bunun bilinen klasik formülleri vardır. Yani İttihat Terakkiciler İslamiyeti tekrar İslam halklarına karşı kullanmak isterler. Yine Hıristiyan halklar söz konusu olduğunda, hem İslamiyete, hem de giderek yavaş yavaş hakim ulus milliyetçiliğine sığınırlar. Burada eskiden olduğu gibi üstten bir milliyetçilik dayatmasını geliştirirler. Devlet fideliğinde büyümedirler. Bu milliyetçilik çok iyi bildiğimiz gibi harp okullarında, askeri tıbbiyelerde gelişir. Örneğin bir Enver Paşa, Talat Paşa, Cemal Paşa, Mustafa Kemal hepsi devletin adamlarıdır. Bunlar yedi yaşından itibaren devlet okullarında ve giderek devlet kademelerinde yetişirler. Devletten başka hiçbir gerçekliğin sahibi ve tanığı değildirler. Dolayısıyla bu büyük Türk milliyetçileri, devlet milliyetçileridir.

Balkanlardan devşirilen bütün Türk milliyetçilerinin aslında kökenlerinin bile ne kadar Türk olduğu tartışmalıdır. Osmanlılarda bir Yeniçerilerin derlenmesi, başka halklardan 7 yaşındaki çocukların alınıp devşirilmesidir. Türklükle hiçbir alakası yok. Türk boylarından, Türkmen boylarından hiçbir zaman Yeniçeri alınmaz. Hepsi yabancı halkların çocuklarından, Hıristiyan halkların çocuklarından alınır. Sultanlığa, Osmanlı hanedanına karşı bir Türk hanedanı ortaya çıkmasın diye buna çok dikkat edilir. Hatta kendi içinde, Osmanlı ailesinde bile kardeşlerin öldürülme hakkı göz önüne getirildiğinde, iktidar tekliği ve merkeziyetçiliğin sağlığı için kendi aile fertlerinin iki aylık bile olsa boğdurulmasını normal karşılayan bir rejimin, diğer Türk boylarından gelme öğelere karşı ne kadar hassas olacağını düşünmek o kadar zor değildir.

İşte bu temelde bir Yeniçerilik ordulaşması ile sultanlığın kendisini koruması büyük önem taşıyor. Ardından aynı şey Türk milliyetçiliği için de geçerlidir. Türk milliyetçiliğinin içine girenler, sanıldığından daha fazla gayri Türktür. İttihat Terakki'nin gerçekliği de öyle. Kurucu kadrolarına bakalım; hepsi Arnavut'tur, Kürt'tür, Arap'tır. Hatta diğer Hıristiyan halklardan bunun içinde olanlar da; Ermeni de, Rum da vardır. Çok az Türk vardır.

Fakat devlet bir çıkar şebekesi olduğu için ve bu çıkar şebekesi de kendini korumak zorunda olduğu için, bir şoven milliyetçiliğe ihtiyaç vardır. Nedir bu? İşte, hala çözmeye çalıştığımız Türk milliyetçiliğidir. Bu Türk milliyetçiliğinin Selanik'te mason localarında üretildiği, özellikle o Yahudi tüccarlarının icadı olduğu da söylenir ve bunun gerçeklik payı da az değildir. Mustafa Kemal'in de bu localarda yetiştiğini biliyoruz. En üst dereceye kadar da (sanırım 33. derecedir) ulaştığını tarih yazmaktadır. Yani hala işte, “Türkiye'de iktidar heyeti masondur; Demirel de masondur ve bu ispatlıdır” denilmesi boşuna değildir. Türk milliyetçiliğinin kökeninde Selanik tüccarlarının; bunların mason localarının payı çok büyüktür. Şimdi de Türk devleti yıkılmaya doğru giderken İsrail üst düzey yetkilileri ziyaret ediyorlar; Tansu Çiller'e Amerika'nın kapısını açıyorlar. Yine İsrail'in ekonomiden sorumlu yetkilisi Türkiye'ye giderek, kriz paketini, krizden kurtuluş paketini hazırlıyor. Dikkat edelim; **TC'nin öncü kadroları oluşurken, kurucuları masonlardır. Şimdi çöküşe doğru giderken de kurtarmak isteyen yine masonlardır.** Çok ilginç bir gelişme, fakat gerçektir. Yani insanın düşünesi geliyor: Acaba bu Türk milliyetçiliği gerçekten bir Yahudi icadı olmasın?

Bu bakımdan Selanik localarında gelişen milliyetçiliği çok iyi anlamak gerekir. Yahudi tüccarları neden bir Türk milliyetçiliğine ihtiyaç duyarlar? Tarih şunu çok açıkça söylemeye çalışır: Bu yıllarda ilk defa bir Yahudi-siyonist kongresi toplanır. Sanıyorum 1896'dadır bu kongre. Bunların bu dönemde Filistin'e ilk defa insan akını düzenlemek istedikleri biliniyor. O zaman Abdulhamit de Pan-İslamcı kesiliyordu. Abdulhamit engelini kırmak için (ki Türkiye İslamcıları bunu çok iyi işlerler, ben fazla açma gereği duymuyorum) bir yıpratma hareketi olarak İttihat Terakki'yi geliştirmeye çalışırlar. Hiç şüphesiz, İttihat Terakki tümüyle buna indirgenemez. Ama içinde Selanik localarının, mason localarının etkisini çok iyi görmek açısından bunu iyi vurgulamak gerekiyor. Onlara göre Filistin'e Yahudi akınını hızlandırmak için Abdulhamit'i zayıf düşürmek gerekiyor. Zayıf düşürmek için de bir örgüte ihtiyaç var. İşte o örgüt Selanik'te geliştirilir. Başta Mustafa Kemal ve Enver Paşa olmak üzere, bilinen tüm ittihatçı önderler burada yetiştirilir.

Deneyimlerini yine Balkan halklarının milli isyanlarını kırmaktan edinirler. Tabii tümüyle de devlet içinde yetiştikleri için devleti kurtarmaya büyük özen gösterirler. Burada Türk halkı akla gelmez. Özellikle bu gerçeği vurgulamak gerekiyor. Neden Türkmenlik, yine Anadolu Aleviliği devletle barışık değildir? Günümüzde bunu tamamlamaya çalışıyorlar. Yani Türklerde de bir egemen sınıf ile bir ezilen sınıfı veya devletçi kesim ile Türkmeni oldukça ayırt etmek gerekiyor. Doğru bir tarih anlayışına ulaşmak açısından bu hayli önemli. Bu milliyetçiliklerin içine bir bakıyorsun Yahudi-siyonist politikasının çok somut bir etkisi var. Devlet şebekesinin çok somut çıkar etkisi vardır. Devlet kimin elindeyse etkili olan, vurgun vuran odur.

Evet, Abdülhamit'in bazı engellemeleri var. Bu engellemelerden kurtulmak istiyorlar. Örneğin, Kürtler de kurtulmak istiyorlar. Bunun sonucu olarak biraz ittihatçı kesilmek zorundadırlar. İşte Abdullah Cevdet, İshak Sukuti biraz da bu nedenle ittihatçılarla birlikte hareket ederler. Mesala hala bir Hikmet Çetin de Kürt olduğunu söyler, ama onun Kürtlüğü SHP-CHP içindedir. Ve devleti taşıyarak sözde kendisinin de Kürt olduğunu söyler. Aslında en tehlikeli bir ajanlık konumunu yaşıyor. O dönemde de buna benzer bir durum var.

Bunlar İttihat Terakki'ye girerek kendi Kürtlüklerini herhalde canlı yürüteceklerini sanırlar. İttihat Terakki aslında dolaylı bir Kürt milliyetçiliğini de temsil eder. İlk başlarda sadece bir Türk milliyetçisi örgüt değildir. En az Türk milliyetçiliği kadar biraz da Kürt milliyetçisi bir örgüttür. Başka şeyler de var: Araplar da aslında ilk milliyetçi kulüplerini İttihat Terakki içinde yetiştirirler. Hatta Ermeniler az çok etkilenirler. Gerçi Ermeniler milli olarak güçlüdür. Hınçak-Taşnak Partisi 1890'larda kurulur. Ama yine de ilgileri ve ittifakları var.

İttihat Terakki gerçeğinde karşımıza çıkan şudur: Kozmopolit bir yapısı bulunan ve Abdülhamit'in İslamcılığından sıkıntısı olan, ağırlıklı olarak mason localarının içinde yetişerek masonlaşanların etkilemesiyle geliştirilen burjuva bir örgütlenme. Ama herkesin amacı biraz değişik. Örneğin bir Arnavutlar, Arnavut milliyetçiliğini; Kürtler, Kürt milliyetçiliğini; Araplar, Arap milliyetçiliğini yapar ve geriye en şoven olmak durumunda kalan Osmanlı paşa milliyetçiliğidir. Bu şoven milliyetçiliği de Mustafa Kemal gibi, Enver Paşa gibi kişiler yapar.

Bu milliyetçiliği bu yönüyle, bu orijiniyle kavramakta büyük yarar vardır. Bilindiği gibi meşrutiyette de böyle olur. Nitekim I. Meşrutiyet de buna benzer bir yaklaşım içindedir. II. Meşrutiyet halkların eşitliği, kardeşliği, özgürlüğü adına yapılır. İlk aylar tamamen böyle geçer. Neredeyse bir devrim gerçekleşmiş gibi halkların eşitliğine önem verilir. Herkes kendi adına gazete çıkarır, parti kurar. Aslında başlangıçta bir devrimdir. Ama devlette en örgütlü olan, en hakim olan ve biraz da kendini artık Türk yapmak zorunda olan subaylar olduğu için, ağırlıkta kazanan taraf bunlar olur. Giderek Türk milliyetçiliği biçiminde bir akım gelişir. Buna, o Rusya'dan gelen Yusuf Akçura (ki ideologtur) gibi aydınları da eklersek, yine Kürt milliyetçiliğinin fazla gelişemeyeceğini gördüğünden bir Ziya Gökalp'in de müthiş bir Türk milliyetçisi kesilmesiyle birlikte ibre yavaş yavaş Türk miliyetçiliği lehine döner.

Özellikle meşrutiyetten sonra Hıristiyan halkların kopuş süreci tamamlanır. Geriye biraz Arap, biraz da Kürt kalır. Yine bu arada Ermeniler sertçe bastırılır. Almanların tavrı ilginçtir; daha çok kendilerine son derece bağlı, biraz da Yahudi karşıtı olan Türk eğilimini oluşturmak isterler. Böyle bir çelişkiye yol açarlar. Aslında biraz Abdülhamit'i tutarlar; yine onu biraz dengelemek için Enver Paşa'yı geliştirirler. İngilizler Mustafa Kemal'i biraz destekleyerek o taraftan bir kanat oluşturmak isterler. Böyle bir denge anlayışına başvurulur.

1. Dünya Savaşı'ndan sonra imparatorluk dağılır. Dağılmayla birlikte İttihat Terakki kadroları, aslında en güçlü kadroları ulusal kurtuluşu, Kuvayi Milliye denilen akımı geliştirirler. Mustafa Kemal ise gerçekten çok silik ve fazla göze batmaz, hatta Vahdettin'in gözünde en az tehlikeli olan bir paşa gibi gözükür. Yani Vahdettin, İttihat Terakki paşalarından çekindiğinden, onlara görev-yetki vermiyor, ama Mustafa Kemal gibi herhangi bir örgütü olmayan, herhangi bir çevresi (bir ahbap-çavuş çevresi olabilir) olmayan birisine, “gel paşa, sen git şu isyanları ez” diyor. Bu isyanlar aslında Anadolu halkının isyanlarıdır. Giderek bütün Anadolu'da dış işgale karşı isyan gelişiyor. “Git, hemen o isyanları kontrol altına al” der; ki, İngilizler bunu istiyor kendisinden o da Mustafa Kemal'den istiyor. Mustafa Kemal bu temelde harekete geçiyor. Kesinlikle milli kurtuluşu örgütlemek için Samsun'a çıkmıyor. Tam tersine isyanları bastırmak için çıkıyor. Tarih bu konuda gerçekten büyük bir yalancılık biçiminde bir söyleme sahip kılınmıştır.

Mustafa Kemal'in Samsun'a çıkışı öyle bir güneş gibi doğuş filan değil de, tam tersine halk isyanlarını bastırmak için bir Osmanlı paşası rolündeki bir çıkıştır. Fakat Mustafa Kemal'in gördüğü şudur: Bu isyanı artık kesmek ve sultanı kurtarmak mümkün değildir. Nitekim bu aynı denemeyi Kürdistan'da da yapar; 1917'de Silvan,

> “Türk milliyetçiliğinin kökeninde Selanik tüccarlarının, mason localarının payı çok büyüktür. Türk devleti yıkılmaya doğru giderken İsrail üst düzey yetkilileri ziyaret ediyorlar, Tansu Çiller'e Amerika'nın kapısını açıyorlar. Dikkat edelim; TC'nin öncü kadroları oluşurken, kurucuları masonlardır. Şimdi çöküşe doğru giderken de kurtarmak isteyen yine masonlardır. Çok ilginç bir gelişme.”

Diyarbakır'da. O zaman bir Kürt isyancılığına bile soyunur. Yani işte, “acaba Kürtler isyan edip de ben de baş olursam, bir paşadan bir kral olamaz mıyım?” hayalini bile yaşadığını tarih söyler. Kendisi için iktidar arıyor. Yani Araplar'da bulursa Arapların milli kahramanı, Kürtlerde bu imkanı bulursa Kürtlerin milli kahramanı olacak. Gerçekten de bunun fırsatını arıyor. Samsun'a çıktıktan sonra bunun pek mümkün olmadığını görüyor: Sultan İstanbul'dan çıkacak durumda değil, çöküş sürecindedir. İsyanlar taze bir güç, yine bolşevizm var; Yunan işgali batıda halkı epey rahatsız ediyor; doğuda Ermeni saldırıları var, bunlar rahatsız ediyor. İşte, bunlar sonucunda kendisine biçtiği rol şudur: “Anadolu halkı bir lider arıyor, bu lider ben olabilirim” diyor. Bunu aslında çıktıktan sonra düşünüyor.

“Mustafa Kemal Kürdistan'da 1917'de Silvan, Diyarbakır'da bir Kürt isyancılığına bile soyunur. İşte, 'acaba Kürtler isyan edip de ben de baş olursam, bir paşadan bir kral olamaz mıyım?' hayalini bile yaşadığını tarih söyler. Kendisi için iktidar arıyor. Yani Araplar'da bulursa Arapların milli kahramanı, Kürtlerde bu imkanı bulursa Kürtlerin milli kahramanı olacak.”

Daha önce İstanbul'dayken, Mustafa Kemal'in milli kurtuluşa ilişkin hiç bir düşüncesi yoktur. Türk tarihine göre,“biz cumhuriyet kuracağız” demiş işte. Zaten belge yoktur. Aslında bu kendi icatlarıdır. Samsun'a çıkmadan da, çıktıktan sonra da, özellikle son durumu görünceye kadar Anadolu halkının kurtuluşuna ilişkin tek bir sözcüğü, tek bir örgütlemesi, tek bir planı söz konusu değildir. Somut durum anlaşıldıktan sonra milli kurtuluşçu kesilir. Ardından öncelikle taktiklerle uğraşır. Tabii Kürtlere ihtiyacı var. Bunun için “Kürt-Türk dostluğu ve kardeşliği” der. İslamcılığa ihtiyacı olunca, İslamcı kesilir. Gider şeyhlerin elini öper; yine müftülere değer verir, eşrafa ilgi gösterir. Yani bilinen tüm taktik tutumları takınır. Özellikle de Bolşeviklerin desteğiyle Ruslarla da yakınlık kurar. Oradan da biraz güç alır. Bu ilişkiyi Batı'ya karşı kullanır. Batı'nın desteğini kazanmak için Boşevik tehlikesini kullanır.

Mustafa Kemal'in bildiğimiz o kurnazlığı mı diyelim, taktikçiliği mi diyelim, çok önemlidir ve öyle olmak zorundadır. Neden böyle taktikçi olmak zorundadır? Çünkü, bir paşa gücü var, bir eşraf var, bir Kürtler var, bir Bolşevikler var, bir Batı var, bir Yunanlılar var, bir iç isyanlar var, bir gericilik var. Mustafa Kemal bütün bunları dengelemek için bayağı taktik geliştirmek zorundadır. Bilindiği gibi bu taktikleri geliştire geliştire kendisini tek kişi, sultandan daha fazla etkilli kişi durumuna getirir. Ve bundan sonra da Türk milliyetçiliği adına kıyametler koparır.

Mustafa Kemal'in başlangıçta öyle bir Türk milliyetçisi olduğunu sanmıyoruz. Çünkü 1919'a kadar Türk milliyetçiliği adına 5 sayfalık bir değerlendirmesi yoktur. “Türkler şöyle bir ulustur; Türkler şöyle kurtarılmalıdır; Türk milleti şöyle yücedir” diye bir çalışması yok. Gerçekten 10 sayfalık bir değerlendirmesi yoktur. Aslında bunu bile düşünmez. Onun tek düşündüğü rütbesidir. Rütbesi Araplarda iş yapacaksa Arap paşası, Kürtlerde iş yapacaksa Kürt paşası, Türklerde iş yapacaksa bir Türk paşasıdır. Nitekim öyle de oluyor. Paşa geleneğinde bu durumu çok iyi görmek gerekir.

Bu dönemde çok şiddetli bir milliyetçiliğe ihtiyaç vardır. Neden? Belirttiğimiz bu olumsuzlukları aşmak için müthiş milliyetçi kesilmek zorunda. Şoven milliyetçiliğin kaynağı da bundan ileri geliyor. Sultana karşı müthiş Türk ulusçuluğuna sarılıyor. Çünkü sultanı ancak bu milliyetçilikle geriletebilir. Ve aslında “hakimiyet, kayıtsız şartsız milletindir” sözüyle sultanı hedefliyor. Dikkat edelim burada bir ulus kavramı, yani pazar etrafında, Türk dili ve kültürü etrafında bir ulus yoktur. Tam tersine sultandan duyduğu bir korku var. Egemenlik sultandadır. O da, “Hayır, egemenlik sultanda değil millette, Türk ulusunda olacaktır” diyor. Türk ulusundan bahsederken, aklına gelen nokta sultan tehlikesidir. Başka türlü Türkçülük Mustafa Kemal'in aklına gelmiyor.

“Bütün dünya, kaynağını şöyle tarihi olan (bunu 1930'larda düşünüyor), şöyle dili olan (o da güneş dil teorisidir) Türklerde bulmuştur” gibi çok saçma tezlere sarılır. Tabii daha önce bu da yoktu. Daha sonra kitapları okuyunca kafası karışır ve bu tip teorilere bel bağlar. Türk Tarih Kurumu 1930'larda kurulur. Türk Dil Kurumu da ondan sonra kurulur, daha önce yoktur. Önceleri bilinçsizdir, cahildir. Ayıp değildir cahil olmak ama gerçeği vurgulamak açısından bunları belirtmekte yarar vardır. Kendi paşalığı içindir, “hakimiyet, kayıtsız, şartsız milletindir” sloganı. Çünkü kendisi cumhurbaşkanı olmak istiyor. Aslında bir yerde Osmanlı sultanının yerine geçmek istiyor. Osmanlı sultanlığı için iktidar, aile mülkiyetinden ve Allah'tan geliyor. Bu da “sultanlık ne ailedendir, ne de Allah'tandır; milletindir, millet de Türktür” diyor. Bunu böyle sağlama aldıktan sonra ne kalır? “Türklere de bir cumhurbaşkanı, diktatör gerekir; o da benim” der. Ve böylece de Mustafa Kemal ile Türklük kavramı ortaya çıkar.

Bir de soyadını Atatürk yaparlar; yani Türklerin atası. Aslında Türklerin atası diye bir kavram da saçmadır. Binlerce Türk atası vardır. Ve 1923 öncesinde aslında böyle bir ata-mata yoktur. Nereden atası oluyor? Binlerce yıllık bir tarihte binlerce ata vardır. Ama ataların atası Atatürk işte! Yani adeta Osmanlı hanedanı gibi bir hanedan oluyor, Atatürk hanedanı. İşte Atatürk kültürü ardından onu böyle şahsi diktatörlüğe dönüştürüyor. Bunun için de zaten etrafını temizler. Sultan nasıl kardeşlerini boğarak veya 7 yaşındaki bebeği bile boğup tek kişi olarak kalıyor ve ondan sonra oğulları arasında yerine adaylar, şehzadeler hazırlıyorsa, benzer tarzı o da uyguluyor. Yani Mustafa Kemal de bu çok ilginç tarihi tecrübe temelinde etrafındaki bütün paşaları, bütün bürokratları temizleyerek kendi kişiliğini padişahlığa dönüştürerek kullanır. Ve Türk ulusçuluğu da böyle gelişir.

“Misak-ı Milli, Osmanlı orduları nerede kalmışlarsa 'orasıdır' demiş. Mondros Mütarekesi yapıldığı zaman askerler nerede kalmışsa orası Misak-ı milli olarak belirlenmiş. Yani bir milli gerçekliğe, bir pazar gerçekliğine dayanması söz konusu değildir. Gayrı milli, zora dayalı bir Misak-ı Milli'dir.”

Türk ulusçuluğu aslında Osmanlı hanedanlığını ve İslam halife kaynağını kurutmak için ortaya çıkarılır. Hiç şüphesiz buna masonik etkiyi de eklemek gerekiyor. Çünkü İslamın devletten dıştalanmasının bununla çok sıkı ilişkisi vardır. İşte Türk milliyetçiliğinin Mustafa Kemal'in deneyiminde kazandığı böyle bir anlam vardır. Birçok ulusta olduğu gibi, pazar etrafında Misak-ı Milli diye bir coğrafya da belirlenmeye çalışılır. Misak-ı Milli, Türk milliyetinin çerçevelendiği bir harita değildir. Ağırlıklı olarak içinde (başta Kürtler olmak üzere) başka halklar da vardır. Misak-ı Milli, milli bir çerçeve değil aslında, gayri milli bir çerçevedir; zorla oturtulmuş bir çerçevedir. Ve o daha sonraki büyük şovenizm de bu gayri milli çerçevenin doğal bir sonucudur. Aslında milliyetçilikten bir şey anlamadığını, böyle bir Misak-ı Milli'yi ilan etmekle de gösteriyor. Misak-ı Milli, Osmanlı orduları nerede kalmışlarsa “orasıdır” demiş. Mondros Mütarekesi yapıldığı zaman askerler nerede kalmışsa orası Misak-ı milli olarak belirlenmiş. Yani bir milli gerçekliğe, bir pazar gerçekliğine dayanması söz konusu değildir. Gayri milli bir Misak-ı Milli'dir; zora dayalı bir Misak-ı Milli'dir. Ve belirttiğimiz gibi böylece daha sonraki katliamların da çerçevesini oluşturur.

Dikkat edilirse Mustafa Kemal milliyetçiliğinde sağlam bir tarih bilinci yoktur. Ekonomi-pazar bilinci yok; kültür-dil bilinci yok; coğrafya bilinci yok. Bir paşalık var. Paşalığı, diktatörlüğe çevirmek istiyor. Onun için de sultanı, sultanın halifeliğini inkar edecek. Bunun yerine çok havadan bir Türk ulusu icat edecek ve yine çok havadan “hakimiyet, kayıtsız-şartsız milletindir” diyecek. Aslında, “hakimiyet kayıtsız-şartsız Mustafa Kemal'indir” denilmek isteniyor. Kayıtsız-şartsız olmak aslında demokrasiyi, hukuku inkar etmek demektir. Çünkü yaptığı kayıtsız-şartsız bir diktatörlüktür. Kişi diktatörlüğü ve o da Mustafa Kemal diktatörlüğü oluyor; anti-demokratik Türkiye Cumhuriyeti oluyor. Aslında cumhuriyet de değil; çünkü cumhuriyetin kelime anlamı halk idaresi demektir. Burada cumhuriyet tamamen bir kılıftır. Yani anti-cumhuriyetçi, anti-demokratik kayıtsız şartsız kişi diktatörlüğüne dayanan ve çok sahte bir Türk milliyetçiliği zırhına bürünen yeni bir Osmanlı padişahlığı gibi bir gelişmeyle karşı karşıyayız.

İşte Türk milliyetçiliğindeki bu çok üstten gelişme 1920'lerde böyle ortaya çıkmıştır. Daha önce Kürtler, aslında bu Kuvayi Milliye'de neredeyse eşit halk statüsündeydiler. Kuvayi Milliye veya Anadolu ihtilali iki halk adına yürütülüyordu. Tabii, Mustafa Kemal'in zihniyeti buna karşı olduğu için, bunun çok kötü bir biçimde Kürtlerin kullanılmasıyla sonuçlanacağı açıktır. Yine çok aşırı bir milliyetçiliğe yönelip, Kürt milliyetçiliğini tasfiye edeceği de açıktır. Nitekim Şeyh Sait isyanında bu fırsat ortaya çıkıyor. Mustafa Kemal isyanın geri-zayıf konumunu çok iyi kullanarak amansız yüklenirken, müthiş bir Türk milliyetçisi kesiliyor. Daha önce, “kesinlikle bu devlet ve bu meclis Türklerin, Kürtlerin ortak meclisidir, ortak devletidir” diyorlardı. Tabii şimdi de yöneticileri sıkıştığında bunu söylerler. Fakat en ufacık bir Kürtlük kelimesi bile ortaya çıktığında, acımasız katletmekten çekinmezler. Evet, böyle ilginç bir gelişme var.

Öte yandan Osmanlı'da çok güçlü olan Kürtlük, eriten hakim millet durumundadır. Hem kültür olarak, hem, coğrafya olarak. Kürdistan, Türk toprağından daha fazla Kürt toprağıdır. Kürt coğrafyası az-çok belirlenmiştir. Tarihi kökeni de çok uzun bir geçmişe dayanır. Türk eli böyle değildir. Yemen'den başlayıp Polonya'ya kadar gider. Ama Kürtler öyle değildir. Kürtlerin şekillenmesi belli bir coğrafya üstündedir. Ve burayı aşağı-yukarı M.Ö. 500 yıllarında tutar, günümüze kadar da gelir. Bu sürede çok az bir değişikliğe uğramıştır. Ama Türklerinki günümüzde de belli değildir. Hala “Bosna da Türktür” derler. Çin Seddine kadar gider dümdüz.

Türk egemenlerinde böyle gayri milli, gayri bilimsel bir şekilde sınırları esas alma söz konusudur. Aynı şekilde Türkmenler de bir halk olarak gelişirken, dağlara serpiştirilir, onlara göz açtırılmaz. Daha çok bir devlet biçiminde birleşen yeniçerilik vardır ve bu gayri millidir. Daha sonra İttihat-Terakki vardır, o da gayri millidir. Ama devlet çıkarları, bürokratik çıkarlar söz konusu olduğunda, müthiş milliyetçi kesilmeleri söz konusudur. Bu milliyetçilik, Türk adına olmuşsa, gayri Türk diye tabir edilen herkesi asar keser. Böyle milliyetçilikler aslında 20. yüzyılda birçok yerde var. Afrika'da da, Asya'da da var. Anadolu'da ise en gerici, en şoven bir biçimi gelişir.

Dolayısıyla tarih, bu yıllarda Kürtler açısından hızla başaşağı gitmeye başlar. Çünkü gelişen milliyetçilik çok faşisttir, çok tekelcidir, çok devletçidir, çok eli kanlıdır. Nitekim isyanları bahane edip bunu giderek aşırı bir biçimde yayar. Kürtlük tümüyle silinmeye; köy adları, dağ adları bile değiştirilerek tasfiye edilmeye çalışılır. Zaten 1970'lere doğru geldiğimizde Kürtlük adına bu TC sınırları dahilinde herhangi bir yer kalmamıştır. Yani o Moğol'un, Timur'un istilasından bin kat daha kasıp kavurmuş, harabeye çevirmiştir. Kürdistan gerçeğini ve onun tarihini de, coğrafyasını da, milli ve ekonomik her türlü gelişme imkanlarını da söndürmüştür. Çok zoraki bir asimilasyonla her şeye Türklük mühürü ile damga vurulmuştur. Her şeye zorla Türk dedirtilmiştir.

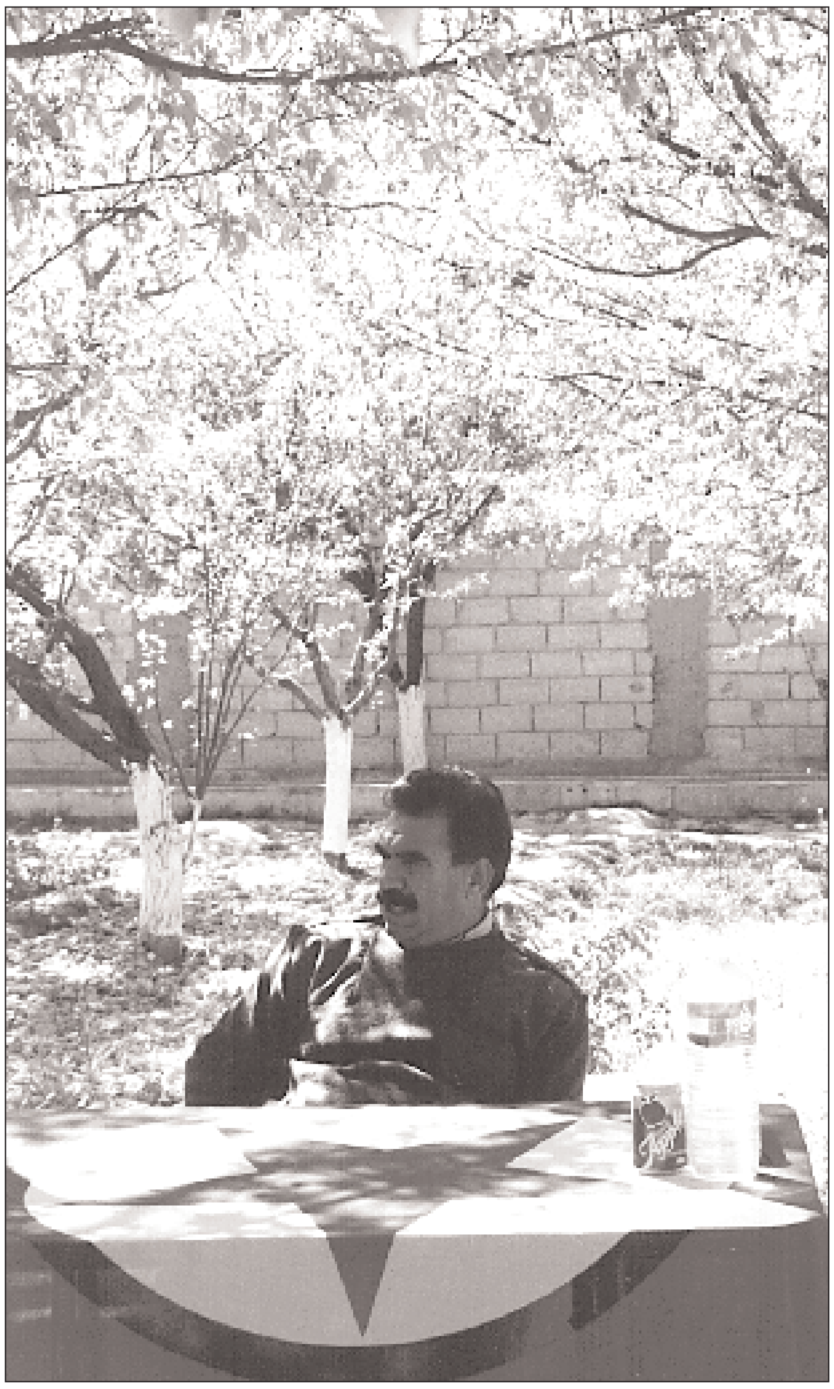

Evet, bu bir yerde, tarihin eşine ender rastladığı türden bir soykırımdır. Ermeni katledilmiştir, azınlıklar tamamen bastırılıp Türk sayılmıştır. Kürt de böyle çok ilginç bir biçimde bastırılıp Türk yapılmıştır. Böylece ülkesiyle-milletiyle bölünmez müthiş bir Türk milleti ortaya çıkarılmıştır.

Bu milliyetçilikten çıkarılacak önemli sonuçlar vardır. Geliştirilen bu milliyetçilik taşeron milliyetçilik veya başkalarının yaptırdığı bir milliyetçiliktir. Hem de çok tarihi bir çerçeve içinde ortaya çıkarılmıştır. Çok ilginç ve gerçekten kişilere hizmet etmek için uydurulmuş bir milliyetçiliktir, ulus için değil. Bunu ilk defa burada çok derli toplu açıklama ihtiyacını duyuyorum.

Türk milliyetçiliği, Türk halkına hizmet etmek için oluşturulmuş bir miliyetçilik değildir. Dağdaki Türkmene, yine ezilen işçi sınıfına, yoksul köylülüğe hizmet ettirilmek için ortaya çıkarılmış bir milliyetçilik değildir. Tam tersine Türk milliyetçiliği, Kaf-kasya'dan gelmiş birkaç tane asilzade, Balkanlar'dan sökülüp atılmış birkaç tane paşa, bey çocukları milliyetçiliğidir. Yine devletin yeniçeri devşirmesi temelinde yetişmiş bazı paşaları vardır. Onların paşalık çıkarı temelinde kurulmuş bir milliyetçilikle karşı kaşıyayız. Bu, aslında çok mutlu bir azınlık milliyetçiliği, çok gayri milli diyebileceğimiz bir milliyetçiliktir. Yani gerçekçi bir Türk milliyetçiliğiyle alakası yok. Belirtildiği gibi bu milliyetçiliği geliştirenlerin ne kadar Türk oldukları tartışmalıdır. Adamın Rus devrimiyle çelişkisi olmuş, gelmiş. Rus devrimiyle çelişkisi olanların hepsinin de azgın birer gerici olduğunu biliyoruz. Bunlar aynı zamanda Balkan halklarının isyanlarına karşı savaşmışlardır. Çoğu da yeniçeri devşirmesidir. Aslında öyle Türk de değil, bu paşaların çoğunun daha sonra Türkleşmiş olması söz konusudur. Türk değiller, ama bir ideolojiye ihtiyaçları var. Nedir bu ihtiyaç? Devletin dayanacağı öyle bir ideolojisi olsun ki, hepsinin çıkarlarını ifade edilebilsin. Belirttiğim gibi önce Selanik'e, daha sonra İstanbul'a doluşmuşlardır, devleti kurtarmak istiyorlar.

Dikkat edin çok önceleri Osmanlı ideolojisi diye bir ideoloji icat edildi. Türk demiyorum, Osmanlı. Şimdi Osmanlı ideolojisi olur mu? Olmaz. Çünkü Osmanlı bir ailenin adı. Aile ideolojisi olur mu? Ama, "Osmanlı şöyle yücedir, Bab-ı Ali şöyle yücedir" deyip ciltler dolusu kitap yazıldı. O da bir azınlık milliyetçiliğidir. Gayri milli, ama yine de bir kesim. Şovenizm diyelim, aşiret diyelim buna. Osmanlı aşireti, Osmanlı ailesi, Osmanlı hanedanı; ama bir sürü paşası, bir sürü bürokratı var. Sözümona ilmiye sınıfı, hukuk sınıfı ve şeriatçısı var. Hepsi birleşip Osmanlı ideolojisi oluşturmuşlardır. Ama bu tutmadı. Özellikle gelişen halk milliyetçilikleri, ulus milliyetçilikleri karşısında bu sefer Jön Türk kavramı ortaya çıkarıldı.

> "Bir Ziya Gökalp, bir Ahmet Cevdet, Kürtlüklerini başlangıçta çok iyi biliyorlar. Fakat devlet olayında birleştikleri için Kürtlüğe fazla dokunma gereğini duymuyorlar. Türk çıkarı, devlet çıkarı olduğunda; devlet de kişi çıkarına dönüştüğünde bunlar müthiş Türkçü kesilirler. "

Aynı devletin içinde gayri milli ne kadar Kürt varsa hepsi Türk olmuşlar.

Aslında en çok Türk çıkarı diyenin, çıkarının Türklükle de fazla alakası olmadığını vurgulamak gerekir. Türk çıkarı, Türk bütünlüğü diyenin de aslında bir parçalayıcı öğe olduğunu iyi anlamak gerekiyor.

Neden bu kadar vurgu yapıyor? Aslında, öyle olmadığı içindir. Sanırım bu kavramlar Türkiye'de yeni yeni tartışılmaya başlanacaktır. Mustafa Kemal'in Türklüğü, İttihat Terakki'nin Türklüğü çok iyi tartışılmalıdır. Bu değerlendirmeler geliştirildiğinde görülecektir ki, aslında Türk milliyetçiliği adı altında yutturulmaya çalışılan bir kozmopolitizmdir. Hakiki bir Türk milliyetçiliği söz konusu değildir. Türk halkının bu milliyetçilikte hiçbir çıkarı ve bağı yok. Bunlar devlet çıkarları kümesidir. İşlerine gelirse İslamcı, işlerine gelirse Hıristiyan, işlerine gelirse mason olurlar, yine işlerine gelirse aşılmış Nakşibendi tarikatından olurlar. Yeter ki çıkarlarına el versin. Yarın hepsinin Kürtçü olması da söz konusu olabilir. Çıkar neredeyse bunlar orada.

Dolayısıyla halk gerçeğiyle, tarih gerçeğiyle fazla bağlantıları yoktur. Bunlar aynı zamanda feodal bir kalıntıdır. Günümüzde bunlar, hep feodal kalıntıları koruduğu için emperyalizmle ilişkileri çok yoğun. İşte İstanbul dükkası; işte şu anda TC'nin temsilcilerinin emperyalizmin işbirlikçiliğine bu kadar daldıklarında geliştirdikleri milliyetçilik...

Bu sonuna kadar Anadolu halkının aleyhine olan bir milliyetçiliktir. Günümüzde kendi işçi sınıfını, kendi emekçilerini nasıl soyup soğana çevirdiğini görüyoruz. Dünyada hiçbir milliyetçilik, hiçbir ulusal birlik-bütünlük akımı, kendi halkına bu kadar soygunu, talanı dayatmamış; bu kadar emperyalizmle birleşip yüklenmemiştir. Ama Türkiye'de Türk halkı adına, Türk ulusçuluğu adına ateş kesilerek bunu sağlayabiliyor.

Görülüyor ki, Türkiye'de ulusçuluk, resmi ulusçuluk, Atatürkçülük; aslında kavram kargaşasına ve korkunç bir şovenist histeriye kapılarak gerçeklerin anlaşılmaz kılınmasında çok tehlikeli bir işlev görmüştür. Geçerken belirteyim ki, değerli dostumuz sayın Beşikçi Hoca'nın da biraz açığa çıkarmak istediği, Türkiye'deki milliyetçiliğin bu yanıdır. Epey değerlendirme geliştiriyor; hala da bütün yönleriyle ortaya çıkarmış değildir. Yine Türk gerçekliğini ortaya çıkarma konusunda bazı değerli çabalar vardır. Tabii henüz yeterli değil, çünkü gerçeğin ancak çok sınırlı kısımları açığa kavuşturulmuştur. Tarihçilerin, sosyologların, hatta toplum bilimiyle ilgili ne kadar bilim dalı varsa hepsinin elbirliğiyle uğraşıp ancak aydınlığa kavuşturacakları bir büyük tarih bozulmasıyla, halklar gerçeğinin bozulmasıyla karşı karşıyayız. Ben de burada dilimin döndüğü kadar, kendi tecrübeme dayanarak biraz açıklık getirmeye çalışıyorum; biraz devrimin diliyle bunu belirtmeye çalışıyorum.

Tabii Türk egemenlerinin karakterini şekillendiren koşullar ve zeminler vardır.

Hiç şüphesiz kalıcı bir köleci uygarlık, yine kalıcı feodal bir krallık olarak yaşamamaları bu talancı, işgalci, gaspçı olma niteliklerine zemin sunmuştur. Eğer çok köklü bir uygarlığın sahibi olsalardı, herhalde böyle talancı boylar halinde günümüze kadar kasıp kavurmazlardı. Bunun köklü bir uygarlığa sahip olmamakla bağlantısı vardır.

Ama Kürtler, Kürdistan Mezopotamya'da yer aldığı için, namlı ve çok güçlü bir uygarlık oluştuğu için, yine emeğe, toprağa, doğaya çok iyi bağlandığı için, üretim araçlarına çok iyi bağlandığı için talan etme gereğini duymazlar. Emeği derinleştirme, emekle yaşama gereğini duyarlar. Yerleşik halkların, uygar halkların da böyle bir kimliği vardır. Bu çerçevede de, Kürtlerin daha uygar oldukları, en azından 19. yüzyılın sonlarına kadar Türk boylarına göre daha ileri bir düzeyde oldukları söylenebilir. Kapitalizmin biraz Anadolu'da geliştirilmesiyle birlikte Türkler bu talancılık yerine, emek sömürücülüğüne başladılar. Aslında dünya çapında 19. yüzyıla geldiğimizde, gasp ve talanın sınırı daralmıştı. Gasp edilecek, talan edilecek hiçbir dünya parçası kalmamıştı.

En son talanı hala Kürdistan'da yürütüyorlar. Onun da imkanları elinden alınmıştır. Geriye ne kaldı? Emek sömürücülüğü. Bunu da, Anadolu emekçilerini, Anadolu Türk halkını dünyanın dört bir tarafına savurarak, böylece değişik bir talanı hayata geçirerek gerçekleştiriyorlar. Yani bu emek sahiplerinin dünyanın dört bir yanına savrulmasını da talan ideolojisiyle bağlantılı olarak düşünmek gerekir. Eskiden halklar talan edilirdi. Şimdi Anadolu halkı savrularak talan ediliyor. Son zamanlarda da gördüğümüz gibi, dünyanın hiçbir yerinde cesaret edilemeyecek zamlarla Türk halkı talan ediliyor. Hiç şüphesiz bunun barbarlık geleneğiyle ilişkisi vardır. Hep böyle işte vur, kır, talan et ve yaşa! Bunun böyle bir egemen sınıf ideolojisiyle de ilişkisi vardır. Türk halkı üzerinde bunun nasıl sürdürüldüğünü çok iyi biliyoruz. Bu talancılık, Anadolu halkı, Türkmen halkı üzerinde yüzyıllarca sürdürülmüştür. Şimdi de Anadolu işçisi, köylüsü üzerinde bu talan sürdürülmektedir. Bağlantısı çok kesindir.

Türk egemenliği, vahşi talanı Kürdistan'da hala sürdürüyor. Ama bunun da büyük bir mücadeleyle önlenmeye çalışıldığını ve PKK direnişçiliğinin bu talancılığın son ülkesini elinden almaya çalıştığı da göz önüne getirildiğinde, herhalde Türk olayında artık barbarlık dönemi bir daha dirilmemecesine tarihin derinliklerine gömülecektir. En son bir barbar gelenek olarak tarihin çöp sepetine atılacaktır.

Bu milliyetçilik olayında başka bazı kişiliklerin gerçeğini de ortaya koymak gerekir. Bir Ziya Gökalp, bir Ahmet Cevdet, Kürtlüklerini başlangıçta çok iyi biliyorlar. Fakat devlet olayında birleştikleri için Kürtlüğe fazla dokunma gereğini duymuyorlar. Türk çıkarı, devlet çıkarı olduğunda; devlet de kişi çıkarına dönüştüğünde bunlar müthiş Türkçü kesilirler. Ziya Gökalp, büyük bir Türk ideologu haline gelir. Yani biz buna Kürt milliyetçilerinin prototipi diyebiliriz. Onların yaşadığına benzer bir konumu solculukta da görmek gerekiyor.

Geçerken şunu belirtelim; Türk solcuları da aslında kemalist zihniyetten ayrı bir solculuk değildir. Mustafa Suphi, biraz da Mustafa Kemal'in biraz daha Bolşevizm yanlısı veya onun içinde yetişmiş tipidir. Aynı tarih anlayışı, aynı milliyetçilik anlayışı söz konusudur. Nitekim bu körlük, onu imhaya götürmüştür. Saftır, dürüsttür, saygı duyuyoruz; ama temel tarih ilkesi, temel milliyetçilik anlayışı Mutafa Kemal'inkinden farklı olmadığı için kör olmuştur. Ve sonuçta Mustafa Kemal tarafından imhaya uğratılmıştır.

> "Mustafa Kemal milliyetçiliğinde sağlam bir tarih bilinci yoktur. Ekonomi-pazar bilinci yok; kültür-dil bilinci yok; coğrafya bilinci yok. Bir paşalık var. Paşalığı, diktatörlüğe çevirmek istiyor."

Şimdi Mustafa Suphiler gibi komünizmin, Anadolu komünizminin kurucusu olduğunu iddia eden birisinin konumu böyleyken, Kürt solcusunun durumu nasıl olacak? Yürekler acısı olacaktır. Nitekim Kürt solcusunun Mustafa Suphi kadar bile herhangi bir etkinliği söz konusu değildir. O günden bugüne dek gerek Kürt milliyetçiliğinde, gerekse Kürt solculuğunda müthiş bir kemalizmin silik kopyaları olma durumu söz konusudur.

Şimdi burada Kürt isyancılarının durumuna birkaç cümleyle açıklık getirmek yararlı olabilir. Başta Şeyh Sait önderliği olmak üzere, bunlar gerçekten de Osmanlı kültürüyle biraz büyütülmüşler, fakat Kürtlükle de ilişkileri çok güçlü. Ekonomik olarak, kültür olarak ilişkileri çok güçlü.

Mustafa Kemal, Osmanlı açığında bunların çıkarına bir darbe vuruyor. Ve en önemlisi de Kürdistan'ı yeni baştan istila-işgal ettiğinde bunların çıkarlarına (aynı zamanda onların millilikleri de söz konusu), bunların o milli çıkarlarına da darbe vuruyor. Pazar çıkarları var. Şeyh Sait, önemli bir tüccar ailesidir. Ama Kürt halkıyla da bağını koparmamış birisidir. Bu çıkara darbe indiriliyor. Buna bir tepki vardır. Bu tepki şüphesiz dini renge bürünecektir, ama aslında millidir. Başka bir biçimde de olması söz konusu olmaz. Tabii, Türk milliyetçiliğinin çok müthiş bir şovenist tarzda yeniden örgütlenmesi, hem de devlet çerçevesinde söz konusu olduğuna göre müthiş ezecektir. Yine bu milliyetçiliğin dış politikası, iç politikası çok yoğun. Şeyh Sait henüz Osmanlının da ne durumda olduğunu bilmiyor. Dolayısıyla çok zayıf, rahatlıkla ezilebilecek bir sosyal temelde hareket ediyor. Hazırlıksız ve örgütsüzdür. Nitekim çok vahşi bir biçimde bastırılıyor. Zaten bu isyan bir nevi provoke edilmiş, erkenden patlatılmıştır.

Ardından ne kadar Kürt varsa, (ta İstanbul'daki Seyit Abdulkadir'i getirir) idam ettirir. Cibranlı Halit Bey idam ettirir; Kürt milletvekilleri olarak bunları idam ettirir. Kısacası bu isyanı bahane ederek Kürtlük adına ne kadar değer varsa hepsini tasfiye eder. Geriye kalanlar da tamemen işbirlikçidir. Hatta kendilerine bu işbirlikçilik temelinde hizmet edenleri de çok kirli kişiler oldukları için öldürür. "Ulusuna bu kadar hiyanet edenlerin bana da yararı olmaz" der ve onları da yerle bir eder. Böyle ilginç bir baskı türünü geliştirir. Sonuncusu ne ola-

Devamı 27. sayfada

Seni ve sizleri yüreğimize gömdük

Adı, soyadı: **Erdal GEDİK**
Kod adı: **Cihat**
Doğum yeri ve tarihi: **Bingöl, 1962**
Mücadeleye katılış tarihi: **1977**
Şahadet tarihi ve yeri: 1 **Aralık 1994, Dersim-Kutuderesi**

Partimiz PKK önderliğinde verilen ulusal kurtuluş savaşında, ilk günden bugüne değin çok değerli önder kadro, komutan ve savaşçılar şehit düştü. Bu savaşımız, amaç ve hedefine ulaşana kadar daha birçok değerli militan, komutan ve savaşçıyı şehit vereceğimizi biliyoruz. Kürdistan devrimini göz önüne getirdiğimizde partimizin "her aile bir evladını devrime vermelidir" belirlemesi, bugün daha da gün yüzüne çıkmış durumdadır. Evet, acıdır ama Kürdistan devrimi bunun böyle olmasını zorunlu kılmaktadır. Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi, bugün içte ve dışta milyonları kucaklamışsa, tüm dünyanın dikkatlerini kendi üzerine çekmişse, PKK militanlarının kahramanca canlarını feda etmelerinin bundaki rolü belirleyicidir. Her dünya devriminde olduğu gibi bizde de devrim; can, kan, zorluk, fedakarlık ve dökülen gözyaşları üzerinde yükselip sonuçlanacaktır. Evet, biz de bu şerefli, namuslu ve onurlu yaşama kavuşmak için bu kavgada her şeyimizi feda etmeye çoktan hazırlanmışız. Ve Kürdistan halkını, bu kölelik ve esaretten mutlaka kurtaracağız.

İçinde bulunduğumuz dönem Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından zafere gebe birçok gelişmenin yaşandığı bir dönemdir. Şüphesiz bu gelişmelerde şehitlerimizin payı birincil derecededir. Çünkü onlar, en yüce varlıklarını, yani yaşamlarını feda ederek uğruna savaştığımız değerleri daha da yüceltmişlerdir. Bunun için yaşanan her şahadet olayının önemini kavramak ve bilince çıkarmak gerekir. Her şahadet bağrında yeni bir tecrübeyi barındırır. Özgürlük ve bağımsızlık Kürdistan için yaşama bir katkıdır. Her şahadet belleğimize kazılır, yüreğimize gömülür. Her şahadet gönlümüzde halkı ayağa kaldıran birer komut niteliğindedir. Yine içinde bulunduğumuz savaş ve zafer döneminin en temel sorunu devrimci intikam görevlerinin gerçekleştirilmesidir.

PKK'nin direnişçi militan ruhu, halkımıza mal olmuştur. Halkımız bugün ölümüne ayağa kalkıp, kendi kaderini partimiz önderliğinde çözüme kavuşturma isteğindedir. Bunun sağlayıcısı ve teminatı, PKK önderlik gerçeği ve şehitlerimizin temsil ettiği gerçekliktir. PKK'de yaşanan her şahadet olayı, aynı zamanda PKK önderliğinin can ve kan pahasına savunulduğunu, onun doğru temsilinin yapıldığını göstermektedir. Her şehidimizin halkımıza ve insanlığa verdiği mesaj budur. Bunun son bir örneği de **Cihat** hevalin görkemli direnişi ve şahadetidir.

Önderliğe ve çizgiye bağlılıkta ikirciksizliğin, ülke ve savaşa ölümüne bağlanmanın, yiğitliğin ve direnişçiliğin, savaşkan bir kişiliğin tüm güzelliklerinin temsilini bulduğu bir kişilik olan komutan Cihat heval, 1962 yılında Bingöl iline bağlı Parxangok köyünde dünyaya gelir. Kendisi Elazığ ili Karakoçan ilçesi İsabey köyündendir. Babasının ilkokul öğretmeni olmasından dolayı değişik yerleşim alanlarında bulunur. İlk öğrenimini kendi köyüne yakın bir ilkokulda ve Karakoçan'da, orta ve lise öğrenimini ise Bingöl'de tamamlar. Cihat heval lise öğrenimine devam ettiği dönemlerde mücadele ile tanışır ve ilişkiye geçer.

Hareketimizin Bingöl'de yeni yeni gelişmeye başladığı, 1976-1977'li yıllarda yurtsever olan ailesine partimizin birçok önder kadrosu ve militanının sürekli gidip gelmesi, arkadaşların anlatımları, yaklaşımları ve davranışları Cihat hevalin, partiye ilgi duymasını ve mücadeleyi benimsemesini sağlar. Mücadeleyle tanıştıktan kısa bir süre sonra **Hüseyin DURMUŞ** yoldaşla birlikte lisede öğrenci gençliğin örgütlendirilmesi faaliyetlerinde yer alır. Öğrenmeye olan ilgisi, dürüstlüğü, girişkenliği, açık sözlülüğü ve gözüpekliği arkadaşların dikkatini çeker. Evlerine zaman zaman uğrayan **M. Hayri DURMUŞ** yoldaş, Cihat hevalin gelişim çabalarına bizzat tanık olur. Arkadaşlara Cihat hevalle yakından ilgilenilmesi talimatını verir. **M. Hayri DURMUŞ** yoldaşın Cihat heval için dile getirdiği, **"Erdal arkadaş bu çabalarını sürekleştirir ve örgütlü kılarsa ileride güçlü bir militan olabilir"** diyordu. Hayri yoldaşın kişilere ilişkin sezgilerinin ne denli isabetli olduğu birçok yoldaşın pratiğinde ispatlandığı gibi, Cihat heval örneğinde de yıllar sonra, bir kez daha ispatlanmıştır.

1980 yılına kadar Bingöl'de faaliyet yürüten Cihat heval yılın ortalarından itibaren Karakoçan'da bulunduğu alanda faaliyetlerini sürdürür. Bu dönemde, **Delil DOĞAN** yoldaşın komutasında bir grup arkadaşın alanda gerillanın örgütlendirilmesi faaliyeti başlatılmıştır. Kendisi de gerillada yer alma talebini iletir. Ancak deşifre olmaması ve aranır durumunun bulunmamasından dolayı, gerilla gruplarıyla kitleler arasında bağların sağlanması, lojistik-istihbarat ve irtibatın yürütülmesi temelinde, yarı-legal çalışmalarda görevlendirilir.

1980'li yılların başlarında parti, kitlelere cevap verebilecek bir örgütlenmeye ulaşabilmek, yeni sürece daha güçlü bir yapı ile girebilmek amacıyla güçlerini ülke dışına taşırır. 12 Eylül askeri-faşist darbesinin yapıldığı süreçte parti ile irtibatı sık sık kesilen yoldaşlar, yoğun bir direnişi geliştirme durumunda kalırlar. Koşullar alabildiğine zordur. Dağ ve gerilla yaşamına, çalışma ve mücadele tarzına yabancı olan birçok arkadaş kendilerini koruyarak savaşı geliştirmenin çabasına girerler. Bu yönde önemli karar ve uygulamalara ulaşmaya çalışırlar. Alanda bu çalışmalar, **Delil DOĞAN**, **Mehmet GÜLER** ile hala zindanlarda olan birçok yoldaş ve bu arada Cihat heval de çalışmalarını, kendisine verilen görev çerçevesinde yürütür. Düşmanın yoğun saldırıları, tecrübesizlik, yaşanan şahadetler, tutuklanmalar, alanda kalan arkadaşlara önemli görevler yüklüyordu. Zorlu ve çetin bir dönemin başladığı bu yıllar, mücadeleye katılanların kişiliklerinin de sınandığı, güçlü ve zayıf olanın, kararlı ve kararsız olanın militan kişilik ile küçük-burjuva kişiliğin halk ve devrim karşısındaki tutumlarının birçok yönüyle kendini açığa çıkardığı yıllardır. Bu süreç, kişilikler açısından bir mihenk taşı gibidir.

Cihat heval, bu zorlu ve çetin süreçte hiçbir zaman ikircikliği yaşamaz. O inançları doğrultusunda amaçlarını gerçekleştirir, kendini kararlaştırmış bir kişiliğin pratiğini sergileyerek korkakların, ikircikli olanların, davayı bırakıp kaçanların karşısına dikilir. Bu tavır ve tutumu ile kitlelerin partiye olan inanç ve güvenini daha da pekiştirir. Genç olmasına karşın, partinin olgunlaştırdığı sadece gençlik içerisinde değil, kitle faaliyetlerinde de halk adamıdır. Çevresinde sevilen ve saygın kişilik özellikleriyle halkın mücadeleye desteğini sağlar. Alandaki grupların barınması, sığınakların hazırlanması, ihtiyaçlarının giderilmesi, irtibatın sağlanması faaliyetlerini yürütür. 1981 Haziran'ında bu faaliyetler içerisindeyken yakalanıp çözülen birisinin itirafları üzerine düşman tarafından yakalanır. Cihat heval, ağır işkencelere rağmen, düşmana en ufak bir bilgi vermez. Günlerce devam eden işkenceli sorgulamalardan sonra, üzerine verilen ifadeler sonucu düşman tarafından tutuklanır. Elazığ Sıkıyönetim Askeri Cezaevi'nde 30 ayı aşkın bir süre tutuklu kalır. Zindan kendisi için yeni bir mücadele alanıdır. Bu mevzide de Cihat heval, düşmanın tüm saldırı politikalarına karşı yoldaşlarıyla birlikte direniş bayrağını yükselterek mücadelesini sürdürür. Cesareti, fedakarlığı, örgütçü özelliği arkadaşlarına güven verir. Haber alma ve iletişim imkanlarının bulunmadığı, her türlü yayının yasaklandığı, tecritlerin uygulandığı, işkencenin günlük yaşamın bir parçası haline getirildiği, ağır cezalarla insanların umutsuzluğa itilip teslim alınmaya çalışıldığı bu süreçte Cihat heval, örgütlü davranışı esas alarak iradesini daha da yetkinleştirip düşmana duyduğu kinini büyüterek cevap verir. Dışarıda olduğu gibi, içeride de moralli ve sürekli coşkulu bir yapıya sahiptir. O sorunlarını gündemleştiren biri değil, mevcut sorunlara çözüm gücü olmayı esas alan bir arkadaştır. Pratiği sürekli irdeleyip sonuçlar çıkarmaya çalışır. Birikimini kendisine saklamaz, mutlaka yoldaşlarına aktarır, yoldaşlarının deneyim ve tecrübelerinden de kendisini yararlandırmaya çalışan bir yaklaşımın sahibidir.

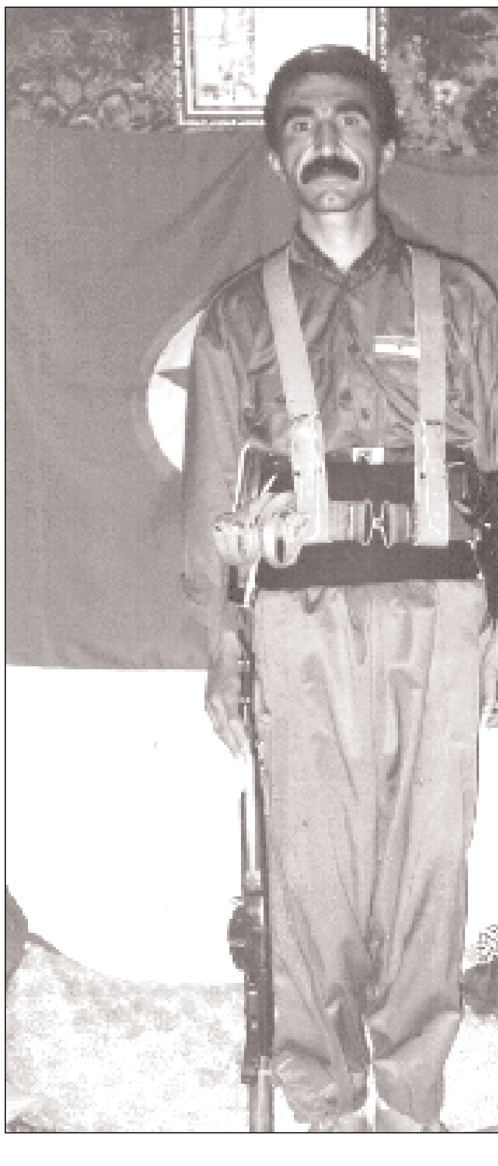

Düşman, tüm çabalarına rağmen, kendisini içeride daha fazla tutabilecek gerekçeler bulamadığı için 1983 yılının Aralık ayında tahliye olur. Yüreğinde ve beyninde devrimci intikam duygularının kabarıp coştuğu Cihat heval, sohbetlerinde arkadaşlarına mücadelenin bu zorlu süreçlerinde güçlü kişiliklere gereksinimin bulunduğunu, halkın partiye olan inancını devam ettirmede partimizin mutlaka güçlü bir eylemlilikle düşmanı cevaplayacağını belirterek, mücadeleye olan inanç ve güvenini dile getiriyordu. Cezaevinden çıkar çıkmaz ilişki kurma yollarını arar. Çok sınırlı da olsa alanda faaliyet yürüten arkadaşlarla ilişki sağlayıp, bir grup yoldaşıyla birlikte önderlik sahasına gider. Bir süre sonra ülke pratiğine yönelir. Deşifre durumu olmadığından legal çalışmalardadır. Fakat faaliyetlerini illegal yürütür. Birlikte faaliyet yürüttüğü birinin 1985 kışında yakalanıp itirafçılaşması sonucu, kırsala çekilerek askeri faaliyetlerdeki yerini alır.

15 Ağustos Atılımı'yla yeniden uyanış ve dirilişi yaşayan halkımız açısından bu yeni süreç olağanüstü bir dönemi ifade eder. Olağanüstü dönemler, olağanüstü kişilikler gerektirir. Böyle dönemlerde sıradan, basit yaklaşımlar ve kişilikler gelişmelerin altında ezilip kalırlar. Ama döneme güçlü yaklaşanlar, tüm güçlerini, yaratıcılıklarını konuşturanlar en büyük kahramanlığa, yüceliğe ulaşarak olağanüstü dönemlerin olağanüstü kişilikleri, önderleri olmasını da bilirler. Kürdistan halkı gibi oldukça düşürülmüş bir toplumda böyle bir konuma ulaşmak, çok büyük bir çaba, güç ve kararlılık gerektirir. İşte Cihat heval, zorlu dönemlerde büyük devrimci olmayı başarabilen, her geçen gün daha da güçlenerek çelikleşen, partimizin yarattığı yeni insan tipinin bir örneğiydi.

Bu zorlu süreçte, kendini bütünüyle görevlerine verir. Bu konuda tüm yeteneklerini ve gücünü halkın hizmetine sunma, bunu sonuna kadar kullanma noktasında adeta kendi kendisiyle bir yarış içerisindedir. Zorlukların aşılmasında, ulusal kurtuluşçu düşüncelerin kitlelere taşırılmasında ve örgütlendirilmesinde gerekli olan güç, bilinç, cesaret ve kararlılığı kişiliğinde somutlaştırarak, aynı zamanda eşsiz bir fedakarlık örneğini sergiledi.

Cihat heval, yüreğinde halka karşı derin bir sevgi ve saygı taşıyordu. Düşmanın pasifikasyon ve kaba şiddetiyle yıldırılmak istenen kitleler bu dönemlerde kapılarını devrimcilere açmaktan çekinir, hatta fırsatını bulan bazıları devrimcileri yakalayıp sömürgecilere teslim etme tutumlarına da girerlerdi. Kar-kış, çamur, halk için fazla önemli değildir. Saatlerce süren ikna çabalarına rağmen bazen sonuç alınmaz, tekrar dağlara çekilir. Kış ortasında soğukta, aç kalınarak faaliyetler sürdürülür. Cihat yoldaş bir gün olsun yakınmaz, şikayetçi olmaz. Halka güven vermenin zorluklarını bilir. O süreçte sağladığı ilişkiler sonraki dönemlerde devrimin en sağlam ilişkileri olur. Zorlukları yenmede güçlü bir irade sahibidir. En zor koşullarda bile moralini bozmaz, çalışma arkadaşlarına moral verir. Sorunlar karşısında çözüm gücü olmaya çalışır. Yoldaşlarına karşı son derece saygılıdır ve sonsuz bir sevgiyle bağlıdır. İlişkilerinde ilkeli ve seviyelidir. Davranışlarını ayarlar, yoldaşlarına değer verir. Hesapçı yaklaşımlardan nefret eder. Kararsız ikircikli olanlardan, kariyer peşinde koşanlardan hoşlanmaz. Parti ahlakını bozanlara karşı nefret duyar ve düzeltme savaşımını verir. Parti emeğine ve yaratılan değerlere bağlı yapısıyla gelişen ve partiye doğru yaklaşan arkadaşlara da bütün gücüyle yardımcı olmaya çalışan örnek bir asker, güçlü ve yiğit bir komutandır. Disipline önem veren, laçkalığı sevmeyen, duruşuyla, hitap tarzıyla, emir-komutasıyla askeri bir kişiliktir. Mücadele pratiğinde savaşı savaşarak öğrenip, adım adım yükselerek, ülkemizin değişik alanlarında çeşitli düzeylerde sorumluluklar üstlenerek faaliyetlerini yürütür.

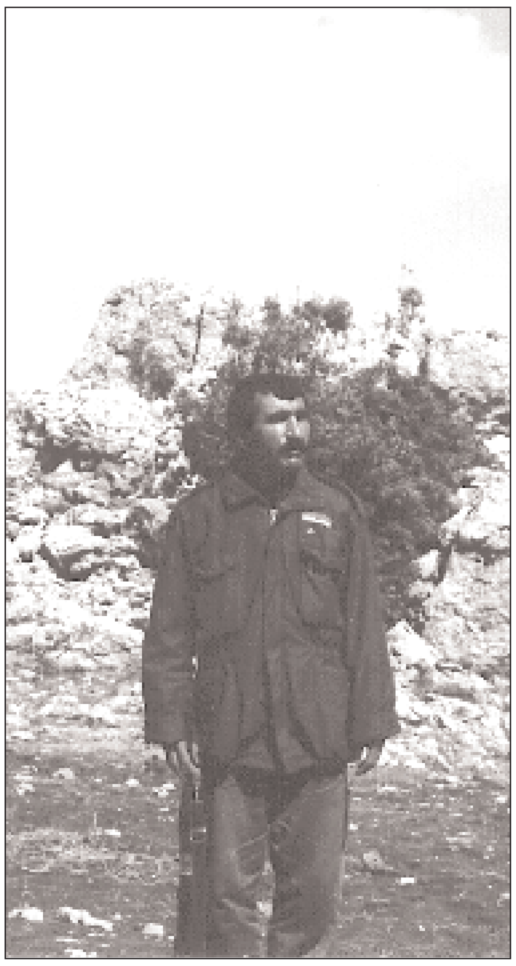

Cihat heval, parti ahlakının yetkin bir uygulayıcısı ve temsilcisidir. Kendisi üzerinde kurulan tüm hesap ve entrikaları boşa çıkardığı gibi, düşmanın bilinçli olarak geliştirdiği ve saflara sızdırmaya çalıştığı uzantılarına karşı da amansız bir savaş yürütür. Uzun süre bulunduğu Dersim Eyaleti'nde bu yönlü düşman faaliyetlerine ve iç tasfiyeciliğe karşı yıllarca direnmiştir. 1991'in Eylül ayında Parti Genel Başkanı'nın talimatı üzerine bir grup arkadaşla birlikte tekrar önderlik sahasına gider. Cihat heval, Dersim pratiğinin tüm yönlerini önderliğin değerlendirmeleri ışığında görür. Özeleştiri geliştirerek kendisini yenileyip güçlendirir. Parti Genel Başkanı'nın bizzat yakın ilgi ve desteğini alarak yoldaşlarının çabası ile kendisini güçlendirir. Bir süre kamp yönetimi ve Güney faaliyetlerinde bulunur, ardından tekrardan ülke pratiğine yönelir.

Cihat heval, daha küçük yaşlardayken geçirdiği bir hastalıktan dolayı, sonraki yıllarda ve zindan koşullarında astım hastalığına yakalanır. Atlatsa da kendisini bir hayli zorlar. Bu durumu bilen Parti Genel Başkanı, **“Cihat heval, seni göndermeyelim, Avrupa'ya git, orada faaliyet yürüt”** tarzındaki önerisine **“Başkanım, ben ülke pratiğine gitmek istiyorum”** diyerek bir kez daha ülke ve devrime olan bağlılığını dile getirir. Ülkeye yöneldiğinde 4. Kongre sonrası görev ve sorumlulukları daha da artmıştır.

Bu bilinç ve sorumluluk anlayışıyla tekrardan pratiğe yönelir. Bir süre Amed Eyaleti'nde kalır. Daha sonra Dersim Eyaleti'ne geçer. Dersim Eyalet yönetiminde yer alır. Dersim Eyaleti'nde birçok eyleme damgasını vurur. Dersim' in kurtarılmasında önemli adımlar atarak savaş cephemizde ölümsüz yerini almasını bilmiştir. Bu kahramanca eylemleriyle düşmana korku salmıştır. Komutasındaki savaşçılara engin tecrübelerini ve yüksek yardımlarını hiç esirgemeyen, savaşçılarla, halkla bütünleşmeyi bilen Cihat komutan, PKK'nin uzun yıllar süren savaşımı sonucunda komuta özelliklerini şahsında yaşatmaya çalışan güçlü komutanlarımızdan biri olmuştur. Dış düşmana karşı amansız bir savaşım yürüten Cihat heval, iç düşmana karşı da aynı çabanın sahibidir. Sağ ve tasfiyeci anlayışlara karşı direnir.

En son **Zeynel (Celal BARAK)** hevalin şahadeti sonrasında Dersim Eyalet sekreterliği görevini üstlenir. Dersim halkı Cihat hevali yakından tanır, onu bağrına basar. Dersim insanlarının çığlıkları, Seyit Rızaların, Ali Şerlerin özlemleri, Nuri Dersimi'nin çağrısı ve vasiyeti, Cihat hevalin yüreğinde ve beyninde partimizin intikam duygularına dönüşür ve sömürgeciliğe karşı sürekli tazeliğini korur. Nuri Dersimi'nin **“İntikam”** şiirini çok severdi ve her defasında **“partimiz bu intikam çağrısına bir cevaptır”** derdi.

Cihat hevalle uzun bir beraberliğimiz ve mücadeleyle tanıştıktan sonra da kavga birlikteliğimiz oldu. 1981'de tutuklandığında ben dışarıdaydım. Sonradan ben de tutuklandım. Zindanda birlikte kaldık. En son konuşmamız, tahliye oluşundan sonra Ocak 1984 yılında ziyaretime gelişinde oldu. Kendisiyle bir daha görüşme imkanım olmadı. Fakat zaman zaman haberlerini ve yoldaşça selamlarını aldım. Birlikte geçen günlerimizde acı-tatlı birçok anımız oldu. Birlikte sevindik, birlikte üzüldük. Savaş ve mücadele ortamında acı, üzüntü, sevinç ve coşku bir arada yaşanır. Bazen insan sevinçli bir haberle coşar, bezen de beklediği, duymak istemediği bir haberi duyar üzülür. Savaşta şahadetler doğal bir olaydır. Şehit verilmeden savaş yürütülemez. Fakat beklenmeyen kayıpların gündeme gelmesi de bir o kadar etkileyici oluyor. Hele bir de yıllarca yaşam ve mücadele pratiğinde birlikte kaldığın, birçok özelliğine tanık olduğun birisi ise etkilenme olayı da bir o kadar artar.

Cihat hevalin şahadet haberini duyduğumda önce inanamadım, inanmak istemedim. Daha önceden de benzer haberler duymuş, sonradan doğru olmadığını öğrenmiştim. Ama bu kez doğruydu. 16 yıllık bir mücadele deneyimi, 10 yılı aşkın savaş pratiği ve en çetin koşullarda savaş ve ateş çemberi içine girip çıkan, tek bir yara almayan Cihat heval, sonunda beklenmeyen bir anda şehit düşmüştü. Kişilik özelliklerini, güçlü meziyetlerini ve savaş pratiğini anlatmaya gücümün yetmeyeceğini biliyorum. Yıllarca fedakarlığın, cesaretin, direnişin, alçakgönüllülüğün ve emeğin bileşkesi olan Cihat heval, halk tarihimizde sömürgeciliğe karşı en son isyanın yaşandığı Dersim'de partimizin önderliğinde dirilişin gerçekleştirildiği, kurtuluşa adım adım gidildiği, çığlıkların intikam yeminine dönüştüğü, Nuri Dersimilerin vasiyetlerinin gerçekleştiği, PKK gerillalarının savaşıyla yeniden canlanan Dersim'de 1 Aralık 1994 günü Kutuderesi-Demenan köyü civarında bir grup arkadaşıyla birlikte düşmanla girdiği çatışmada vurularak yaralanır. Yoldaşları komutanlarını da yanlarına alarak çatışma alanından çekilirler. Yoldaşımız, ağır yaralıdır. Doğanın acımasızlığı, çetin kış koşulları ve imkansızlıklar nedeniyle ağır yaralı olan Cihat hevale yapılması gereken müdahaleyi zorlaşır. Yoldaşlarının arasında son kez önderliğe ve devrime bağlılık şiarını haykırarak şehitler kervanına katılır. Ve komutayı yoldaşlarına devreder.

Evet Cihat heval, sizler şahadetinizle devrimi yaratmanın teminatı oldunuz, zafer şimdi daha yakın. Mücadeledir, kimin ne zaman savaş ortamında şehit düşeceği belli değildir. Ama tek bir gün de yaşasak ortak özlemlerimizi gerçekleştirme temelinde kendimizi daha çok zorlayacağız. Seni ve sizleri yüreğimize gömdük. Sizlere layık olabilmek için son nefesimize kadar savaşacağız, bundan emin olun. Komutan Cihat hevalin şahadeti önünde saygı ile eğiliyor, onu mücadelemizde yaşatacağımıza söz veriyoruz. Sizler her zaman savaşımımızda manevi komutanlarımız olarak yaşayacaksınız.

Mücadele arkadaşları adına
İhsan Gedik

Güney Savaşı Botan 7. bölgede şehit düşen yoldaşların künyeleri

1- Adı, soyadı: **Refit REFİK**
Kod adı: **Cahit Herekol**
Doğum yeri ve tarihi: **Raqqa-K. Başur, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1986**
Şahadet tarihi ve yeri: **7 Nisan 1995, Kanimasya**

2- Adı, soyadı: **Fariz AKDOĞAN**
Kod adı: **Firaz Şahin**
Doğum yeri ve tarihi: **Beytüşşebap, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **21 Mart 1995, Gondura Vadisi**

3- Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Erdal**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **7 Nisan 1995, Kanimasya**

4- Adı, soyadı: **Hacı AKKURT**
Kod adı: **Emin Aslan**
Doğum yeri vetarihi: **Çukurca, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **20 Mart 1995, Yekmal**

5- Adı, soyadı: **Sevaz XALİF**
Kod adı: **Sabri Orhan**
Doğum yeri ve tarihi: **Amude-K. Başur, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **20 Mart 1995, Kanimasya**

6- Adı, soyadı: **Metin KABAK**
Kod adı: **Şer Şervan**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **7 Nisan 1995, Yekmal**

7- Adı, soyadı: **Ali Özer VURAL**
Kod adı: **Kani Zozan**
Doğum yeri ve tarihi: **Varto, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **20 Mart 1995, Kanimasya**

8- Adı, soyadı: **Abdulhalik KOBARİ**
Kod adı: **İshak Sivrice**
Doğum yeri ve tarihi: **Hazro, 1965**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **6 Nisan 1995, Kanimasya**

9- Adı, soyadı: **Mehmet KAYA**
Kod adı: **Xelat Metina**
Doğum yeri ve tarihi: **Çınar-Diyarbakır, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **20. Mart 1995, Kanimasya**

10- Adı, soyadı: **Ramazan MAVİGÖZ**
Kod adı: **Heja**
Doğum yeri ve tarihi: **Hakkari 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **20 Mart 1995, Kanimasya**

11- Adı, soyadı: **Ferhat MALGÖZ**
Kod adı: **Ferhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Iğdır, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **27 Mart 1995, Amediya**

12- Adı, soyadı: **Fethullah ORAL**
Kod adı: **Aram Arteş**
Doğum yeri ve tarihi: **İskenderun, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şahadet tarihi ve yeri: **20 Mart 1995, Kanimasya**

13- Adı, soyadı: **Zübeyyir KARA**
Kod adı: **Reber Delil**
Doğum yeri ve tarihi: **Hilal-Uludere, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **11 Mart 1995, Metina**

14- Adı, soyadı: **Ramazan KAYA**
Kod adı: **Ziver Agıri**
Doğum yeri ve tarihi: **Gercüş, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **9 Nisan 1995**

15- Adı, soyadı: **Muhammed İBRAHİM**
Kod adı: **Firaz**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **31 Mart 1995, Metina**

16- Adı, soyadı: **Hakkı ÜRÜÇ**
Kod adı: **Mithat**
Doğum yeri ve tarihi: **İdil, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **20 Mart 1995, Gondura Vadisi, Hıror**

17- Adı, soyadı: **Nedim İBRAHİM**
Kod adı: **Hamit**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **20 Mart 1995, Gondura Vadisi, Hıror**

18- Adı, soyadı: **Muhammed İkbal ERZAP**
Kod adı: **Bedran Şimşek**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **20 Mart 1995, Gondura Vadisi, Hıror**

19- Adı, soyadı: **İbrahim TEK**
Kod adı: **Şiyar**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **20 Mart 1995, Gondura Vadisi**, **Hıror**

20- Adı, soyadı: **Ramazan MEGAYİR**
Kod adı: **Mahsum**
Doğum yeri ve tarihi: **Güçlükonak, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **20 Mart 1995, Gondura Vadisi, Hıror**

21- Adı, soyadı: **Hediye KARABAY**
Kod adı: **Şilan**
Doğum yeri ve tarihi: **Hizan, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şahadet tarihi ve yeri: **20 Mart 1995, Gondura Vadisi, Hıror**

22- Adı, soyadı: **Hicret AYDEMİR**
Kod adı: **Rojin**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **20 Mart 1995, Gondura Vadisi, Hıror**

23- Adı, soyadı: **Hicriye YALÇIN**
Kod adı: **Dicle**
Doğum yeri ve tarihi: **Muş, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **20 Mart 1995, Gondura Vadisi, Hıror**

24- Adı, soyadı: **Cemile ABDO**
Kod adı: **Hevi**
Doğum yeri ve tarihi: **Kamışlı, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **20 Mart 1995, Gondura Vadisi, Hıror**

25- Adı, soyadı: **Gazi ÖZER**
Kod adı: **Zana**
Doğum yeri ve tarihi: **Doğubeyazıt, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **5 Mayıs 1995, Tatvan kırsalında mayın sonucu şehit düştü.**

Güneşe ve yıldızlara sevdalıydı;

O, STARA DERSİM'di

Adı, soyadı: **Meral Sırma ADLIM**
Kod adı: **Dirok**
Doğum yeri ve tarihi: **Dersim, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **Mayıs 1994**
Şahadet tarihi ve yeri: **18 Mart 1995, Dersim**

Dersim, diğer bir adıyla Kalan. Bu topraklar yüzyıllar boyunca kılıca, baskıya, aldatmacaya karşı isyanın kalesi olmuş. Ve şimdi de silaha, tanka, topa, baskıya, zulme karşı tek ve ebedi kaleleri dağlarında isyan bayrağını açmış. Dersim insanı savaşlardan yorulmamış, dimdik ayakta. Nice oğlunu, kızını çekinmeden vermiş, kör zulme karşı. O kör zulüm ki insana, doğaya, yaşama düşman. Vermeliydi Dersimli canını, dökmeliydi kanını. Çünkü Dersimli yiğitti, yüceydi, toprağına sevdalıydı. Çünkü Dersimli ölüm de olsa bu topraklar benim, bu ülke benim, bu dağlar benim, ben Kürdüm diyordu. Nice yiğit, kahraman insanları vardı ölümsüzlük, bağımsızlık kokan Dersim'in. Ve Munzur'un serin sabahlarında günü karşılamaya hazırlanan gerillayla, Dersim çoktan hazırdı zaferi selamlamaya.

Güneşe, yıldızlara ve dağlarına sevdalıydı **Meral** heval, tıpkı diğer hevalleri gibi. İlmik ilmik zaferin örüldüğü Kürdistan'da turnalar bu kez gerillanın yüreğindeki türküyü taşıyordu Dersim'den Amed'e ve daha nicelerine...

Meral Sırma heval 1970 yılında Dersim'de doğar. İlköğrenimini Dersim'de tamamlar. Ailenin en küçük çocuğudur. Bundan dolayı ailede en çok sevilen fertlerden birisidir. Çocukluğundan itibaren haksızlığa karşı, inatçı, kararlı ve olgun bir kişilik şekillenmesine sahip olur. Bu kişilik ileriki süreçte olgunlaşarak, bilinçlenerek daha da aktif bir hal alır. Çevrede dürüst, sempati ve olgun tavırlarıyla beğenilen, takdir toplayan bir kişiliğin sahibidir. Okul yaşamında da bu beğeni öğretmenlerinin O'nu takdir etmesi, övgüyle söz etmesi ve örnek göstermesi şeklinde gelişir.

Küçük yaşlardan itibaren Meral Sırma heval, düşmanın baskı ve zulmünü hisseder, buna karşı içinde bir tepki doğar. Aile çevresi yurtsever olduğundan dolayı bu baskı ve zulmü bizzat yaşar. Giderek okul öğreniminin kendisine bir şey sağlamayacağını anlar. Okula devam etmek hiçbir sorunu çözmemektedir. Baskıyı ve zulmü ortadan kaldıracak bir şeylerin yapılması daha fazla gereklidir. Meral Sırma heval, tüm bunların etkisiyle giderek daha da yurtsever düşüncelere sahip olur ve aktif mücadele fikirleri yavaş yavaş filizlenmeye başlar.

Daha sonraki sürçte kardeşi **Sidar (Deniz ADLIM)** yoldaşın gerilla saflarına katılımı söz konusu olur. Deniz heval de tıpkı Meral Sırma heval gibi düzen içerisinde hiçbir şeyin çözülemeyeceğini, baskı ve zulmün yok edilemeyeceğini anlamıştır. Kürdistan'ın her bir köşesi didik didik bombalanırken, Deniz yoldaş buna daha fazla dayanamaz ve öğrenimini yarıda bırakarak ARGK saflarına katılır.

Deniz hevalin gerillaya katılımı Adlım ailesi içinde en fazla Meral Sırma hevali etkiler. Kardeşinin gerillaya katılması düşüncelerindeki birçok şeyi daha da netleştirir. Deniz hevalin gerilla yaşamı kısa sürer ve bir ihbar sonucu düşman güçlerinin pususunda Dersim'in Pülümür ilçesi Sağlamtaş köyünde çıkan bir çatışmada, en yüce mertebe olan şahadete ulaşır. Deniz hevalin şahadeti Adlım ailesini yasa boğarken, aynı zamanda da düşmana karşı kin ve öfkesini de bir o kadar artırır. Meral Sırma heval de abisinin şahadeti karşısında en olgun tavrı göstererek intikam yemini eder. Artık yaşamı intikamı hırsıyla doludur.

Ailesinin çoğunluğu Avrupa'da yaşamını sürdürmektedir. Ailesi O'nu da Avrupa'ya gitmesi konusunda ikna etmeye çalışsa da Meral Sırma heval bunu kabul etmez. Bu O'nun ne kadar ülkesine ve değerlerine bağlı olduğunu göstermektedir. Düşmanın Kürdistan'ı boşaltma oyunu olan Avrupa'ya göç özellikle Dersim'de oldukça etkili olmuştur. Birçok aile düşmanın bu oyunuyla vatanlarından koparılmıştır. İşte Meral Sırma hevalin ailesi de bu ailelerden birisidir.

Meral heval kısa bir süre sonra Türkiye metropollerine gider. Dersim'den koptuğu halde içinde hep ülke özlemini yaşar. Deniz yoldaşı düşünür. O'nun yaşamını ve mücadelesini aklından geçirdikçe intikam alevi daha da keskinleşir ve tek düşüncesi haline gelir.

İstanbul'da da boş durmaz. Cezaevleriyle ilişkiler kurar, gidip gelmeye başlar. Her gidişte TC'nin ne kadar vahşi ve zalim bir devlet olduğunu daha iyi anlar. Cezaevindeki arkadaşlara her türlü yardımı sunmaya çalışır. Tek düşüncesi daha fazla katkı sunmaktır özgürlük mücadelesine. Arkadaşların ihtiyaçlarını karşılamak için bilezik ve eşyalarını satarak, parasını cezaevlerindeki arkadaşların ihtiyaçları için kullanır. Fedakarlık ve bağlılıkta kusursuzdur. Bu özelliği O'nu daha sonra mücadeleye bağlılığın doruk noktasına ulaştıracaktı.

Meral yoldaşın ablası O'nun Deniz hevale ve tüm şehitlere bağlılığını şu anıyla anlatır:

“Meral, Deniz yoldaşın şahadetinden çok etkilenmişti. Düşmana olan kini ve öfkesi arttıkça artıyordu. Kendisine hep Deniz'i örnek alıyordu. Ve sürekli Deniz'in resminin karşısına geçip: 'Şehitler ölmez, senin silahını ve kod adını ben alacağım' diyerek, selam verir, 'eylem başarı ile sonuçlandı komutanım, intikamını alacağım' derdi.”

“Şehitler PKK'nin gerçek sahipleridir.” Başkan APO bu sözüyle partimizin şehitlere verdiği değeri en iyi şekilde ifade etmektedir. Her karış toprağı şehit kanıyla sulanmış Kürdistan'da mücadelenin ve Kürdistan'ın gerçek sahipleri her zaman direnişleriyle ve canlarıyla kendilerini kanıtlayan şehitlerdir.

Kürtler yüzyıllar boyu baskıya, talan ve istilaya karşı kurtuluş yolu olarak hep dağları seçmiştir. Dağlar Kürdün yaşamında erişilmezliği ve isyanı temsil eder. Bundan dolayı türküler hep dağlar üstünedir.

PKK mücadelesi sönmüş olan Kürdün umudunu yeniden aydınlatmıştır. Gerilla ve dağlar artık Kürt halkının kurtuluş mevzileridir. Meral Sırma heval abisi Deniz hevalin PKK'ye ve Kürt halkının kurtuluşuna olan inancı ve bağlılığını görmüş, O'na ve tüm Kürdistan şehitlerine olan bağlılığını Nisan 1994'te gerilla saflarına katılarak kanıtlamıştır.

Meral Sırma hevalin görev sahası Dersim'dir. Kısa sürede atak, canlı ve kararlı pratiğiyle gerilla hevallerinin sevgi ve saygısını kazanır. Yoldaşlıkta ve yaşamda aradığı en önemli şey paylaşımcılıktır. Gerillada sevinci, üzüntüyü, zorluğu, kısacası her şeyi paylaşmak ve ortak olmak ister. Kendisine her zaman en iyi yoldaş ve en iyi asker olmayı hedef alır. Yoldaşlıkta olduğu kadar gerçek bir PKK gerillası olmak için hep en önde olmak ister. Eylemde ve yaşamda öncülük en büyük tutkusudur. Gerilla yaşamına ve PKK'ye bağlılığı tutku derecesinde güçlüdür. Her adımında Deniz hevalin intikamını düşünerek yaşama dört elle sarılır.

Meral Sırma heval PKK militan ölçülerini kendisinde öylesine somutlaştırmıştır ki, bu sayede sadece yoldaşlarının değil, Dersim halkının da sevgi ve saygısını kazanmıştır. Köylere gidiş gelişlerde onu tanıyan halk bu özelliklerini görerek O'na “Stara Dersim” ismini takmışlardır. Dersim insanının yiğitliğini taşıyan Meral heval her zaman bu isme layık olmaya çalışmıştır.

Dersim, gerillanın düşmana indirdiği darbelerle giderek kızıllaşırken, 18 Mart 1995 günü Munzur yakınlarında düşmanla girilen çatışmada da gerilla güçleri düşmana 100 civarında kayıplar verdirir. Düşman güçleri ölülerini bile kaldırmazlar. Bu çatışmada Meral Sırma heval de Deniz heval şahsında tüm şehitlere, halka ve partiye bağlılığını en iyi şekilde kanıtlayarak, 9 hevaliyle direnerek şehitler ordusundaki yerini alır.

Meral Sırma ve tüm şehit hevaller direnişin örüldüğü ülkemizde, özgür ve bağımsız Kürdistan'ın kahraman ve yiğit birer neferidirler.

Özgür Kürdistan'da buluşmak üzere, anıları önünde saygıyla eğiliyoruz

Mücadele arkadaşları

(Meral ADLIM) heval üzerine abisinin yazdığı şiir

Ax weso
Waye weso
Wenge tıfonge to
Ça honde weso
To postia ma biya
Gıle na koude
Ma nia dısmen dest, hortede
Meverde meso

Waye to pak u pakavıya
Je asmene kewi
To roşt dene dorme xo
Je tijya roza newi

To neqin nastnikerd
Je areqe çaru
Biya pebuke sere dısmen
Omedya neçaru

Waye to
Je none genim helal
Je çeme Muzir zelal
Je hese gewe celal biya

To rışya nikerd
Braye xoe şer
To rışya nikerd
Qaliqe xo Ale Qer

Vane Ana Fatma
Bebextin kerda
Xo tore stare nikerda
Sola pırnıkura bero
Qırbaneke ma kerd, niyazoke da

Ax weso
Waye weso
Wenge tıfonge to
Ça honde weso
To postia mabiya
Gıla ne koude
Ma nia dısmen dest, hortede
Meverde meso

Dersim Eyaleti ERNK Komitesi

Yurtsever Adlım ailesine,

Biz Kürtler bin yıllık tarihimiz boyunca ilk defa kendimiz için savaşıyoruz. İlk defa hakkımızı istiyoruz. İlk defa Alevisi-Sunnisiyle, Zazası-Kırmancıyla, köydeki-şehirdekiyle, yurt içindeki-yurt dışındakiyle bir araya geliyoruz. Bu yasa insanlık için oluşan her bölgede işlenmiştir. Bu insanlık yasası ilk defa PKK'de yaşam buldu. Bütün Kürtleri yan yana getirdi ve onlar arasında en güzel kardeşlik örneği olan yoldaşlığı işledi. Önce insanlaştırdı, sonra savaştırdı. Bu yüzdendir ki şehitlerimiz bilinçli, kararlı ve cesaretle ölümü seçmişlerdir.

Bu değerli şehitlerimizden biri olan kızınız **Dirok** (Meral ADLIM) yoldaş parti saflarına geldiğinden şahadetine kadar kararlı, dürüst, atılgan bir mücadeleyi şahsında temsil etmiştir. Dışımızdaki düşmana olduğu kadar içimizdeki mücadeleyi zorlayan iç düşmana tepki duymuş, doğruyu uygulayarak yoldaşlarına örnek olmuştur. Partimizin geliştirici tarzını esas alarak eğitime giderken, eyleme giderken en önde olmasını bilmiştir. Bu yönüyle hep güç kaynağı olmuştur. Gerektiğinde savaşçı, gerektiğinde komutan olmasını bilmiş, nerede boşluk varsa onu doldurmaya çalışmıştır.

O hiçbir zaman arkasından gözyaşı dökmenizi istemezdi. O kendisiyle gurur duymanızı isterdi. O tüm yoldaşlarının ailesi olmanızı isterdi. İmkanlarımız el verdiğince sizlere ulaşmaya çalışırız. 18 Mart 1995 günü Munzur çatışmasında şehit düşen Meral Sırma ADLIM hevalin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz ve bütün ailenize başsağlığı diliyoruz.

Sizleri dostça ve yoldaşça kucaklıyor, mücadelenizde başarılar diliyoruz.

FUAT YOLDAŞIN PKK 5. KONGRESİ'NE SUNDUĞU ÖZELEŞTİRİ RAPORU

“PKK ortamında kabul edilişimi yaşama yeniden dönüş olarak değerlendiriyorum”

“Güzel bir yaşam nasıl yaratılır sorusu yerine, esas olarak 'Güzel bir ölümle nasıl buluşulur' sorusu üzerine yoğunlaştım. PKK saflarında da bu ilkeli direniş çizgisini sürdürmek istedim.”

PKK'nin yeni bir zirvesi gerçekleşir, bu zirvede partileşmemiş kişiliklerin dayattığı objektif tasfiyecilik tasfiye edilir ve düzeltme hareketinin başarısı temelinde zafer artık elle tutulur bir olgu haline gelirken, yıllardan beri objektif olarak partiyle çatışma halinde olan kişiliğimi yeniden yargılamak, bu kişiliğin pratiğini, özelliklerini veya pratikten kaçışını, nedenlerini sağlıklı bir değerlendirmeye tabi tutmak istiyorum. Yapacağım özeleştiri ile parti pratiğine ters düşen pratiğimi, bu pratiğe damgasını vuran kişiliğimi ameliyat masasına yatırmak, bu temelde gecikmiş de olsa partiyle yeniden bütünleşmeyi başarmak ve yenilenmiş olarak devrimci mücadele ortamında yer almak, partinin bana tanıdığı en büyük şanstır. Bu şansımı doğru ve yetkin bir biçimde kullanmak kararındayım. Bu kararlılığımı esas olarak pratikte de kanıtlayacağım.

Parti Önderliği, doğru pratiğe gelmeyişimiz yüzünden çok kez sorduğu soruları Eylül 1994 talimatlarında tekrarlıyor. “Kimin türemesisiniz, nerede büyüdünüz, kimler hangi temelde sizi büyüttü, hangi terbiyeyi aldınız?” diye soruyor. Parti Önderliği'nin vurguladığı gibi bunlar gerçekçi sorulardır. Ve bu sorulara doğru cevaplar vermek, köklü bir kişilik dönüşümünü sağlamak açısından zorunludur. Tam bir küfür düzeni olan eski aile ve sömürgeci düzen ortamında edinilmiş alışkanlıklar, terbiyesizliğin ta kendisi olan eski terbiye ile tam bir kopuşmanın sağlanması, böylece parti ve mücadele ortamında özel savaşın uzantısı konumundan çıkılması, burada verilecek doğru karşılıklara ve bu temelde yitirilmiş kişiliğin yeniden kazanılmasına bağlıdır. Kendi gerçekliğimi de bu çerçevede ortaya koymaya çalışacağım.

1951 yılında Dersim'de doğdum. Yoksul bir köylü ailesinin ilk çocuğuyum. Annem ve babam çocuk yaşlarda sürgünü ve mecburi iskanı yaşamış insanlardı. Her iki tarafın ailesi de, Dersim direnişine katılmış bir aşiretin mensubuydu. Annemin ailesi aşiretinin liderliğini yapmış ve direniş sırasında aşiret içerisinde öncü rol oynamıştı. Baba tarafı ise aşiret çatışmalarında ve Dersim direnişinde büyük ölçüde imha olurken, anne tarafı direnişin kırılmasından sonra sürgüne gönderilmişti. Sürgünün üzerinden yıllar geçtikten sonra, çıkarılan af yasası ile aşiret üyelerinin ezici çoğunluğu her şeyi geride bırakarak, yaşamlarını yeni baştan kurmak üzere eski topraklarına dönmüşlerdi. Soykırıma tanık olmuş, yakınlarını bu soykırımda yitirmiş, sürgünü ve mecburi iskanı yaşamış bu insanlardaki toprağa bağlılığı hatırlayabiliyorum. Yakın çevremde hep insanların doğup büyüdüğü toprakların vazgeçilmezliğinden söz edilir, bu topraklardan kopuşun ölümle özdeşliği vurgulanırdı. Bunun da toprağa, özellikle Dersim toprağına bağlılık duygusunu geliştirdiğine inanıyorum. Ancak bu bağlılığın tam bir vatan sevgisine ulaşmamış, dar ve ilkel bir yurtseverlik olduğunu, genelde Kürdistan yurtseverliğine ulaşmayan bir yurtseverlik biçimininde güçlü bir militan kişilik kazanmanın temel ayaklarından biri haline gelemeyeceğini, parti saflarında bu eksikliği zamanında gidermemenin oldukça sancılı sonuçlar doğurduğunu, bu eksikliğin bölgecilik türünde anlayışlara zemin teşkil ettiğini ve parti karşıtlarının bu noktadan yüklenerek sonuç almaya çalıştıklarını şimdi çok daha iyi anlayabiliyorum. Bu anlamda, uluslaşmayan bir kişiliğin öncü militan düzeyde ulusal kurtuluş savaşına katılamayacağını, hatta yerellikte ısrar etmesi durumunda ulusallaşmaya karşı kullanılır bir konuma düşürülmeye çalışılacağını kendi pratiğimde rahatlıkla görebiliyorum. Provokatörlerin üzerimde oynamak istedikleri oyunlar ve kirli hesaplarıyla vurmaya çalıştıkları şey öncelikle bu uluslaşmaydı, Kürt uluslaşmasıydı. Bu konuda partiyi oldukça zorladım. Adeta tüm parti tarihi boyunca provokatörlerin üzerinde hesap yaptıkları bir konumda yaşadım.

Kişiliğimin şekillenmesinde önemli rolü bulunan babam, ilginç bir insandı. Hep ağır işlerde çalışmış, on dört yaşında ailesinden ve sosyal çevresinden kopmuş, tek başına yaşam kavgası vermişti. Kendince düzeni biraz tanıyordu. Yaşantısından hiç memnun değildi. Ama onu değiştirme gücünden de yoksundu. Kavgacıydı, yine çözümsüzlüğü kendisini müthiş hırçın yapmıştı. Sürekli olarak “çalışmalıyız, bu dünyada kimse bize çalışmıyor, yaşamak için çalışmak zorundayız” derdi. Ama tüm aile bireylerinin durdurak bilmez çalışması, açlık sınırını birazcık aşabilen bir konumu yakalamanın ötesine geçmiyordu. Kendisi de bunun farkındaydı. Bu yüzden kız-erkek ayrımı yapmadan tüm çocuklarını okutmak, böylelikle onlara “daha iyi bir gelecek” sağlamak istiyordu. Onun bu çabası, kendisi farkında olmasa ve öyle istemese bile, fiziksel soykırımın ardından kesin sonuç almak isteyen beyaz soykırım politikasıyla uygunluk halindeydi. Kısacası babam, ben başta olmak üzere bütün çocuklarını diplomalı köle olarak yetişmeye zorluyordu. Köyümüzde okul yoktu. İlkokulu başka bir köyde, Ermeni kökenli bir ailenin yanında okudum. Bana öz çocukları gibi davranan bu ailenin tutumu da babamınkinden farksızdı. Okulun en çalışkan öğrencisiydim. Öğretmenlerim tarafından çok sevilirdim. Bu yönüyle babamın ve okumamı isteyen herkesin istemlerine olumlu karşılık veriyordum. İlkokulu bitirdikten sonra, yatılı ortaokul-lise sınavlarına girdim. Ve parasız yatılı öğrenci olarak okuma hakkını kazandım. Yatılı okul sınavlarını kazanmam aile için büyük bir sevinç kaynağıydı. Çünkü hem okulumu okumaya devam ediyor, hem de maddi açıdan kendilerine fazla bir yük teşkil etmiyordum.

Ortaokul-lise yaşamı ilkokulunkinden çok farklıydı. Okulumuz Erzurum'daydı. Okulda adeta bir kışla ortamı ve askeri disiplin vardı. Kapsamlı bir yasaklar zinciri altında bulunuyordum. Gerçek anlamda farklı bir kültürel ortamla ilk kez burada karşılaşıyordum. Parti Önderliği'nin “Kışla kültürü” tanımına tamamen denk düşen bu ortamda, farklı bir kültür temelinden geldiğimi hissedebiliyordum. Beyaz soykırım makinası esas olarak şimdi işliyordu. İlkokulda Türkçe okumayı sökmek, Türkçe yazmak ve Türkçe öğrenmek terzi çırağı olarak terzilik mesleğini öğrenmekten farksızdı veya çok az farklıydı. Ortaokul-lise yaşamı ise, beni kendi kültürümü terk etmeye ve değişik bir kültür içinde erimeye zorluyordu. Türkçe'yi iyi bilmediğim için sözlü anlatımlarda büyük zorluk çekiyor; kendi kendime “keşke kitaplar ana dilimle yazılmış olsaydı, o zaman çok daha iyi kavrar ve daha iyi anlatırdım” diyordum. Bu zorlanma bende bir ölçüde geri çekilmeye yol açtı. Ders anlatmak için parmak kaldırmamayı adeta ilke edindim. Buna rağmen dersi anlatmak için kaldırıldığımda anlattım. Bu noktada düşmanın kışla kültürü ile eritme politikasına ve bunun okulumuzdaki uygulamasına karşı oldukça basit ve silik bir protestoda bulunduğumu sanıyorum. Böylece babam başta olmak üzere çevremin dürtüsüyle bende oluşan okuma tutkusu azaldı; okuma hırsı yerini vasat bir öğrenci olarak sınıfı geçme anlayışına terk etti. İlkokulu bitirinceye kadar dışa dönük olarak şekillenen haşarı, kavgacı ve atak kişiliğim, yatılı okul sürecinde giderek eridi. Yerini içe dönük ve öne çıkmak isteyen protestocu bir kişiliğe bıraktı. Buna rağmen, derslerim iyiydi. Özellikle yazılı sınavlarda yüksek not alıyor ve okulun çalışkan öğrencileri arasında sayılıyordum.

Parti Önderliği, Eylül 1994 talimatlarında “Arkadaşlarımız büyük bir tepki hareketi içinde. Düzene bir tepkiniz var, ama iki kat tepkiniz de PKK'lileşmeyedir. O protestoculuğa eskiden Rusya'da Otzovust, yani boykotçu diyorlardı. Önemli bir kesiminizde yaşanıyor. Bu kavramları henüz bilince çıkarmış değilsiniz. Yani sizde olgusu var. Kavramı yok. Bir ara boykotçuluktan, protestoculuktan söz ediyorsunuz. Bu aslında şu oluyor: Dönemin görevi var, dönemin kesin tarzı ve temposu var, ona gelmemek protestoculuktur. Kendine göre yapmak ise boykottur. Sizin ezici bir kesiminiz, böyle değil midir?” diyor. Parti Önderliği'nin bu değerlendirmesi benim için çok daha fazlasıyla geçerlidir. Yatılı okul yıllarında protestoculukla boykotçuluk bende bir kişilik tarzı olarak şekillendi. Kişiliğim bir bakıma protestocu ve boykotçu bir kişilik olarak ortaya çıktı. Bu kişiliğimi esas olarak PKK hareketi içinde yaşattım. Düzene tepki duydum, ondan kopmak istedim. Ama parti ölçülerine gelmedim, onun düzeni içinde erimek istemedim. Kendi ölçülerimle hareket ettim. Kendime göre bir tarz ve tempo tutturdum. İlk katılanın bile başatlığı aşmak durumunda ve zorunda olduğu PKK'de, vasat bir devrimcilikle yürümeyi esas aldım. PKK'nin militan ölçülerine ve düzenine fazla bir itirazım olmadı. Bunların yanlış olduğunu söylemedim. Ama kendim için geçerli ve uygulanabilir de saymadım. Parti Önderliği'nin belirttiği gibi, kötü niyetlice yapılan bir protesto değildi. Objektif gerçekliğim boykotçuydu. Daha önce de dile getirdiğim gibi, vasatlık PKK'nin ruhuna tamamen aykırıydı. Dolayısıyla yakın bir döneme gelinceye kadar PKK'nin ruhu ve özüyle ciddi bir çelişki, çatışma halinde oldum. Kendimce mevcut durumla da PKK hareketine ve devrime hizmet edebileceğime inandım. Bu biçimde kendimi yıllarca aldattım. Kendini aldatan kişiliğin ise, oldukça tehlikeli bir kişilik olduğunu şimdi daha iyi anlayabiliyorum.

Çocuklukta kişiliğimin şekillenmesinde önemli rol oynayan insanlardan biri de dedemdi. Dedem isyan öncesinde aşiret çatışmalarına katılmış ve isyanda aktif olarak yer almış bir aşiret direnişçisiydi. Bana aşiret kavgalarını, Dersim isyanını, her ikisinde sergilenen kahramanlıkları, TC'nin kustuğu vahşeti, gösterilen direnişi anlatırdı. Kendisini can kulağıyla dinlerdim. O beni bambaşka bir dünyaya, kahramanlar dünyasına götürürdü. Yalnız dedemin kahramanları hep tek tek bireylerdi. Büyüklük ve cesarette üstlerine yoktu. Ama düşmanları kalabalıktı. Tüm yiğitliklerine rağmen, sonuçta ölümle kucaklaşırlardı. Zamanla bu kahramanların ölümlerine üzülmez oldum. Öyle ki onlar gibi olmak, onlar gibi güzel bir ölümle yaşamımı noktalamak, benim için büyük bir özlem halini aldı. “Güzel bir yaşam nasıl yaratılır” sorusu yerine, esas olarak “Güzel bir ölümle nasıl buluşulur” sorusu üzerine yoğunlaştım. PKK saflarında da bu ilkeli direniş çizgisini sürdürmek istedim. Çoğu zaman ülkeye girmeyi ve düşmana karşı yürütülen savaşın içinde yer almayı dayattım. Gerçekte halk savaşını yürütecek bir komuta kişiliğinden çok uzaktım. Kendimi halk savaşına göre hazırlamadım. Parti Önderliği'nin dediği gibi, elime mavzer alıp bir mevziye yatmak istedim. “Düşmana karşı savaşma”nın sadece bir görev değil, aynı zamanda “hakkım” olduğuna inandım. Savaş gerçekliğinden uzaklığımın farkında olan parti, beni savaş alanına göndermeyince tepki duydum, küstüm, protestoculuk ve boykotçuluğumu derinleştirdim. PKK direnişçiliğinin çağdaş bir direnişçilik olduğunu, PKK'nin askeri çizgisini yakalamayan bir direnişçiliğin asla sonuç alamayacağını anlamadım veya anlamak istemedim.

Dersim katliamının ve bunun üzerinde geliştirilen kültürel soykırımın en tehlikeli sonuçlarından biri de kurtuluş umudunun boğazlanmasıydı. Soykırımı, sürgünü ve mecburi iskanı yaşamış olan çevremdeki insanlara göre düşman zalimdi, haksızdı. Ama güçlü, yenilmezdi. Böyle bir düşmanla başetmek mümkün değildi. Tanrı ona zulmetmek vasfını bahşetmişti, bize düşen görev ise, zulme katlanmaktı. Kerbela'dan bu yana bu böyle gelmişti, böyle sürüp gidecekti. Bizim bu kaderi değiştirme gücümüz yoktu. Bu düşmana karşı savaşmak belki kötü bir şey sayılmazdı, ama savaştan kesinlikle sonuç alınamazdı. Elbette bu, tam bir teslimiyet felsefesiydi. Direnişi kırılmış, “sel harekatları” çıl-

“PKK gerçekliği karşısında nasıl bir konumda bulunduğumu daha özlü bir biçimde öğrenmek istedim. Kendi gerçekliğimi daha yakından tanıdıkça ne kadar ayıplı bir konumda bulunduğumu fark ettim. Bundan duyduğum utanç daha da arttı. Bu utanç beni partileşememiş kişiliğimle daha yoğun bir savaşıma yöneltti.”

gınlığıyla korkutulup sindirilmiş ve teslimiyeti ruhunda kabul etmiş bir topluluk, kurtuluş umudunu yitirmiş bir toplum, kendi düşürülmüşlüğünü ve köleliğini bu tarzda ifade ediyordu. Tüm direniş övgüsüne rağmen, dedemin anlattıklarında dile getirdiği gerçeklik de buydu. Bir halk sayısız felaketlerle karşılaşabilir, çok şeyini yitirebilir. En ağır olanı bir halkın kurtuluş umudunu yitirmesidir. Kişiliğimin içinde şekillendiği aile ortamı ve sosyal çevre bu biçimde umudunu yitirmiş bir yapı arzediyordu. Bu yapının kişiliğimi önemli ölçüde koşullandırdığına, PKK'lileşmeye karşı direnişte bu teslimiyet ortamında şekillenmiş ve bastırılmış kişiliğin büyük rol oynadığına inanıyorum. Nitekim Dersim somutunda sindirilmiş ve teslim alınmış kişilik kurtuluş umudunu yitirince, süreç içinde düşmanın gösterdiği sahte kurtuluş yoluna girdi. Bir eş, bir ev ve devlet kapısında karnını doyuracak basit bir görev karşılığında her şeyini sattı. Sahte solculuk maskesini de yüzüne geçirerek, köklerinden kopuşunu ve tarihe en alçakça ihanetini örtbas etmeye çalıştı.

Kısaca, PKK hareketiyle tanışıncaya kadar geçen süreçte şekillenen kişiliğimin özelliklerini şöyle özetleyebilirim: İlkokulu bitirinceye kadar dışa dönük, girişken, okuma hırsı olan bir kişilik var. Çevresi onun bu hırsını körüklüyor. O da buna olumlu karşılık veriyor. Buna rağmen içinde doğup büyüdüğü çevrenin sosyal ve kültürel özelliklerini koruyor. Yatılı okul süreci kişilik şekillenmesinde yeni bir dönemeç oluyor. Sömürgeciliğin özümseme politikasıyla karşı karşıya geliyor. Buna zayıf bir tepkide bulunuyor. Ne tam reddediyor, ne de olduğu gibi kabul etmeye yanaşıyor. Kışla kültürü etkili oluyor. Kişiliğinin belirgin özelliklerini tahrip ediyor. Dışa dönüklüğü ve girişkenliğini öldürüyor. Edilgen, pasif, silik ve yumuşak bir kişilik yaratıyor. Okuma hırsı ve tutkusu büyük ölçüde sönüyor. Bunun yerini fazla öne çıkmak yerine ortada bir yerde durmayı benimseyen bir kişilik alıyor. Bir bakıma vasatlıkta karar kılıyor. Zengin-yoksul çelişkisini erkenden farkediyor. Yine köy yaşamında harcanan emekle ortaya çıkan ürün arasında derin bir orantısızlık olduğunu görüyor. Bunu sorun yapıyor, köy yaşamından kopmayı ve ücretli işçiliğe yönelmeyi öneriyor. Ama başarılı olamıyor. Liseyi bitirinceye kadar yaşamı okulun dört duvarı ile köyü arasında gidip gelmekle geçiyor. Kenti fazla tanımıyor. Son derece duygusal davranıyor. Ezilmişliği, sindirilmişliği ve düşman karşısındaki çaresizliği kendisini duygusal yapıyor. Çaresizliğiyle duygusallığı aynı madalyonun iki değişik yüzü oluyor. Yaşadığı çelişkiler ve çözümsüzlüğü onu bunalımlı bir tip haline getiriyor. Kişiliğinde yaşanan değişim köylüleri tarafından bile garipseniyor. Köylüleri içe kapanıklığı ve utangaçlığını kabul etmiyorlar. Zeki bir öğrenci oluşunun yanısıra bunalımlı yapısı, nurcu bir kimya öğretmeni tarafından farkediliyor. Öğretmen ona el atıyor ve nurculuğa kazandırmaya çalışıyor. Risale-i nur serisinden broşürler okuyor. Oldukça etkileniyor. Kendince Aleviliğin İslama yabancılığını sorguluyor ve mezhep değiştiriyor. Aleviyken Sünni oluyor. Dine yönelimi çelişkilerini yumuşatıyor, kendisini oldukça huzura kavuşmuş hissediyor. Yine vasat öğrenci anlayışından vazgeçmiyor, tersine bunda derinleşiyor. Sürekli değişik romanlar okuyor. Dine sarılmasına rağmen, sol içerikli romanlar kendisini sarıyor. Özellikle John Steinbek'in "Bitmeyen Kavga" adlı romanı, üzerinde derin etkide bulunuyor. 1970'lerin devrimci gençlik hareketini uzaktan da olsa ilgiyle izliyor, öne çıkan kahramanlara gıpta ile bakıyor. Ama bunun ötesine geçemiyor. Bu bir bakıma düzen içi bir ortayolcu kişilik oluyor. Birçok şeyi bir arada yaşıyor.

Liseyi böyle bitirdim ve üniversite giriş sınavlarında aldığım puanla Ankara'da Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne kayıt yaptırdım. Solcu düşüncelerle daha yakından burada tanıştım. Komünizm ütopyası beni çok etkiledi. Buna rağmen din etkeni yüzünden materyalist dünya görüşüyle çatıştım. Bunu öyle kolayca benimsemeye yanaşmadım. Kendimle tartışıp savaştım ve sonunda bu dünya görüşünü kabul ettim. Marksist klasikleri okumaya ve böylelikle teorik bilinç düzeyimi yükseltmeye çalıştım. O zamanki devrimciliğim genel bir devrimcilikti. Doğu Perinçek'in liderliğini yaptığı PDA hariç, bütün sol gruplara ilgi duydum. Özellikle silahlı direnişi savunan THKO ve THKP-C ilgi odağım oldu. PDA çizgisinden nefret ettim. Esas olarak liderlerinin teslimiyetçiliği yüzünden bu nefreti duydum. Adını belirttiğim iki gruptan biri kendilerine katılmamı ve silahlı eylemlerde yer almamı isteseydi, hiç çekinmeden uyardım. Kendimi mevcut devlete ve düzene karşı savaşmaya hazır hissediyordum. Mahir Çayan ve arkadaşlarının Kızıldere'de katledilmeleri beni daha çok etkiledi. Ve devlete olan kinimi artırdı. Kızıldere katliamını protesto etmek üzere Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde boykotu örgütleyen bir grubun içinde yer aldım. Sol grupların liderleri ve kadroları tutuklanmış olduğu için herhangi bir gruba angaje olmadım. Genel devrimciliğimi sürdürdüm. Okul benim için artık bir araçtı. Okumayı pek ciddiye almadım.

Yeni başlayan solculuk yaşamımda asıl dönüm noktası, ulusumuzun önderi Abdullah Öcalan yoldaşla tanışmam oldu. Başkan o zaman cezaevinden yeni çıkmıştı. 1972 yılının sonbaharında beni çağırdı ve konuşmak istediğini söyledi. O zaman bana aktardığı düşünceler, daha sonra "Kürdistan Devriminin Yolu" broşüründe dile getirdiği görüşlerin bir iskeletiydi. Gerçekten beni bu konuşmada en çok etkileyen şey, "Ülkemiz Kürdistan'dır ve Kürdistan sömürgedir" cümleleri oldu. Özellikle iki sözcükten oluşan "Kürdistan sömürgedir" cümlesi, kafamda pekçok çelişkiyi çözen sihirli bir anahtar gibiydi. Parti Önderliği'nin düşüncelerine itiraz etmedim. Tersine, dile getirdiği görüşleri büyük bir sevinç ve hayranlıkla karşıladım. Canlı tanıklarından bir masal gibi dinlediğim Dersim soykırımının ve taşıdığım ilkel isyan duygularının bu benimseyişte belirgin rolü vardı. Tüm yetersizliklerime ve PKK gerçekliğiyle objektif olarak çatışma halinde bulunmama rağmen, Parti Önderliği'ni beni insanlıkla ve temel insanlık değerleriyle tanıştıran bir güç olarak değerlendirdim. Bana vatan kavramını kavratan, ulusal kimliğimi gösteren Başkan'dı. Gözlerimi Başkan'la insanlığa açtım. Bu benim için yeniden doğuştu. Bu nedenle doğum tarihimin 1972 yılı olduğunu tekrarlamaktan hep gurur duydum ve bunun gerçeğin kendisi olduğuna içtenlikle inandım.

Kuşkusuz daha ilk adımda bir önderliksel çıkış olarak doğup gelişen PKK önderliğine gerçek ve doğru bir bağlılık daha farklı olmalıydı. Önderliğe bağlılık demek, her şeyden önce onun tarzına ve temposuna ulaşmak, esas olarak taktik önderlik düzeyinde seyretmek, her dönemin dayatan görevlerine kendisini bir cevap haline getirmek demektir. Önderliğe bağlılık demek, ağzından çıkan her sözcüğü emir telakki etmek ve beklentilerine anında karşılık vermek demektir. Bu anlamda Haki KARER, Kemal PİR, Mazlum DOĞAN ve M. Hayri DURMUŞ yoldaşların Parti Önderliği'ne bağlılıkları doğru, gerçek ve mutlaka izlenmesi gereken bir bağlılıktı. Onlar, önderliği anı anına izleyen, beklentilerini anlamaya çalışan, bu beklentilere karşılık verme çabası içinde bulunan ve yük paylaşan büyük devrimcilerdi.

Tamamen bilime dayanan ve buna aykırı yaklaşımları şiddetle mahkum eden PKK önderliğine adeta tanrısal bir güçmüş gibi yaklaşmak, önderliği bir aşiret liderliği veya buna benzer bir kurumun temsilcisi biçiminde ele alıp değerlendirmek, kesinlikle doğru olamazdı. Bu tür yaklaşımlar son derece sakattı. Benim Parti Önderliği'ne bağlılığım özünde bu tür yaklaşımların ağır izlerini taşıyan idealist bir bağlılıktı. Benim bağlılığım bir müridin tarikat liderliğine veya sıradan bireyin aşiret reisine olan bağlılığını çağrıştıran bir bağlılık türüydü. Ben Parti Önderliği'ni esas olarak aşiret mantığıyla değerlendirdim; çılgın bir düşmanın uyguladığı zulmün hesabını sormak üzere ortaya atılan ve çevresine genç savaşçıları toplayan bir isyan hareketinin önderi olarak ele aldım. Her şeyi önderlikten bekledim. "Önemli olan ona ihanet etmemek, onun yarattığı birlik içinde yer almak, ondan kopuşu aklına bile getirmemektir, gerisi fazla önemli değildir. O söyler ve biz yaparız" mantığıyla hareket ettim. Yüzeysel ve dar sınırlar içine hapsedilmiş olan, devrimciliğimin adeta biricik ilkesi "önderliğe ihanet etmemek" oldu. Dev adımlarla başladığı maraton yarışını arşınlayan önderliği çok geriden izlemek, normal yürüme tarzıyla bile olsa "yarıştan kopmamak" ve bu anlayışı yıllar boyu sürdürmek, beni edilgen ve görev adamı haline gelmek için ciddi çaba harcamayan bir konumda tuttu.

PKK hareketinin bir teorik araştırma grubu olarak şekillendiği yıllarda ve ideolojik mücadele döneminde ciddi sorunları yaşamadım. Genel ideolojik doğruları öğrenme ve bunların propagandasını yapma çabasından geri durmadım. Ancak Kürdistan somutunu daha derinliğine inceleme ve bu konudaki araştırmaları derinleştirme gibi bir çabam olmadı. Bu doğrultudaki çabalara katılmadım.

Grubun üyeleri Kürdistan'a döndüklerinde ikirciksiz aralarında yer aldım. En rahat çalışabileceğim alan olacağı için Dersim'e gittim. Türk sömürgeciliğinin fiziksel ve kültürel soykırım politikalarının tahripkar sonuçlarına rağmen, geniş bir aydın-gençlik potansiyelini barındırması nedeniyle Dersim, grup için ideal bir çalışma alanıydı. Düşman bölgenin her köşesine serpiştirdiği Türkleştirme yuvaları durumundaki sömürgeci eğitim kurumlarında gençliği kendi ulusal gerçekliğine yabancılaştırmaya çalışırken, PKK hareketi düşmanın bu silahını tersine çevirebilir ve gençliği erkenden devrime kazandırabilirdi. Nitekim bu konuda yürütülecek kararlı bir çalışmanın kısa bir süre içinde olumlu sonuçlar doğuracağı pratikte açıkça doğrulandı. Esas olarak sosyal-şoven akımlara karşı geliştirilen ideolojik mücadele temelinde geniş bir sempatizan çevresi ortaya çıkarıldı. Tutarlı bir önderlik, bu çevre içinde yapacağı sabırlı bir eğitim çalışmasıyla nicelik olarak oldukça fazla ve nitelikçe güçlü kadrolar çıkarabilirdi. Bunun koşulları vardı. Ama ben bu koşulları değerlendirmedim. Bunu kendime görev edinememem, muazzam bir potansiyelin heba olması sonucunu doğurdu.

Parti Önderliği, halk kitleleri arasında yürütülecek devrimci faaliyeti, yeraltından su çıkarmak üzere yapılan sondaj çalışmalarına benzetir. Bunun için ilkin suyun çıkabileceği yerleri saptamaya çalışırsınız. Ardından toprağı deler ve suyu yukarıya çıkarırsınız. Ama bu yetmez. Sudan yararlanmak istiyorsanız, bir kanal açmak ve suyu bu kanala akıtmak zorundasınız. Bir kanala akıtılamayan su etrafına yayılır ve çevresini bataklık haline getirir. Halk arasındaki çalışmada da bu böyledir. İdeolojik çalışma sonucunda ortaya çıkardığımız toplumun devrimci dinamiklerini doğru tarzda örgütlendirip uygun hedeflere yöneltemezseniz, ya bu potansiyel kendi kendisini tahrip eder, ya da Türkiye solunun pratiğinde görüldüğü gibi, faşizm bu örgütsüz potansiyelin üzerine yürür ve dağıtır. Her iki durumda da devrim büyük zarar görür. Benim Dersim'deki pratiğimde ortaya çıkan sonuç, işte buydu. Ulusal kurtuluş ideolojisinin özellikle aydın-gençlik kesiminde büyük ilgi toplayacağı ve geniş bir kesimi kucaklayıp kazanmasının kaçınılmaz olduğu zaten biliniyordu. Yani potansiyeli ortaya çıkaran devrimci ideolojiydi. Devrimcilere düşen görev bu potansiyeli doğru değerlendirmek, en ileri unsurlarını kadrolaştırmak, böylece profesyonel devrimciler örgütünün inşası için sağlam bir maddi temel yaratmak, ideolojik mücadele ile politik mücadele arasındaki bağı iyi görmek, Kürdistan'da ulusal kurtuluş politikasının silahlı mücadele ile yürütülmesinin kaçınılmaz olduğunu bilerek, bu koşullarda gerilla savaşına hazırlık yapmaktı. Bunların hepsi gerçekçi ve yerine getirilebilir görevlerdi. Dersim'in koşulları her açıdan bu görevlerin gerçekleştirilmesine olanak sunuyordu. Kemalist sömürgeciliğin halkın ruhuna teslimiyeti dayatması ve Türkleştirme çabalarında belli bir mesafe katetmesi aşılmaz cinsten engeller değildi. Kaldı ki, düşürülmüşlük son haddine vardırılmış olsa bile, bunun kendisi böyle görevleri başarmanın gerekçesiydi. Çünkü sağlıklı insanların değil, hastaların doktora ihtiyacı vardı.

Ben, ideolojik mücadelenin ortaya çıkardığı devrimci gelişmeye bakarak adeta görevimin sona erdiğine inandım. Özünde ideolojik mücadele döneminin devrimciliğinin bir adım ötesine geçmedim. Başka bir deyişle politikaya girmedim. "Toplumsal üretim ve işbölümü temelinde doğan ve ekonominin yoğunlaşmış ifadesi olan politika; bir toplumun, bir sınıfın veya halkın uzun vadeli plan, tasarı ve programlarıyla bunların gerçekleştirileceği pratik bir alanı ifade eder. Fikirlerin sistemli bir yapıya kavuşması, toplumun üretim ve örgütlenme faaliyetleri için zorunlu bir ihtiyaçtır. Fakat insanlar öngördükleri ve tasarladıkları gelişme ve değişmeleri, sadece düşünsel plandaki çaba ve başarılarıyla gerçekleştiremezler. İdeolojilerini pratik olarak hayata geçirebilecekleri plan ve programlara ihtiyaç duyarlar. İşte, bu politikadır. Yeni bir dönemin dayatan görevlerine denk düşen planlar yapmak, tasarılar geliştirmek, bunların üzerinde kafa yormak, bu temelde güçleri düzenlemek ve pratiğe yönelmek hep uzak durduğum şeyler oldu. Bunu da alçakgönüllü davranma adına yaptım. Nasıl olsa yeni kadrolar ortaya çıkıyor, bunlar benden daha iyisini yapabilirler, ben de bu arada kendileriyle birlikte yürürüm diye düşündüm. Gerçekte bunun alçakgönüllülük ve dürüstlükle alakası yoktu. Alçakgönüllülük, politik mücadele döneminin gereklerine uygun olarak eğitilmiş güçleri ortaya çıkarmak ve bunları örgütlendirmekti. Dürüstlüğün ölçütü, sürece doğru karşılık vermek, dönemin sorunlarının üstesinden başarıyla gelebilen bir militan düzeyi tutturmaktı. Bu durumda en başta kendim süreci güçlü karşılamaya hazır olmadıkça, başkalarının daha iyisini yapması zordu. "Daha iyisini yapanlar"ın ortaya çıkması, ancak iyi örgütlendirilmiş bir devrimci pratik içinde sağlanacak gelişmeyle mümkündür. Bu olmayınca alçakgönüllülük ve dürüstlükten de söz edilemezdi. Dolayısıyla burada kendini aldatma vardı.

Politikaya girmeyişimin soykırım sonrasında Dersim'de geliştirilen ulusal yabancılaştırma politikası ve sonuçlarıyla doğrudan bağlantısı vardır. Ağır bir kırımdan geçirilmiş, ezilmiş, bastırılmış, sindirilmiş ve bir ölçüde kendisi olmaktan çıkarılmış bir halk gerçekliği ortamında şekillenen, sömürgeci eğitim kurumlarında iyice güçsüz düşürülüp takatsiz bırakılan bir kişilik olarak kendimde köklü bir kişilik dönüşümünü gerçekleştiremeyince politikaya da girmedim. Politikleşmeye karşı direndim. Başka bir deyişle düşmanın çaldığı kişiliğimi yeniden kazanmak için düşmana karşı savaşmayı göze alamadım. Bu bakımdan düşmanın yenilebileceğine ve kurtuluşun sağlanabileceğine dair inancını yitirmiş bir halk gerçekliğinin devrimci saflardaki yansıtıcısı oldum. Dar anlamda ölümü hiçe sayacak ölçüde savaşmaya hazır oluşumun bu gerçeği değiştirmediğini iyi biliyorum.

Bir kez ideolojik netleşme sağlandıktan ve politik çizgi belirlendikten sonra, bu çizgiyi hayata geçirecek nitelikte profesyonel devrimci haline gelmek, her şeyden önce bir istek ve çaba sorunu olur. Bir kez istendikten ve bunun için gerekli çaba sergilendikten sonra, bir profesyonel devrimci haline gelmemek olanaksızdır. İnsanlığın tanıdığı en barbar bir düşmanın giriştiği soykırımlar çizgisi zincirinin hesabını sorma, tarihin bagajında birikmiş acıları düşmana kat be kat ödetme ve bu temelde kurtuluşa ulaşma söz konusu olunca bunların gerçekleştirilmesi de en başta bir öncü devrimci örgütün yaratılması sorununa bağlanınca, bu örgütün sağlam bir dişlisi olmak için istek duymamak, bunun tutkusuyla yaşamamak ve bu doğrultuda kendini biçimlendirip istenen kalıba dökmemek, kölelikte ısrar etmektir. Gerçekten sağlam bir tarih bilincim olmasa bile, çıplak gözle gördüğüm ve düşman hakkında kulaklarımla duyduğum her şey başarılı bir devrimcilik için çağrı niteliğindeydi. Ama ben fiziksel olarak devrimci saflarda yer almak ve edilgen bir savaşçılıkta karar kılmakla, bu çağrıya olumlu karşılık vermeme gafletini yaşadım. Aslında devrimcileşmek için fazla bir istek duymadım. Bazen bunun ihtiyacını hissetsem bile bu saman alevi gibi hemen sönen bir isteğin ötesine geçmedi. Tutku ölçüsünde bir istek olmayınca, bunun çabasına da girişmedim.

> **"Sağlığımı kazanmak istiyorsam esas olarak doktor gözetiminde özel bir tedavi uygulanmalıydı. İlaçlarımı düzenli almalı, doktorumun öngördüğü ve yapılmasını istediği her şeyi harfiyen yerine getirmeliydim. Bu konuda ufak bir dikkatsizliğim ve aykırı bir davranışım yeniden koma haline dönmeme yol açabilirdi. Doktorum partiydi, önderlik çizgisiydi."**

Şimdi Parti Önderliği'nin sorduğu sorular temelinde kendimi gerçekten yargılamak ve bazı temel kavramlara yaklaşımımı sorgulamak istiyorum. Acaba ben düşmanı ne kadar tanıdım, düşmanı ne kadar düşman olarak ele aldım, bu düşmana ne kadar kin duydum, ondan ne kadar intikam almak istedim? Geriye dönüp kişiliği karşıya alarak cepheden bakınca bende düşman kavramının hiç de netleşmediğini, bu konuda somuta inmekten kaçındığımı, çevremden duyduklarımla kafamda fazla belirgin olmayan bir düşman tablosu çizmeye çalıştığımı görebiliyorum. Bunun ne denli ağır bir gaflet durumu olduğunu şimdi çok daha iyi anlıyorum. Halbuki düşman elinde cellat kılıcıyla tepemizde duruyordu; düşman örneği bulunmayan bir sömürgecilik mekanizmasıyla Kürdü katletmeye devam ediyordu; düşman geleneksel inkar ve imha politikasını uygulamayı tüm çılgınlığı ile sürdürüyordu. Düşman maddi bir güç olarak, her şeyi elimizden almış, bütün kurum ve kuruluşlarıyla orta yerdeydi. Diyebiliriz ki, ben bu düşmanı sözcüğün gerçek anlamında görmedim. Bu anlamda sözcüklere ne kadar gerçek anlamlarını yükleyebildim? "Kürdistan sömürgedir" cümlesindeki anlamın derinliğine ne kadar varabildim? İki sözcükten oluşan bu cümlenin içerdiği anlam Parti Önderliği'nin elinde muazzam bir silaha dönüşür ve bugün zafere yürüyen bir savaşımın ortaya çıkarılmasına götürürken, beni ne kadar etkiledi? Bende düşman kavramını ne kadar netleştirdi? Bu sorulara olumlu bir karşılık veremiyorum. Dolayısıyla düşmana duyduğum kin de soyut, yetersiz ve daha çok da ilkel kaldı. İntikam anlayışım, PKK'nin öngördüğü devrimci intikam anlayışına ulaşamadı; ezilmiş bir aşiret bireyinin intikam hissinin üstüne fazla çıkmadı.

Politika bir bakıma düşman edinmek veya düşmanını tanımaktır; politika, çıkarlarını veya gaspedilmiş çıkarları düşmana karşı koruyup savunmak, yeniden kazanmak üzere düşmana karşı savaşımı örgütlendirmektir. Savaş ise öngörü, tedbir, plan, tasarı ve örgütlenme gerektirir. Kişi gerçek anlamda düşmanını tanımadıkça ve dolayısıyla politikaya girmedikçe plan geliştirme, örgütleme ve tedbir alma ihtiyacını da duymaz. Benim Dersim pratiğim tam da böyle oldu. Karşıdaki düşmanın Kürt dirilişine tahammül etmeyeceğini, ulusal kurtuluş hareketini henüz filizlenmeden boğmak isteyeceğini, bunun için sadece çıplak zorla hareketin üzerine gelmeyeceğini, sayısız özel savaş yöntemiyle bunu başarmaya çalışacağını, içeride ve dışarıda bunu müttefikleri ve uşaklarıyla sonuç almayı deneyeceğini fazla düşünmedim. Düşünsem bile, bu noktada derinleşerek tedbirler geliştirme yoluna gitmedim. Alandaki devrimci hareket bundan ciddi zarar gördü. Öngörü sahibi bir devrimcilik, kemalizmi soldan tamamlayan sosyal-şovenizmin ulusal kurtuluşçu gelişmeye karşı kullanılan bir güç haline getirileceğini önceden kestirebilir ve saldırılarını etkisiz kılacak tedbirler geliştirebilirdi. Ama ben bunu yapmadım. Aynı şekilde düşmanın içteki dolaylı ya da doğrudan uzantılarının oyunları karşısında da gerekli politik uyanıklığı gösteremedim. Bunlara karşı tutarlı bir tavır alamadım. Daha çok içeriden çökertme yöntemiyle sonuç almak isteyen düşmanın olası komploları karşısında oldukça duyarsız kaldım. Özellikle art niyetli, gerici ve karanlık bazı unsurların devrimci hareketi denetim altına almak amacıyla çevremde oluşturdukları kuşatma çemberini çok geç fark edebildim. Sağlam devrimci ölçülerin sahibi olmadığım için, bu tür unsurların tahripkar girişimlerini zamanında ortaya çıkararak etkisiz kılamadım. Yine devrimcilikte duraksayan, devrimci görevleri yüzüstü bırakan tutumumla, daha sonraları "Genç Kemalistler Birliği"nde bir araya gelecek olan kariyerist, kararsız ve dönek ruhlu unsurlara hareket içinde etkinlik kurmaları için yol açmış oldum. En önemlisi de daha önce değindiğim gibi, ideolojik mücadeleyle ortaya çıkarılan devrimci gençlik potansiyelini doğru değerlendiremedim. Yoğunlaşan düşman baskıları ve artan sosyal-şoven saldırılar karşısında eğitimsiz ve örgütsüz bırakılan bu potansiyel önemli ölçüde dağıldı. Düşmanın da teşvik ve desteğiyle önemli bir kesimi yurt dışına taşırıldı.

"Nasıl yaşamalı sorusu üzerinde yoğunlaştım. Bu konuda niteliğe ulaştığımı ve kendimde çözümü önemli ölçüde gerçekleştirdiğimi belirtebilirim."

Devrimci görevlerin oldukça ağırlaştığı ve devrimcilerin yüksek bir sorumluluk anlayışıyla bu görevlere sahip çıkmaları gerektiği bir dönemde yaptığım evliliğin düzenden tam kopuşumu engelleyen bir tür köprü olduğunu veya böyle bir rol oynadığını sanıyorum. Her şeyden önce bu evlilikte anlamlı bir sevgi bağı yoktu, basit duygulara sevgi denilemezdi. Her iki tarafın da devrimcileşmemiş olması yüzünden, bu ilişki iki devrimci arasındaki yoldaşlık bağlarının sağlamlaştırılmasına da götürmedi. Dolayısıyla bu evlilik düzen içi evliliklerin sınırlarını hiç zorlamadı. Alışılagelmiş aile içi huzursuzluklar, ağız kavgaları, küskünlükler vb. aile ilişkisinde de sürüp gitti. Benim bu ilişkiye yaklaşımım, özünde ortalama Kürt erkeğinin yaklaşımının devrimciliğe bulaştırılmış biçimiydi. Özellikle kadın sorununda duyarlı davrandığımı, geleneksel erkek anlayışından önemli ölçüde sıyrıldığımı, kadının özgürleşmesine büyük değer biçtiğimi ve devrimci mücadeleye daha fazla katılmasını içtenlikle istediğimi sanırdım. Ancak bu konuda da oldukça derin yanılgılar içinde yaşadığımı, bizzat kurduğum evlilik ilişkisinde sergilediğim kadına yaklaşımımın genel kadın özgürlüğüne yaklaşımımın da ölçüsü olduğunu ve bu ölçüye bakıldığında devrimci tutarlılıktan uzaklığımın daha iyi anlaşılacağını biliyorum. Kürt erkeğinin asıl sorununun bu ilişkide yattığını ve çırpındıkça onu sürekli dibe çeken ve boğulmaya götüren bir girdap olduğunu şimdi çok daha iyi anlıyorum. Genelde de öyle olsa bile, özellikle Kürt erkeğinin devrimcileşmesinde bu ilişkinin veya kadının özgürleşmesine yaklaşımının kesinlikle belirleyici rol oynadığına derinden inanıyorum. Yaşadığım deneyimde içerikten yoksunluğuna rağmen aile ilişkisine aşırı ölçüde büyük değer biçme, anne, baba ve çocuk birlikteliğinden oluşan bir aile düşü ardından koşma, bu ilişkiye aşırı ölçüde gömülme ve bunun yürüyemeyeceği anlaşıldığında zorlanma, sonuçta beni oldukça tehlikeli noktalara kadar götürdü. Düşmanın da bu durumu farkettiğini ve bu ilişkiye sakat yaklaşımımdan yararlanarak beni partiye ve Parti Önderliği'ne karşı çıkarmaya çalıştığını vurgulamam gerekir. Provokatörler beni esas olarak bu zayıf noktadan vurmak ve partiyi zorlamak istediler. Düşman bu ilişkinin bir yanını kendi cephesine çekti ve aktif bir parti düşmanı haline getirdi. Ben yurtseverlikten kopmayışımı ve devrimci saflarda bulunmamı her şeyden önce Parti Önderliği'nin çabalarına borçluyum.

Düşmanın sürekli olarak dağıtmaya çalıştığı toplumun örgütlendirilmesine hizmet eden ideolojik mücadele, politik bir güç ortaya çıkarmak, her şeyden önce bir devrimci örgütün yaratılmasına götürmek zorundaydı. Partileşmek, bir devrimci parti olarak örgütlenmek Kürdistan devriminin başarısı açısından son derece önemli bir karardı. Partinin kuruluş toplantısına katılmama rağmen, bu toplantının özüne katılmaktan uzak kaldım. Amatörlük ve ilkellikte ayak diremeye devam ettim. Partinin kuruluşuyla birlikte daha da yakıcı bir hat olan dönemin görevlerine sırt çevirdim, sorumluluk üstlenmeye yanaşmadım.

Parti Önderliği, başlangıçta ana doğrultudan küçük bir sapmanın, kısa bir süre içinde düzeltilmediğinde, sürecin ilerlemesiyle birlikte daha büyük bir sapma haline geleceğini ve tehlikeli bir hal alacağını söyler. Bu nedenle başlangıcı daima doğru ve sağlam yapmak gerekir. Ben devrimciliğe daha başlangıçta yanlış yaklaştım. Devrimciliğin görev adamı haline gelmek, sorumluluk altına girmek ve mücadele geliştikçe dayatan yeni görevleri omuzlayarak başarı çizgisinde yürümek olduğunu anlamadım veya anlamak istemedim. Türkiye solundaki kendiliğindenciliğin veya bu solun devrimcilik anlayışının da bunda önemli payı vardı. Bu solun devrimcilik anlayışında da herkes kendi başına bir örgüttü, herkes devrimciliği kendisine göre yorumluyordu. Partileşmek, örgütlenmek, profesyonel örgüt adamı haline gelmek, örgütü uygulamak yoktu; devrimcilik, lafazanlık olarak algılanıyor ve pratikle bağı kurulamıyordu. Benim pratiğim de buna yakın bir seyir izledi. Öyle ki, sürecin ilerlemesine paralel olarak sorumluluk yüklenme zorunluluğu belirginleştikçe, sorumluluğu ve görev adamı olarak öne çıkmayı kendime yakıştırmadım. Bunu hep başkalarına layık gördüm ve havale ettim. "Ben başkalarının ardından ve onlardan kopmaksızın yürürüm, fedakarlıkta ve cesarette kusur etmem, pratikçi olurum, bu da şereflidir" diye düşündüm. Bu öyle belirsiz bir düşünce değil, aslında bilinçlice verilmiş bir karardır. Grup büyüdükçe ve Kürdistan'a taşırılan gruplaşma deneyiminden başarılı sonuçlar alındıkça, dolayısıyla genişleyen gruba daha da örgütlü bir nitelik kazandırma sorumluluğu belirginleştikçe, benim bu kararım da netleşti.

Partilileşme karşısında bunun anlamı partiyi kendine göre yorumlamak, parti üyeliğini maratonculuktan da geri bir düzeyde ele almak, örgüt işleyişine gelmemek, ona ayak uydurmaktan kaçmak, disiplini kabul etmemek veya sulandırmak, parti ortamında bir ayrık otu gibi durmak ve muazzam emekler pahasına yaratılan proletaryanın devrimci partisini sürekli geriye çekmekti. Bu noktada Semir provokatörünün "ben aslında Fuat'ı uyguluyorum" biçimindeki sözleri daha büyük bir anlam ve önem kazanıyor. Provokatör de "PKK'yi herkes gibi yorumlamak zorunda değilim" diyordu. Devrimciliğe başlangıçtaki ters yaklaşımımın partiye katılım sorununda beni hangi tehlikeli noktalara kadar götürdüğünü ve PKK gerçekliği karşısında nasıl suçlu konumuna düşürdüğünü şimdi daha iyi anlıyorum. Elbette benim "PKK'yi kendine göre yorumlamak" gibi belirgin bir düşüncem yoktu. Martovculuğu düşüncede sürekli mahkum ettim. Buna karşılık pratiğim, provokatöre "ben Fuat'ı uyguluyorum" dedirtecek bir pratik oldu. Kuşkusuz bu bir kader değildi. Başlangıçtaki kararım doğru olsaydı, sorumlu devrimcilik anlayışı ile yola çıksaydım, bu konuda derin bir istek duyan ve bu temelde yoğunlaşan bir çabayla pratiğe atılsaydım bundan zarar değil, yarar görürdüm. Bütün iyi niyetime ve tersini istememe rağmen, partiyi zorlamaz ve ciddi badirelerle karşı karşıya getirmezdim.

Parti ortamında, bireycilikte ısrar etmek ve kendini uygulamak, özünde düşmanı uygulamak anlamına gelir. Bizdeki bireycilik son tahlilde bir sınıf eğilimi olsa da, gerçekte düşmanın Kürt uluslaşması ve sosyalleşmesini dağıtmasının sonucu olan son derece tehlikeli bir bireyciliktir. İnsan her şeyden önce sosyal bir varlıktır. Bundan uzaklaşmak ve bunun dışına düşmek demek, insanlıktan uzaklaşmak ve insanlığın dışına düşmek demektir. Devrim saflarına gelen bir kişi bireycilikte ısrar edip kendini konuşturduğu zaman, özel savaşın sicilli elemanlarından daha tehlikeli bir pratiğin sahibi olacaktır. Ülkemizdeki devrimci mücadele pratiğinde bunun birçok örneği ortaya çıkmıştır. Ben de yıllarca kötü bir bireycilikte ısrar ettim. Deyim yerindeyse bildiğimi okudum. Şimdi bunun tehlikelerini büyük ölçüde bilince çıkarmış bulunuyorum.

Devrimcilerin artan faşist saldırılar karşısında amatörlüğü ve ilkelliği aşamamaları ve döneme cevap verememeleri nedeniyle partinin geri çekilme taktiğine başvurduğu bir dönemde ben de yurt dışına çıktım. Bu dönem toparlanma, hızla güç biriktirme ve daha başarılı bir savaş için hazırlık dönemiydi. Parti çekildiği mevzilerde güçlerini siyasal ve askeri eğitimden geçiriyor, bu süreçte oldukça netleşen yanlış anlayışlar ve eğilimlere karşı mücadele yürütüyor, içte ve dışta ortaya çıkan mültecileşme eğilimlerini etkisiz hale getirmek için büyük uğraş veriyordu. Bu dönemde provokatör partinin hazırlıklarını boşa çıkarmak için alttan alta sinsi ve tehlikeli bir faaliyet içindeydi. Parti, umutsuzluğa düşen, devrime inancı zayıflayan ve hayal kırıklığı içinde bulunan geniş bir kararsızlar topluluğunu eğiterek yeniden devrime kazanmaya çalışıyordu. Benim bu çabalar karşısında sergilediğim tavır kesinlikle kabul edilemez açık bir ilgisizlik ve duyarsızlık oldu. Sorunların dışında ve adeta bambaşka bir dünyadaymış gibi davrandım. Buna göre Parti Önderliği her şeyi biliyor ve yapılması gerekeni zaten yapıyordu. Kendime göre kararsızlığa düşmem, yılgınlık göstermem ve mültecilik yaşamına göz dikmem söz konusu değildi. Ben yeniden sıcak mücadele zeminine, ülkeye dönmeye hazırdım. Dolayısıyla sorunum yoktu. Kendimce içten içe Avrupa hayalleri kuranları ayıplıyordum. Hele ayağımdan ameliyat olduktan sonra sorunlarım bitecekti. Aslında Parti 1. Konferansı da bu tutumumda ciddi bir değişiklik yaratmadı. Öz olarak bu süreçte partiyi değil, kendimi yaşadım, tutturduğum ortayolcu tarzdan ayrılmadım. Dönemin sorunları ve görevleri karşısında duyarsız, sorumluluk anlayışından uzak, provokatörün kurduğu tuzaklar ve ince hesaplarından habersiz bir biçimde duygusal tepkilerle süreci geçiştirmeye çalıştım.

Konferansın ardından Avrupa çalışmalarına katılmak ve esas olarak basın-yayın faaliyetlerinde yer almak üzere parti tarafından İsveç'e gönderildim. Bu, beklentilerime aykırı bir durumdu. Bir kez yazı yazmak konusunda kesinlikle başarılı olamayacağıma kendimi sonuna kadar inandırmıştım. Özünde Kürt toplumunda görülen rahatına düşkünlüğün en belirgin biçimlerinden biri olan düşünce tembelliğini aşamadığım veya aşmak istemediğim için, basın-yayın faaliyetinde yer almaktan yana değildim. 12 Eylül darbesinden önceki dönemde de aynı anlayışı savunmuş ve benzer bir tavır takınmıştım. Diğer yandan Fatma ile ortak bir çalışma içinde olmak istemiyordum. Önceki basın-yayın deneyimimde onun, eksikliklerimin üzerine yıkıcı bir tarzda gelmesini içime sindirememiştim. Henüz tutuklanmadan önce Kemal Pir yoldaşın Fatma hakkında bana anlattıkları ve ona ilişkin düşünceleri beni derinden etkilemişti. Hiç kimseye açıklamamış olmama rağmen, bu düşünceler hep içimi kemirip durdu. İsveç'te yine Fatma ile birlikte çalışmasını öğrenmeye zorladığımı sanıyor ve buna tepki duyuyordum. Bu, grup döneminin, istediği kişiyle birlikte çalışmayı öngören anlayışının da dışa vurumuydu. Başka bir deyişle parti gerçekten bunu istese bile ben buna itaat etmekle yükümlüydüm. Halbuki ben grup döneminin amatör ilişkilerinde ısrar ediyor ve dolayısıyla örgütsüzlüğü savunuyordum. Öyle ki tepkimi protestoculuğa kadar vardırdım. Burada genel çalışmalara ilgisiz kaldım, parti çıkarlarını koruma kaygısını fazla taşımadım.

Semir provokatörü, üzerimde yaptığı hesapların ve oynamak istediği oyunların ilk ciddi denemesini 2. Kongre'de gerçekleştirmeye çalıştı. 2. Kongre silahlı savaşımın yeniden yükseltilmesini kararlaştıran ve ülkeye dönüş hareketini başlatan son derece önemli bir parti doruğuydu. Provokatör, esas olarak partinin bu kararlılığını boşa çıkarmak niyetindeydi. Bunun için de sözümona kendi görüşlerine yakın görüşleri savunan veya kendi etkisine girmeye hazır kişilerden oluşan bir merkez seçtirmeyi tasarlıyordu. Böyle bir merkezin seçiminde bir yöntem olarak tasarladığı "gizli ve imzasız oy" düşüncesini kongrede açıktan savunan ben oldum. Tabii, düşünce provokatöründü. Veya ilkin ondan çıkmıştı. Ancak arkadaşlar arasında açıklayan ve savunan bendim. Bunun doğruluğuna inanıyor ve uygulanmasında herhangi bir sakınca görmüyordum. Kimseye danışmadan ve açıklama gereğini duymadan, 1. Konferans'ta da böyle oy kullanmıştım. Parti Önderliği'nin beni çağırıp konuşması, durumu açıklaması ve "Kime karşı gizlilik; önderliğe karşı gizlilik olur mu?" diye sorması üzerine, ciddi bir hata yaptığımı anladım. Ancak hala işin tehlikesinin bilincinde değildim. Oysa kendisiyle konuşulmamasına rağmen, provokatör durumun farkındaydı ve ciddi bir açık verdiğini anlamıştı.

Parti belgelerinde ve Parti Önderliği'nin değerlendirmelerinde Semir provokasyonuyla ilgili kapsamlı açıklamalar vardır. Bu provokasyonun neyi hedeflediği, henüz filiz halindeki Kürt uluslaşmasını ezerek ulusal imha sürecini nasıl yeniden egemen kılmaya çalıştığı, bu amaçla PKK'yi nasıl deformasyona uğratıp, bitirmeyi denediği iyi bilinmektedir. Son derece kritik bir dönemde, kritik bir geçiş döneminde açık olarak sahneye konulan ve kesin sonuca götürülmek istenen bu provokasyonda, provokatörün üzerinde kirli hesaplar yaptığı bir kişi olarak öne çıkmak ve kendisine nasıl tehlikeli bir rol biçildiğinin farkında bile olmamak, devrimcilik iddiasında bulunan biri için elbette onur kırıcıdır. Belki bunu çok kez tekrarladım, ama şu anda bundan duyduğum utancı hiçbir zaman duymadım. 2. Kongre'den sonram 1983 yılı Mart'ında Kürdistan'a gittim. Bundan kısa bir süre sonra da Semir provokasyonu patlak verdi. Provokatör burada da doğrudan harekete geçmek yerine Seher'i kendisine siper etmiş, bu unsuru Fatma'nın karşısına çıkarmıştı. Provokatörün Fatma-Seher kavgasının gerisinde başka bir karşı çıkışı görmek istediği, daha açık bir ifadeyle beni Parti Önderliği'ne karşı çıkarmaya çalıştığı belliydi. Parti Önderliği bu süreçte beni aydınlatmak için büyük bir sabırla yoğun çaba harcadı. Ben bu çabalara epeyce yüzeysel yaklaştım. Düşmanın üzerinde hesaplar yaptığı bir kişi olarak kendi gerçekliğimi sorgulamak ve gaflet uykusundan uyanmak yerine, işi basitten ele aldım, yani kendime fazla yönelmedim. Semir provokatörüne ve Seher'e karşı tavır almak benim için hiç zor olmadı. Kendi kendime "aşağılık herif, bir kadının peşine takılarak, partiye ve Parti Önderliği'ne karşı çıkacağımı ve partiden kopacağımı sanıyor" diye düşündüğüm de oldu. Hatta parti bana aile bireylerinin tümü haindir dese ve hepsini cezalandırmamı istese, nasıl ihanet ettiklerini bile sormadan ve gözümü kırpmadan hepsini kurşuna dizerim, diyordum. Aynı şekilde problemli bir birlik olan Seher'le ilişkilerimin kopuşu, benim için içine girdiğim ve üstüne değirmen taşı yerleştirilmiş kör bir kuyudan günışığına çıkmak gibi bir durumdu ve bende oldukça rahatlama yarattı. Zaten gaflet de buradaydı. Aslında orada rahatlamaya yol açacak bir durum yoktu. Semir'le savaşımı kendi kişiliğimde yürütmeliydim.

İnkarcı yaklaşmamak ve gerçekleri doğru değerlendirmek zorunda olduğumu biliyorum. Bir süre kendimi değerlendirmek istedim. Daha o zaman Engels'in bir kitabının başına yerleştirdiği Latince bir deyişi kullanarak, "adını değiştir, Semir'in hikayesi seni anlatır" diyordum. Bu doğruydu. Daha önce de değindiğim gibi partiye katılımı ele alış tarzım, örgüt işleyişine ve disiplinine yaklaşımım, sorumluluktan kaçışım, görevlere sahiplik etmeyişim, ilkellikte ayak diremem, bireyciliğim, PKK devrimciliğinin farkında olmadan kendime göre yorumlayışım, kendimi yaşamam, kısacası kendisini uygulamayı bir tarz haline getirişimle son tahlilde "Semir'in PKK yorumu" ile ortak noktalarda buluşuyordum. Bir ipucu özelliğine sahip bu gerçeği sıkıca yakalayarak kendi kişiliğimi sorgulama çabasına girseydim ve bunu derinleştirseydim, bu anlamda Parti Önderliği'nin aydınlatıcı değerlendirmelerini anlamaya çalışsaydım ve beklenen karşılığı verseydim, gecikmeli de olsa devrimciliğe ters yaklaşımımı düzeltebilir ve PKK ile bütünleşmeyi başarabilirdim. Ama bunu yapmadım. Kendi ilkelliğine sevdalanma beni böyle bir çabanın içine girmekten alıkoydu.

İçinde bulunduğum bu ruh hali ve mevcut kişilik özelliklerimle ülke zeminindeki pratiğimi anlamanın fazla zor olmayacağını sanıyorum. Bu süreçte Lolan başta olmak üzere, sınır boylarında ve basın-yayın faaliyeti içinde yer aldım. Yine hep silahlı birliklere katılmak ve sıcak savaşımın içinde olmak istedim. Bu konudaki ısrarlarım ve dayatmalarım sonuçsuz kaldı. 1986 yılı yazında PKK 3. Kongresi'ne katılmak üzere Ortadoğu alanına döndüm. 3. Kongre süreci benim için gerçekten son derece önemli bir süreçti. Burada PKK'nin gerçek gücünü gördüğümü, önderlik gerçeğini biraz daha yakından tanıdığımı ve bu arada hala yüzeysel olsa da kendi gerçekliğime yönelme zorunluluğunu duyduğumu belirtmem gerekir. 3. Kongre tam bir çözüm kongresiydi. Parti Önderliği'nin anlamlı sözleriyle bu zirvede çözümlenen bir an değil tarih, kişi değil toplumdu. Çözümlenen tarih ve toplum içinde, kişinin kendi gerçekliğini değerlendirmeye yanaşmaması, aydınlıktan korkan kör bir yarasa gibi gözlerini gerçeklere kapatması demekti. O güne dek tanık olduğum en kapsamlı eleştirilerle bu platformda karşılaştım. Bu platformda hiçbir zaman PKK'li olmadığım, kendimi doğal PKK'li gördüğüm, ancak özünde PKK gerçekliği ile bütünleşmediğim söylendiğinde derin sarsıntı geçirdim. Yıllarca yanında barındığı aileyi kendi öz ailesi olarak bilmiş birinin, yirmi yaşına geldiğinde kendisinin aslında cami avlusuna terk edilmiş bir bebekken bulunup evlatlık edinildiğini ve ana-babasının belli olmadığını öğrenince yaşadığı ruh haline benzer bir ruh halini yaşadım. Yine bunun gerçeğin kendisi olduğunu gördüm ve kabul etmek zorunda kaldım. Böylelikle en azından hayaller aleminden gerçekler dünyasına ayak bastım. Kongrede kendi gerçekliğimi açmaya çalıştım. Bana göre eskinin yaşam tarzı ve alışkanlıklarından kopmamış kişiliğimi yıkıyordum. Ama yıkılanın enkazı hala orta yerde duruyordu. Kişiliği yeniden inşa etmem, bu enkazın ve moloz yığınının süpürülüp atılmasına bağlıydı. Bu enkazı temizleyecek ve PKK gerçekliğiyle bütünleşecektim. Bununla birlikte kongrede putların yıkıldığını görmek ve devrimci adaletin hükmünü görkemli bir tarzda icra ettiğine tanık olmak gerçekten coşku vericiydi. Artık PKK gerçekliğiyle çelişmekten ve PKK içinde bir ayrık otu gibi durmaktan kurtulacak, parti dışı anlayışlara karşı uzlaşmaz davranacaktım.

> **“PKK'li olmadığım, kendimi doğal PKK'li gördüğüm, ancak özünde PKK gerçekliği ile bütünleşmediğim söylendiğinde derin sarsıntı geçirdim. Yıllarca yanında barındığı aileyi kendi öz ailesi olarak bilmiş birinin, yirmi yaşına geldiğinde kendisinin aslında cami avlusuna terk edilmiş bir bebekken bulunup evlatlık edinildiğini ve ana-babasının belli olmadığını öğrenince yaşadığı ruh haline benzer bir ruh halini yaşadım.”**

Ancak bu kararın pratik bir olgu haline getirilmesi gerekirdi. Bu da başarının anahtarı olan önderlik tarzı ve temposunun yakalanmasına bağlıydı. Eskinin yaşam tarzı ve kişiliğinden kurtulmak pratik bir sorundu. Ne kadar doğru olurlarsa olsunlar, pratiğe aktarılmayan kararların ciddi bir değeri yoktu. Benzetme uygunsa, ben koma halinden çıkıp nekahat devresini yaşayan biriydim. Sağlığımı kazanmak istiyorsam esas olarak doktor gözetiminde özel bir tedavi uygulanmalıydı. İlaçlarımı düzenli almalı, doktorumun öngördüğü ve yapılmasını istediği her şeyi harfiyen yerine getirmeliydim. Bu konuda ufak bir dikkatsizliğim ve aykırı bir davranışım yeniden koma haline dönmeme yol açabilirdi. Doktorum partiydi, önderlik çizgisiydi. Önderlik çizgisini sürekli göz önünde bulunduracak ve ondan asla sapmayacaktım. Buna dikkat edecektim. Pratik içinde kendimi daha iyi tanıma ve kişiliğimi dönüştürme işini sürdürecek, eğitimimi aksatmayacak, sorumlu davranacak, aldığım görevleri pratikte gerçekleştirmede ihmalkarlığa düşmeyecektim. Kongrenin ardından yapılan ilk merkez toplantısında da Parti Önderliği'nin bu temelde doğrudan bana yönelik ciddi uyarıları oldu. Bundan böyle görevlere mutlaka doğru başlamam ve bana tanınan şansı pratikte iyi değerlendirmem gerekirdi.

Kongreden bir süre sonra, Parti Önderliği tarafından Avrupa çalışmalarına katılmak üzere görevlendirildim ve Haydar ALTUN (Ömer) arkadaşla birlikte Almanya'ya gittim. Partinin uygun gördüğü her yerde görev almaya hazır olmam gerektiğini bilmeme rağmen, kendimi esas olarak sıcak mücadele alanlarına göre hazırlamıştım. Avrupa çalışmaları için kendimi fazla hazır hissetmiyordum. Kongrede de açığa çıktığı gibi, Avrupa çalışmalarında ciddi sorunlar vardı. Parti taktiğinin bu alan çalışmalarına egemen kılınması gerekiyordu. Ancak kongre sonrasında partinin müdahale için alana gönderdiği arkadaşlar hiç de başarılı olmamışlardı. Bu yüzden tedirgindim ve başarılı olamayacağım endişesini taşıyordum. Oysa çok daha farklı tarzda parti görevlerine yaklaşmam, “mutlaka başarmalıyım, başarı için kendimi her yönden hazırlamalıyım, başarmaktan başka şansım yoktur” demem gerekirdi. Öyle ki, biz yeni çalışma alanımızda daha ilk adımımızı atışımızda ciddi hatalara düştük. Üzerinde iyi düşünülüp hazırlanmış bir plan ve programdan yoksun bir biçimde, pratiğe hızlı bir giriş yaptık. Dolayısıyla daha işin başında alana yanlış yaklaşımımız ve Avrupa'yı Lübnan'mış gibi değerlendirmemiz oldukça olumsuz sonuçlar doğurdu. Yanlış yaklaşımımızı fırsat bilen Alman polisi isabetli baskınlarla üzerimize geldi. Oldukça basit tedbirlerle kurtarabileceğimiz birçok belge ve değer polisin eline geçti. Tehlikenin kapıda beklediği ortadaydı. Ve ben bunu açıkça görüyordum, hatta bu konuda uyarılarım da oldu. Nelerin yapılması ve hangi tedbirlerin alınması gerektiği konusunda girişim ve önerilerde bulunmadım. Bu nedenle birçok belgenin polisin eline geçmesiyle bizzat götürülüp polise teslim edilmesi arasında fazla bir fark yoktu.

Bu ortamda kendi hatalarımızı telafi etmek üzere bir ölçüde pratikte koşturmamıza rağmen, boş pratikçiliği aşabilen bir konumu yakalayamadık. Bu durumda partinin ciddi eleştirileriyle karşı karşıya gelmemiz kaçınılmazdı. Parti Önderliği'nin pratiğimize yönelttiği eleştirilerini çalışma tarzımızı düzeltmenin ve başarı çizgisini yakalamanın gerekçesi ve çağrısı olarak değerlendirmemiz gerekirken, tepkici davrandım ve geri adım atmayı tercih ettim. Avrupa'da başarılı olamayacağımın zaten bilindiğini ve buna rağmen Kürdistan yerine Avrupa çalışmalarına gönderildiğimi düşündüm. Sorunu, yenilgili ruh halini aşamamış ve PKK'nin fethedici tarzına ulaşamamış kişiliğimde aramak yerine, alan farkını öne çıkardım. Çalışma alanımın farklı olması halinde, mevcut kişilik özelliklerimle de başarılı bir pratiğin sahibi olabileceğim yanılgısını yaşadım. Böyle bir durumda eski yaşam alışkanlıklarının giderek öne çıkması ve partinin yaşam tarzından açık bir sapmanın görülmesi kaçınılmazdı. Tepkicilik, duygusallık, gevşeme, kendini yaşama, eski yaşam tarzına dönüşün kendisiydi. Bir süre sürdürdüğüm duygusal ilişki de bunun sonucuydu. Bu arada kişilerle ilişkilerimde de devrimci ve devrimcileştirici tarzdan uzak kaldığımı, kendilerini politik-örgütsel ölçüler ve esaslar temelinde değerlendirmediğim, bu temelde partiye kazanmak için çaba harcamadığımı, bunun da politik ve örgütsel olarak geri bir konumda seyretmenin sonucu olduğunu, kişileri bir bakıma kendi özelliklerime göre şekillendirdiğimi, bunların önemli bir kesiminin süreç içinde partiyle çatışma konumuna düştüklerini ve partiye zarar verdiklerini belirtmem gerekir. Eski kişilik özelliklerini ve yaşam tarzını aşmadan önemli parti mevkiilerinde bulunmanın bu tür sonuçlar doğurmasının kaçınılmaz olduğuna inanıyorum.

Almanya'da yaklaşık dokuz ay pratik faaliyetler içinde kaldıktan sonra, tedbirsizliğim yüzünden tutuklandım ve altı yıl tutuklu kaldım. Bu tutuklanma, PKK hareketine karşı düzenlenen ve gerisinde NATO'nun bulunduğu oldukça kapsamlı bir komplo ve provokasyonun bir parçasıydı. Emperyalist polisin ve provokatörün tutuklanmamdan almak istedikleri iki temel sonuç vardı. Birincisi, provokatöre karşı çıkacağım olasılığı hesaba katılarak etkisiz hale getiriliyordum. Böylece provokatöre daha uygun bir ortam sağlanıyor ve kendisine daha fazla hareket serbestisi tanınıyordu. Zaten beni tutuklatan da provokatörün kendisiydi. İkincisi “adı çıkmış” ve partinin ağır eleştirilerine uğrayan bir “PKK yöneticisi” olarak, provokatörden yana tavır almam, emperyalist polisin hizmetine girmem ve oluşturulması tasarlanan emperyalizmin güdümündeki “yeni PKK”ye katılmam ön görülüyordu. Başlangıçta komplo ve provokasyonun kapsamını bilmemekle birlikte uzlaşmaz bir tavır koydum. Bir tutuklu değil de, geçici süre daha güvenlikli bir yerde zorunlu ikamete tabi tutulan biriymişim gibi yaklaşılmasına rağmen, Federal Savcılık'ta ifade vermeyi reddettim. İyi bilinmesine rağmen, kimliğimi de açıklamadım. Cezaevinde polisin gelip ifade alma istemini sürekli geri çevirdim. Bu tutumumu duruşmaların başladığı ana kadar sürdürdüm. Başlattığım direnişle ileri sürdüğüm isteklerin ağırlıklı bölümü başlangıçta Federal Savcılık tarafından kabul edildi. PKK'nin direniş anlayışına denk düşen bir direniş pratiğini yakalamaktan uzak kalsam bile, karşıdakileri sürekli tırmıklayan tutumumla hizaya gelmekten yana olmadığımı gösterince, koşulları ağır ve psikolojik işkence yöntemlerinin uygulandığı Stemmheim Cezaevi'ne sürüldüm. Burada da aynı tırmıklayıcı tutumumu devam ettirdim. “Keçi bile ilkin yatacağı yeri ayakları ile düzeltir” sözünden hareket ederek, tahkir edici cezaevi koşullarını düzeltmek için direnişe girdim. Bunun sonucunda koşullarda belli bir düzelme oldu ve kişiliğimi tahkir edici yaptırımlar kaldırıldı.

Burada her şeyden önce kesinlikle “ölüm orucu”na girmemem,, girdiğimde ise, mutlaka sonuca götürmem gerekiyordu. Diyarbakır zindan direnişçilerinin elinde yüce bir davayı yaşatma aracına dönüşen bu kutsal silahı kirletmeye hiç hakkım yoktu. Ama provokasyon netleştikçe, üzerimde oynanan oyunların bilincine vardıkça, duyduğum büyük utanç bende intihar psikolojisi yaratmıştı. Doğrudan intiharı asla kabullenemiyor, bunu partiye karşı işlenen ağır bir ihanet sayıyordum. Ölüm orucu, benim için “şerefli bir ölüm”ün yolunu açacaktı. Bunun da aslında bir intihar türü olduğunu biliyordum. Böylesi çelişkili ve karmakarışık bir ruh haliyle giriştiğim büyük bir eylemi sonuna kadar götürmem mümkün değildi. İntihar eğilimi bende Avrupa pratiği içinde gelişti. Daha tutuklanmadan önce de bu yönlü tasarılar yaptım. İntihar türü bir eylemde yer almayı düşündüm. Ama bunu uygulama fırsatını bulamadım. Kendi gerçekliğimden yola çıkarak, intiharın çözümsüz kişiliğin sarılmak istediği bir çözüm yöntemi olduğunu sanıyorum. Aslında gerilla pratiğinde de bunun örneklerini görmek mümkündür. Birçok silahlı birimin aynı eğilimin sahipleri tarafından bu tarzda imhaya kadar götürüldüğüne, intihar eğiliminin sadece sahiplerine zarar vermekle kalmayıp partinin birçok değerinin zamansız kaybına yol açtığına ve bunun da partiden intikam almaktan başka bir anlam taşımadığına inanıyorum. Bu, sözümona kendini partiye kanıtlamak, partiden intikam almaktır.

Utanmak, devrimciliğe başlangıçtır. Dinsel bir örnekle bunu açıklamak istiyorum: Hıristiyan ve İslam inanışına göre, Adem ile Havva cennete konuldukları zaman çıplaktılar, ama çıplak olduklarını bilmiyorlardı. Cennet bahçesinin ortasında iyiyi ve kötüyü birbirinden ayırma ağacı vardı. Bu ağacın meyvasını yemeleri kendilerine yasaklanmıştı. Ama onlar yasak ağacın meyvasını yediler ve başlangıçta salt tanrıya özgü olan bilgiyi edindiler, bilgi sahibi oldular. Bu bilgi kendilerine çıplak olduklarını öğretti. O zaman ayıplarını gördüler, kendi ayıplarından utandılar ve örtünme ihtiyacını duydular. Bahçedeki yapraklarla kendi ayıplarını gizlediler. PKK düşüncesi de başkaları için olduğu kadar benim için de “yasak meyva” oldu. Onunla ayıplarımı, düzenin kiri ve pasıyla kirletilmiş kişiliğimi gördüm. Belli bir aradan sonra cezaevi pratiğinde ve esas olarak duruşmaların başlamasının ardından, kendi gerçekliğimi daha derinliğine sorgulamaya başladım. Utancım buna zorladı. PKK gerçekliği karşısında nasıl bir konumda bulunduğumu daha özlü bir biçimde öğrenmek istedim. Kendi gerçekliğimi daha yakından tanıdıkça, ne kadar ayıplı bir konumda bulunduğumu fark ettim. Bundan duyduğum utanç daha da arttı. Bu utanç, beni partileşememiş kişiliğimle daha yoğun bir savaşıma yöneltti. Yirmi iki yıllık oldukça uzun, sancılı ve olumsuzluklarla yüklü bir pratiğin ardından bile olsa, PKK gerçekliğine yeniden yakınlaşmayı, giderek onunla bütünleşmeyi ve onun içinde erimeyi esas aldım. Parti de bu istemime olumlu karşılık verdi ve bana yeni bir şans daha tanıdı. Bu şansımı en iyi biçimde kullanmak ve oldukça uzun bir süre parti gerçekliğiyle çelişmiş bir kişiliğin yeniden doğuş yapamayacağını iddia edenleri haklı çıkarmamak kararındayım.

Cezaevinden çıktıktan hemen sonra önderlik sahasına geçtim. Bu sahada Parti Önderliği'nin yakın denetiminde benim için oldukça eğitici, aydınlatıcı ve yenileştirici bir eğitim devresi geçirdim. Önderliğin insanlık için çığır açıcı çözümlemelerinde kendi gerçekliğimi daha yakından tanıdım. Tanıma ve değiştirmeyi aynı sürecin eylemi haline getirmeye çalıştım. Bizzat kendi pratiğimin ağır olumsuzlukları ve hatalarından dersler çıkardım. Özellikle “nasıl yaşamalı” sorusu üzerinde yoğunlaştım. Bu konuda niteliğe ulaştığımı ve kendimde çözümü önemli ölçüde gerçekleştirdiğimi belirtebilirim. Bu sürece dahil edilmemi, başka bir deyişle PKK ortamında kabul edilişimi yaşama yeniden dönüş olarak değerlendiriyorum. Bu temelde gerçek insanlık ortamında yer alışımı, kişiliğimi kazanma sürecine girişimi, özgürlük yürüyüşüne katılışımı, kısacası her şeyimi Parti Önderliği'ne borçluyum.

Altı aya yakın bir süreden bu yana esas olarak Cizre (Küçük Güney) çalışmalarında sorumlu düzeyde faaliyet yürütüyorum. Bu alandaki çalışmalar içinde yer almam, belki de partinin şimdiye kadar bana tanıdığı şansların en büyüğü ve en anlamlısıydı. Burada önemli deneyimler edindim. Her şeyden önce kendime güvenimi kazandım. Halk gerçekliğini daha yakından tanımaya, halklaşmaya, politikleşmeye, örgütleşmeye ve yöneticilik yeteneklerimi geliştirmeye çalıştım. Doğru bir çalışma tarzına ulaşmak için çaba harcadım. Eski pratiğimi birçok yönüyle aştım. Kuşkusuz hala ciddi yetersizlikleri yaşıyorum. Örgütlenmede amatörlüğü hala aşamadığımı biliyorum. Çok yönlü bir devrimciliğe ulaşmak için önümde hala katetmem gereken uzun bir yolun bulunduğunun ve bu yolu hızlı adımlarla yürümem gerektiğinin farkındayım. Halklaşmada belli bir mesafe almakla birlikte, bunun yetersiz olduğuna eminim. PKK'lileşmek ve yeni döneme karşılık vermek isteyen biri için elbette bunlar son derece ciddi yetersizliklerdir. Ancak hem kendi yetersizliklerimin bilincindeyim, hem de çözümsüz olmadığıma ve devrimci çözümü dayatarak bu eksiklikleri aşacağıma inanıyorum. Parti çözümü son derece net olduğu ve kendimi sürekli aşma kararlılığı içinde bulunduğum için, ciddi sorunlarımın bulunmadığını belirtmek istiyorum. Aynı şekilde teori ile pratiğin birlikteliğine ulaşmada ilerleme sağladığımı sanıyorum. Teorik birikimimin pratikle bağını şimdi çok daha rahat kurabiliyorum. Benim için bu önemli bir gelişmedir.

Alan farkı gözetmeksizin ve asla tereddüt etmeksizin, partinin görev vereceği her yerde parti taktiğini hayata geçirmeye hazırım ve her yerde başarının sahibi olmayı esas alacağım. Buna rağmen edindiğim tecrübe birikimini dikkate aldığımda, savaş ve ordu pratiğinde yer alarak partiye ve devrime daha fazla hizmet edebileceğim inancındayım.

“Önümüzdeki dönemde Kürdistan'da ve dolayısıyla Türkiye'deki savaşım ya iktidar olma, ya da kaybetme keskinliğinde bir savaş olacaktır. PKK'nin 5. Kongre gerçeği bu temelde ya iktidar olmasını bilmek, ya da tam aksine ağır bir yenilgiye hazır olmak gerçeğidir. Veya hak etmediği reformist bir çizgide, PKK'yi giderek uzlaşan bir partiye dönüştürmek gerçeğidir.” Parti Önderliği'nin Politik Rapor'daki bu kısa ve özlü belirlemesi, 5. Kongre gerçeğini çok güzel izah etmektedir. Kürdistan'da iktidar olmaya götüren keskin ve sonuç alıcı bir savaş düzeyinin tutturulması, öncelikle mücadelenin hemen her alanında ortaya çıkan ve partiyi tehdit eden orta-sınıf etkilerinin tasfiyecilik adını verdiği bu etkilerin veya eğilimin tasfiye edilmesi sağlanmadıkça, devrim gerçekten büyük bir tehdit altına girecektir. Savaş ortamından, savaş gerçeğinden önemli ölçüde uzak yaşanıldığı, savaş ve ordu gerçeğine yüzeysel yaklaşıldığı ve bunun da genelleşen bir durum olduğu bellidir. Savaş ve ordu gerçeğine yüzeysel yaklaşımın kendisi ise reformizmden başka bir şey değildir. Dolayısıyla PKK'yi reformist ve uzlaşıcı bir partiye dönüştürme tehdidi asla küçümsenmemelidir.

PKK 5. Kongresi'nin partinin uzun bir süreden beri başlatıp sürdürdüğü düzeltme hareketinin doruğu olacağına, 5. Kongre süreci ve kongre platformunun PKK'ye yabancı her türlü anlayışın ve sınıf eğiliminin yargılanıp mahkum edildiği, dönüştürüldüğü veya tasfiye edildiği bir zemin haline geleceğine, partileşme ve ordulaşmanın mutlaka zafer kazanacağına, bu zirveden yenilenmiş ve muazzam güç biriktirmiş olarak çıkan parti ve ordu gücümüzün döneme görülmemiş bir kararlılıkla yükleneceğine ve kesin iktidar perspektifiyle savaşa atılarak başarı sağlayacağına inancım tamdır.

Bu inançla 5. Kongre gerçekliği temelinde kendi gerçekliğimi yeniden yargılamaya tabi tutarak, PKK'nin militan ölçülerine ulaşma çabalarını derinleştireceğime ve dönemin emrettiği militan düzeyi yakalayacağıma dair başta Parti Önderliği olmak üzere tüm partiye, devrim şehitlerine, dağ ve zindan direnişçilerine, halkımıza ve kongrede hazır bulunan delege yoldaşlara söz veriyorum. Kongreye katılan tüm yoldaşları en içten saygılarımla selamlıyorum!

Fuat (A. Haydar Kaytan)

Yaşam savaşı acımasız ve güzel

7 Haziran 1993, Perşembe

Bize dünya kamuoyunda siyasi üstünlüğü sağlayan, halkımıza asıl terörü uygulayanın TC olduğunu ortaya koyan, tek taraflı ilan ettiğimiz ateşkes Parti Önderliğimizin bu ayın dokuzunda yaptığı açıklamayla sona erdi. TC'ye karşı topyekün savaş ilan edildi. Ateşkes rolünü oynamıştı. Bence tam zamanıydı. Ateşkesin sona ermesiyle ülke genelinde gerillanın saldırıları yoğunlaştı. Artık halkımız da bu savaşa her yönüyle katılacak, yapılan seferberlik çağrılarına cevap verecek, siyasi alanda bize saldırı imkanı yaratan bu sürece vuracağımız güçlü darbelerle birçok alanda ikili iktidar yaratılacak. Askeri alanda da saldırıya geçme imkanı doğacak ve düşman Kürdistan'da her gün biraz daha bitecek. Biz de güçlü önderliğimizle kazanacak, zafere gideceğiz.

Ne güzeldir, dağlarımızda yaşamak, halkımızın özgürlüğü için savaşmak. Başkan APO'nun da dediği gibi Kürdistan'da savaşmak yaşamaktır. Bizim yaşamımız, özgürlüğümüz, insanlığımız, onurumuz, hep namluların ucunda. Biz bütün bu kazanımlarımızı namluların ucundaki fişeğe, havana, topa, yani silahlı mücadeleye borçluyuz. Bundan sonraki kazanımlarımız da silahlı mücadeleyle olacaktır. Silahlı savaşımda partinin bir militanı olmak düşmana karşı savaşmak, intikam hırsıyla yaşamak ve asırlık köleliğin intikamını almak için sıcak savaş ortamına girip bir daha çıkmamak, coşku, yaşama, savaşa bağlılığın ifadesidir.

Bölgemizin konumuna baktığımızda Kuzey ile Güney devriminin birleştirilmesinde köprü rolü oynuyor. İhanetçi güçlerle yapılan anlaşmadan dolayı şu an alanımızda sıcak savaş yok. Ama savaş hazırlıklarımız da tamam diyebilirim. Her eylemde bulunmayı çok istiyorum. Savaşın en yoğun yaşandığı alana, bölgeye gitmek istiyorum. İçimdeki hırsı, intikamı, kini biraz da olsun boşaltayım. Kardeşlerimin yoldaşlarımın intikamını alayım. Fakat partinin görevi kutsaldır. İrademiz partiye aittir. Parti nerede, hangi görevi verirse, biz orada görevi en iyi şekilde yapmaya çalışırız. Kendimizi her zaman her yere, her göreve hazır tutarız. Şu anda bana düşen görev de kendimi ve yoldaşlarımı her an için savaşa hazır duruma getirmektir.

Yapılan eyalet konferansında alınan kararlardan biri de her bölgenin 45 günde bir bölge toplantısını yapmasıdır. Bizim bölge de bu süre içinde toplantısını gerçekleştirdi. Toplantı iki gün sürdü. Eyaletimizin konumu, bölgemizin rolü, önümüze koyduğumuz hedeflerin ne kadarını gerçekleştirebildik, pratik süreç içerisinde bizde çıkan eksiklikler ve yetmezlikleri daha da bilince çıkardık. Bölgemizin güçlendirilmesi, savaş ve üslenme hazırlıklarının tam yapılması için önümüze daha net planlar koyduk. Takımlar içinde küçük değişiklikler oldu. Toplantıda gerçekleştirilen eleştiri-özeleştiri bölümü, çok olumlu sonuçlar çıkarmamıza neden oldu. Eğer yetmezliklerimizin üzerine cesaretle, bilinçle gidersek bu yetmezliklerimiz aşılır, yerine daha sağlam ve bizi harekete geçirecek güçlü yanlarımız ortaya çıkar.

29 Haziran 1993, Salı

Bölge toplantısının sonuçları rapor haline getirildikten sonra mangamız bu raporları üst yönetime ulaştırmak üzere Şehidan'a hareket etti. Gece hazırlıklarımızı tamamladık. Moralimiz ve neşemiz yerindeydi. Kısa süre için de olsa ülke içine gidiyorduk. Hele hele bir buçuk yıldır Xankûrkê'den hiç çıkmamış olan Kemal ve Zerzan'a ilk defa gidecek olan Mahmut yoldaş oldukça heyecanlıydılar. Sevinçleri gözlerinden okunabiliyordu. Daha gün doğmadan yemeğimizi yedik ve yola koyulduk. Yolda arkadaşlar ülkeye girecekleri için mutluluklarını dile getiriyorlardı.

Dola Gadore'ye vardık. Önümüzde su vardı. Suyu geçmemiz gerekiyordu. Suya baktık ve geçebiliriz dedik. Kürdistan'da sular çok azgındır. Suyun şekline bakıp aldanmamak gerekir. Fakat ben aldandım. Suyun çetinliğini düşünemedim. Önce Ferik arkadaş suya vurdu. Yarıya kadar gitti, daha sonra geçemeyeceğini anlayınca geri döndü. O geri dönünce **"Ben gidersem, arkadaşlar da bana bakarak gelirler"** diye düşündüm. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı ayağımdan çıkardım. Pantolonumu dizkapaklarımın üstüne kadar çektim. Çorapları ayakkabıların içine koydum. Silahımı omuzuma attım. Çantamı sırtımda, ayakkabılarım elimde yavaş yavaş ilerledim. Suyun dibindeki sivri taşlar ayaklarımı kesiyordu. Acı hissediyordum. Her adım attığımda suyun akıntısı daha da şiddetleniyordu. Akıntı şiddetlendikçe "ben dayanacağım" diyordum. Yarıya kadar gittim. Ayaklarım yorulmuştu. Artık suyun şiddetine dayanamıyordum. Az kalmıştı bitmesine ama suyun da en şiddetli yeriydi. Su göğsüme kadar geliyordu. Bir ara suyun akıntısına baktım. O arada başım döndü. Başımın dönmesiyle suyun ortasına düşmem bir oldu. O arada ne yapacağımı bilemiyordum. Yüzme de bilmiyordum. Bilsem bile böyle yerlerde yüzmenin bir faydası olmuyor. Bir-iki kere suyun altına dalıp çıktım. Suyla boğuşmam bir tarafa, suyun içindeki taşlar bana hareket imkanı vermiyordu. Suyla boğuşa boğuşa ayağa kalktım. O arada bir arkadaş bana silahın dipçiğini uzattı. Suya karşı biraz daha direndikten sonra dipçiği tuttum. Ve sudan çıktım.

Ayakkabılarımı ilk düşmemle su götürdü. Başıma kadar sırılsıklam olmuştum. Hemen çantamın içindeki notları çıkardım. Notlar iyi ambalaj edildiği için bir şey olmamıştı. Radyom ve üzerimdeki eşyalar sırılsıklam olmuşlardı. Ertesi gün hepsini güneşin önüne serdik. Suya düşerken silahımı bırakmamak için onu sıkı sıkıya tutuyordum. Sudan çıktıktan sonra taş parçaları sol ayağımı üç yerden kesmişlerdi. Kan geliyordu. Şütuktan bir parça kopararak ayağıma sardım. Güneşin kızgın sıcaklığına rağmen tir tir titriyordum. Arkadaşlar ateş yaktılar. Kendimi kurutmaya çalışıyordum. Fakat çok üşüyordum. Bir bardak çay içtim. Biraz ısındım. Hareket etmeliydik bir an önce, ama yürümek için ayakkabım yoktu. Az ötemizde bir zom vardı. Zom yeni gelmişti.

İran'daki Kürtlerdi bunlar. Arkadaşlara zoma gidip bir çift ayakkabı getirmelerini söyledim. İki arkadaş zoma gittiler. Ben de kendi eşyalarımı topladım. Az sonra bir arkadaş eski, yırtık, naylon bir ayakkabı getirdi. Çok küçüktü. Ancak ayak parmaklarım içine girebiliyordu. Ama bununla Zağros çadırlarına kadar idare etmek zorundaydım. Onu da zaten vermek istememişti köylüler. Aynı suyu tekrar zomun yakınlarında bir yerde geçtik. Suyu geçerken su korkusu sarmıştı. Korka korka sudan geçtim.

Hiçbir zaman ölmekten korkmuyorum. Bir devrimci, bir özgürlük savaşçısının kendini hem ölüme, hem de yaşama her an için hazır tutması gerektiğini çok iyi biliyorum. Benim kabullenmediğim basit şahadetlerdir. Ben düşmanla savaşırken, bir bomba gibi patlayarak şehit düşmek isterim. Eğer bu suda şehit düşseydim şahadetim bir balon gibi sönük olacaktı ki, bundan çok büyük acı duyardım.

Suyu geçtikten sonra çadıra doğru hareket ettik. Tüm yol boyunca goni vardı. Bir taraftan kesilen ayağım sızlarken, diğer taraftan da dışarıda kalan ayak topuklarıma batan bütün goniler yürümeme engel oluyordu. Arkadaşlar bazen durumumu soruyorlardı. Ben çok iyi olduğunu söylüyordum. Yol boyunca kadın, çoluk-çocuk, birçok insanı gördük. Hepsi zomlarına geliyorlardı. Çadıra varıncaya kadar epey yorulduk. O geceyi çadırda geçirdik. Kendime yeni ayakkabı almak zorunda kaldım.

Sabah erken hareket etmeyi düşünüyorduk. Fakat sabah çadıra cephane geldi. Cephanenin acilen Zerzan'daki arkadaşlara ulaşması gerekiyordu. Çadır yönetimindeki arkadaşlar benimle konuştular. Cephaneyi kendimizle götürmemizi söylediler. Eylem hazırlıklarının yapıldığı belliydi. Çadırdan yanımıza hayvan yükünden anlayan bir arkadaşı da alarak yola koyulduk. Cephane miktarı az değildi. Roketatar, bombalar, BKC, kleş ve mermilerle birlikte 57'lik havan topunu da götürüyorduk. Yola koyulurken büyük bir sorumluluk içinde hareket